

DÜŞÜNCELERİN

EVRENİNDE

GERÇEĞİ

BULMAK

ADAMANT TAŞI

LISA BEVERE

New York Times'in En Çok Satan Yazarı

Sevgili değerli dostlar,

Sizi Tanrı'nın dağına doğru bir yolculuğa çıkarmak istiyorum. Sadece Tanrı'nın sarsılmaz gerçeğinde ve sevgisinde kalmayı öğrenebileceğiniz tek yere değil, aynı zamanda adamant taşı gibi sarsılmaz, dayanıklı ve istikrarlı gibi kişiler olmaya karar vereceğiniz yere.

Eğer sevgi ve gerçek konusunda sert olmamız için bir zaman varsa, o zaman şimdidir. Tanrı Sevgidir. Tanrı Gerçektir. Sevgi ve gerçek zamana bağlı değildir ve bizim şimdiki modern trendlerimizin ve düşüncelerimizin üstündedir.

Tanrı'nın hepimiz için planı O'nda yaşıdıkça açığa çıkar ve orada biçimlenir ve şekil alırız. SEvgili arkadaşım, sizin için duam Köşetaşınız olan Mesih'te kaldıkça adamant taşının şeklini alırsınız.

Sadık kalın. Doğru kalın. Güçlü kalın.

Lisa
LisaBevere@ymail.com

Sevgililer,

Gerçeği izlerken, sevgiyi keşfetmeniz için dua ediyorum.

Haşin bir dünyada yaşarken bir çiçek kadar narin,
ama bir elmas kadar sert olmak için cesaretimiz olmalıdır.

Sadık kalın. Doğru kalın. Güçlü kalın.

Sözde ve eylemde sığınacak kayaya giden yolu aydınlatın.

Kendinizden emin olun. Başarısız olamazsınız,
çünkü yenilmez bir kayadan yontuldunuz.

“Yaşamlarımızı, evliliklerimizi ve hayallerimizi üzerinde kurmaya çağırıldığımız Kaya’dan daha sağlam bir temel bulunmaz. Lisa’nın yeni kitabı, Adamant Kayası Tanrı’nın ve dolayısıyla kendinizin kim olduğunu daha derinden keşfetmeniz için size meydan okuyacak.”

Steven Furtick, pastor, Elevation Kilisesi;
New York Times’ın en çok satan yazarı

“Günümüzde dünyada çok fazla belirsizlikler var. Neye ya da kime inanacağımızı bilmemiz güç. İşte bu nedenle Lisa Bevere’nin yeni kitabı, Adamant Taşı son derece alâkalı. Lisa, sarsılmaz gerçeğe doğru başlattığı ruhsal yolculukta size öncülük ederken güvenle temkinle ve lütufla yazar. Her dönemde geçerli ve uygun zamanda söylediği sözler, bizleri Mesih’te temellenmiş kutsallığa, istikrara ve gerçeğe davet etmektedir.”

Craig ve Amy Groeschel, Life.Church pastörleri;
From This Day Forward’ın yazarları

“Önemli. Ağır. İkna Edici. Lisa Bevere Gerçek uğruna mücadele etmek için yılmaz bir kararlılığa sahip. Net bir sesle bize Gerçeğin bir Adı olduğunu ve bunu bilebileceğimizi hatırlatıyor. Eğer hayatınızı demirleyeceğiniz sarsılmaz bir yerin özlemine çekiyorsanız (ve hepimiz öyleyiz), Adamant Taşı değişmez tek Kaya’ya, yani İsa’ya yönelmeniz için size yardım edecek. Bu kitabı yakınlarınızda tutun ve inançla dolu sayfalarını önünüzde sık sık açık tutun.”

Louie ve Shelley Giglio,
Passion Konferansları’nın kurucuları

“Ooo! Sevgili arkadaşım Lisa tam on ikiden vurdu: ‘Gerçek akışkan hale geldiğinde, bizden daha büyük cevaplarla teması kaybederiz. Asıl gerçek bir Kaya’dır. Sert, bölünmez, sarsılmaz ve yenilmezdir.’ Gerçeğin eğilimlere göre değiştiği bir kuşak ve kültür içerisinde, Lisa’nın bu kitapta paylaştığı Kutsal Kitap gerçeklerine son derece ihtiyaç var.”

Christine Caine,
çok satan yazar ve A21 Campaign and Propel Women kurucusu

“Adamant Taşı, tıpkı seçme bir kumaştan yapılma harika bir goblene benzer biçimde Lisa Bevere’nin inkâr edilmez tutkusunu, açık yürekliliğini ve tanrısal armağanını okuyucuları özgür kılmak üzere bir araya getirir. Bevere, sevgi ve anlayışla zihninizi değiştirecek, yüreğinize şifa vere-

cek ve ruhunuzu Tanrı'nın hayatınızla ilgili kusursuz planıyla dolduracak bir yolculuğa çıkarıyor.”

Sarah Jakes Roberts,
Don't Settle for Safe'in yazarı

“Bu kitap bilgelik bakımından derin olmakla birlikte gayet kişiseldir. Lisa, bizi Mesih'teki gerçek kimliğimiz konusunda kaya gibi sağlam bir anlayışa götürecek armağanlı bir yazar ve güvenilir bir arkadaştır.”

Sheila Walsh, *In the Middle of the Mess'in* yazarı

“Bu cesur yeni çalışmanın ilk sayfalarını okurken, Mesih ve O'nun Egemenliği'yle ilgili tecrübelerimle uyumlu iki cümle gördüm. ‘Huşudan soyunduğumuzda, kendimizi karmaşa ve kıyaslama içinde buluruz’ ve ‘Gerçek akışkan hale geldiğinde, bizden daha büyük cevaplarla teması kaybederiz.’ Bu iki gerçek, insanın durumu söz konusu olduğunda olabildiğince derinleşir. Bu kitabın uyandıracığı, ileri süreceği ve tutuşturacağı şeyler için heyecanlıyım. Hakiki gerçekliğe muhtaç olan bir dünyada, yolculuk için hikmet, inancınızda güven, gerçekte olduğunuz çocuk olmak için lütuf ve karanlıkla diğerlerine ışık olma cesareti bulasınız.”

Bobbie Houston, Hillsong Church kilisesi pastör yrd.

“Birçok vaiz ve yazar İsa için ‘Adamant’ bir yaşam sürmek hakkında konuşur, ama Lisa Bevere bunu gerçekten tanımlıyor. Bu kitap Kutsal Ruh'un yönetiminde yazılmış ve bu kitap aracılığıyla hayatı üzerindeki meshediliş besbelli.”

Heather Lindsey, yazar/konuşmacı

“Lisa'nın yeni kitabı Adamant Taşı'nı yazmayı planladığını benimle paylaştığı anı asla unutmayacağım. Arabamda otururken bu sarsıcı ve alâkalı konu karşısında gözyaşlarımı tutamamıştım. Gerçeği göreceli sanan bir dünyada Lisa, zor konuları ustalıkla ele alır, açıklayıcı cevaplar sunar ve yıllar boyunca üzerine bina olabileceğimiz bir Kutsal Kitap temeli kurar. Lisa yine başardı! Okumayı sevdiğimiz, ama aynı zamanda okumaya ihtiyacımız olan kitaplar yazıyor.”

Havilah Cunningham, Truth to Table kurucusu

“Lisa'nın bu yeni kitabından ötürü çok heyecanlıyım! Bizim çok sevgili bir arkadaşımız ve tam da bu zamana uygun yerinde bir mesaj taşıyor. O ve John hayatlarımızda harika dostlar ve önderler oldular ve Tanrı'nın onlarda ve onlar aracılığıyla yaptığı şeyleri tamamen seviyoruz.”

Brian ve Jenn Johnson, Bethel Music kurucuları

ADAMANT TAŞI

Lisa Bevere'nin diğer kitapları

Without Rival

Girls with Swords

Lioness Arising

Fight Like a Girl

Kissed the Girls and Made Them Cry

ADAMANT TAŞI

DÜŞÜNCELERİN
EVRENİNDE

GERÇEĞİ
BULMAK

LISA BEVERE

Adamant by Lisa Bevere, Turkish
© 2019 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Originally published in English as Adamant
Additional resources in Turkish by Lisa Bevere are available
for free download at: www.CloudLibrary.org
To contact the author: LisaBevere@ymail.com

Adamant Taşı, Lisa Bevere, Türkçe
© 2019 Messenger International
www.MessengerInternational.org
İngilizce'de yayınlandığı orijinal adı Adamant
Lisa Bevere'nin yazdığı diğer kaynakların Türkçe çevirisi
bu adresten ücretsiz olarak indirilebilir: www.CloudLibrary.org
Yazara ulaşmak için: LisaBevere@ymail.com

İÇİNDEKİLER

Teşekkürler	11
1. Adamant Taşı	13
2. Adamant Gibi İçten	29
3. Adamant Gibi Değişmez	47
4. Sevgide Adamant Olmak	57
5. Sevdiğimiz Adamant	73
6. Nefrette Adamant Olmak	99
7. Gerçek Uğruna Adamant Olmak	123
8. Sözde Adamant Olmak	135
9. Adamanta Dönüşmek	157
10. Kutsallıkta Adamant Olmak	181
11. Adamant Taşıyım	197
Ek 1: 6. Bölüm için İlave Kutsal Kitap Ayetleri	209
Ek 2: Özdeyişler ve Vaiz'den Dersle	213
Notlar	219

TEŐEKKÖRLER

Rabbi Brian Bileci: sağladığınız Rabbani ve peygambersel görüşler için teşekkürler.

Faithlife'dan Scott Lindsey: Her zaman zeki olmama yardımcı oluyorsun.

Andrea Doering: Seninle birlikte çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi.

Uluslararası Messenger Takımı: Bunların hiçbirini siz olmadan yapamazdım.

1

ADAMANT TAŞI

“Yontulduğunuz kayaya, Çıkarıldığınız taş ocağına bakın.”

Yeşaya 51:1

Bir yıldan fazla bir süredir, bu ayet üzerinde düşündüm ve kendimi bu kaya, bu taş... bu *adamant* taşı kavramına takılıp kalmış buldum.

Bu sözcük bazı dillerde düşüncede ya da konumda kımıldamaz, etkilenmez ya da boyun eğmez anlamına gelir. Ve doğası itibariyle, adamant sözcüğü sadece inatçılıktan daha fazla bir kullanım alanı bulmuştur. Ama genelde adamant terimiyle ilişkilendirilen sıfat ve zarflar sözcüğün özgün anlamı değildir. Adamant bir isimdir ve birçok bakımdan bir hayaldir.

Adamant kavramının antik ve mitolojik bir tarihi vardır. Adamant özgün olarak bir taş olarak tanınırdı. Düzeltme: efsanevi bir taş. Antik Yunan’da kuramsal olarak var olduğuna inanılan tarifi güç bir minerali temsil ediyordu. Matematikçiler, filozoflar ve mistikler başka hiçbir maddeye benzemeyen, aynı anda hem kırılmaz hem de delinmez sıklıkta bir taşın varlığını ilk burada hayal ettiler. Kırıklardan ve çatlaklardan yoksun olan bu taş, ölçülemez bir sertlikte ve ama aynı

ADAMANT TAŞI

zamanda mukavemet edilemez olacaktı.

Bu taş nesneleri çekme ve itme özelliğine sahip olacaktı. Çekecekti, ama çekilmeyecekti, manyetik olacaktı, ama kıyılamayacaktı. Taşın ışık ile eşsiz bir ilişkisi olacaktı. Işınları toplama, onları odaklama ve ışınımlarını yönlendirme kabiliyeti olacaktı. Ateş kabuğunu aşındıramayacak ve alevlerin içinden alındığında yüzeyi dokunabilecek kadar soğuk olacaktı.

Bunlar işte bu adamant cevherinin hipotetik birkaç özelliğidir. İşin sıkıntı verici tarafı ise onu keşfetmekti. Dünyanın merkezinde mi bulunurdu? Bu taşlar ateşten mi doğuyor ve volkanların derinliklerinden mi çıkıyordu? Yoksa bu harikulade taşlar okyanusların derinliklerinde mi gizliydi? İlahlar onları erdemli kişilere ödöl olarak mı veriyordu?

Grekler, bu gözlerden irak taşa “yenilmez” diye çevrilen *adamas* adını verdiler. Ve *adamas*’ın var olduğuna dair en ufak bir kanıt bulunmamasına rağmen, bu yenilmez taşın kullanılabileceği yolların hayalini kurdular.

Bu mineralden silahlar dövülebilirdi. *Adamas* ile savaőlarda kırılmayacak kılıçlar, baltalar ve hançerler ve şekli bozulmayacak kalkanlar üretilebilirdi. *Adamas* ile dökülecek ince ok uçları en korkutucu hedefleri kolaylıkla delip geçecekti. Peki ya zırhlar? Delinmez *adamas* zırhlarını giyinmiş savaőçılar yenilmez olacaklardı. Onları karanlık bile durduramayacaktı, zira *adamas*’ın topladığı ışınlar düşmanları kör edecek ve zafere giden yolu aydınlatacaktı.

Bu taşa olan inanç o kadar güçlüydü ki, var olduğu teorisi tüm Avrupa’ya yayılıp İngiltere kıyılarına ulaştı. Orada Grekçe *adamas* sözcüğü şimdi kullandığımız *adamant* haline geldi. Ve sözcük ortaya çıkacağı zamana dek bekledi.

İ.Ö. 400 civarında Hindistan’da elmasın keşfedilmesiyle birlikte, uzun zamandan beri aranan adamant taşının en nihayetinde bulunduğu düşünöldü. Başka hiçbir taşın gücü elmasınkiyle kıyaslanamazdı. Güneşin altında doğmuş her kaya elmas adamantının gücü altında eziliyordu. Bu cevher o kadar yoğun bir ateş ve basınç altında

oluşmuştu ki, daha düşük bileşenlerin tümü ergimiş ve geriye sadece tek bir element kalmıştı: elmasın kristalize formunda birbirine sıkıca bağlanmış karbon atomları.

Yüzyıllar boyunca, *adamant* ve *elmas* sözcükleri yenilmez, kımıldanmaz ve yok edilemez olan her şeyi tanımlamak için birbiri yerine kullanılagelmiştir. Hem vaizlerin prensi Charles Spurgeon hem de Püritenler'in efsanesi John Bunyan Tanrı'nın sözüne karşı yüreklerini sertleştirip taş gibi yapan halkın yasını tutan Peygamber Zekeriya'nın sözlerini yinelemiştir:

“Kutsal Yasa’yı ve Her Şeye Egemen RAB’bin kendi Ruhu’yla gönderdiği, önceki peygamberler aracılığıyla ilettiği sözleri dinlemek için yüreklerini taş (*adamant*) gibi sertleştirdiler. Bu yüzden Her Şeye Egemen RAB onlara çok öfkeleni. (Zekeriya 7:12)

Başka çevirilerde *adamant* taşı sözcüğünün yerine *elmas* sözcüğü kullanılmıştır:

Kutsal Yasa’yı ve Her Şeye Egemen RAB’bin kendi Ruhu’yla gönderdiği, önceki peygamberler aracılığıyla ilettiği sözleri dinlemek için yüreklerini elmas gibi sertleştirdiler. Bu yüzden Her Şeye Egemen RAB onlara çok öfkeleni.

1700’lerin sonlarında Fransız bilimadamı Antoine Lavoisier yeterince ısı ve oksijen verildiğinde elmasların buharlaştığını keşfetti. Bu keşifle birlikte elmas ve adamant birbirinden koptu, ve yok edilemez, kımıldamaz ve yenilmez adamant arayışı yitip gitti. Sözcük asla gerçek olmayan bir şeyi tanımlayan bir belirteç olarak kaldı. Ancak insanlar hayal kurmayı sürdürdü. J. R. R. Tolien’in yazılarında adı geçen Arkenstone taşı, adamantın mitolojik kökenine bir selam gibi durmaktadır. İki bin yıldan fazla bir zaman boyunca insanlar adamantı aradılar ancak bulmayı başaramadılar. Gene de merak ediyorum...

Bu arayışın kökünde ne yatıyordu? Bu adamant kavramı Tanrı tarafından yerleştirilmiş bir ilham tohumu muydu? Hiç kimsenin görmediği

bir şey neden hayal edilsin ve neden bilinmeze başvurulsun? Yoksa bu taş aramızda mı ve fark edilmiyor mu? Belki de adamantın anlamı asla bir savaş ve yıkım aracı olmak değil, ama sığınak ve sağlayış bulmaktır. Aradığımız taş herkesi kucaklamamalı mı? Adamantın amacı içimizde saklı olanı kazıp çıkarmak olabilir mi? Gerçeğin en son popüler trendlere ve mevcut kültüre göre hareket edip değiştiği bir dünyada, sabit bir şeye sahip olmak güzel olmaz mıydı?

Sarsılmaz bir şeye?

Yenilmez bir şeye?

Değişmez bir şeye?

Adamantın amacı içimizde saklı olanı kazıp çıkarmak olabilir mi?

Belki de bu eğlenceli düşünceler var olmayan bir taş hakkındaki aptalca sorulardan başka bir şey değildir. Ne de olsa, insanların güç taşları aramak için yolculuklara çıktığı bir çağda yaşamıyoruz. Yıldızların parlak buhardan daha fazlası olmadığını öğrenmiş realistleriz. Çıplak ayın üzerinde yürüdük ve okyanus tabanının derin, karanlık oyuklarına

araştırma sondaları gönderdik. Bir zamanlar hayret uyandıran birçok şeyin ardındaki esrar perdesini araladık.

Ve gene de, huşudan sıyrılmış olsak da, kendimizi karmaşa ve kıyaslama içinde buluyoruz.

İyi eğitilmiş kişiler çoğunlukla hem amaçtan hem de fırsatlardan yoksunlar.

Satın alanları borç tuzağına düşürmek üzere tasarlanmış parasal kredi sistemlerine kendimizi bağladık.

Halkı birleştirmek için atalarımızın kurduğu siyasi sistem şimdi bizi bölüyor.

Ağlarımız devasa, ama bağlantılarımız sığ ve gerçek içtenlikten yoksun.

Yaptığımız her neyse ona dönüşmeyi seçtik, ama gene de tatmin olmuyoruz.

Asla görmeyeceğimiz insanlara taş atmak için teknolojiyi kullanıyoruz.

Gerçek akışkan hale geldiğinde, kendimizden daha büyük cevaplarla teması kaybediyoruz.

Asıl gerçek bir kayadır. Adamant taşı. Bölünmez. Sarsılmaz. Yenilmez.

İsa gerçektir. Ve İsa'nın Adamant taşı olduğunu öne sürüyorum.

Adamant Taşı İsa

Topraktan doğan hiçbir taş yaşayan Taş'ın karşısında duramaz. Mesih'te Grekler'in ve mistiklerin aradıkları şey somutlaştı. O bizim Kayamız, Köşe taşımız ve uzun süredir beklediğimiz Adamant'ımızdır. Sadece Mesih'in kendisi her şeyi değiştirme gücüne sahip olan değişmez Taştır. Ve Çağların Kayası uzun zamandır aramızdadır. Musa, İsrailoğulları'nın amaçsız bir uğraş gibi görünen çöl yolculukları boyunca bu Kaya'nın varlığını beyan etti:

“O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, Bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir.” (Yasa'nın Tekrarı 32:4)

Ve çölde geçirdiği bir dönemin ardından Davut kurtuluş gününde Tanrı'ya yakardı:

“Seni seviyorum, gücüm sensin, ya RAB!
RAB benim kayam, sığınağım, kurtarıcımdır,
Tanrım, kayam, sığınacak yerimdir,
Kalkanım, güçlü kurtarıcım, korunağımdır!” (Mezmun 18:1-2)

Burada kaya için kullanılan Eski Antlaşma İbranice sözcüğün anlamı “erişilmez sığınaktır.” Kaya bizim gücümüz, kumla kaplı bir dünyada ayağımızı basacak emin yerdir. Düşmanlarımız bizi boğmak istediğinde İsa kalemizdir. Kaya bizim kurtuluşumuz, himayemiz ve savunma zırhımızdır. Mesih bizi Ruhu'nun yağıyla mesheder ve aleyhimize

çalışanlara kurtuluşunu beyan eder.

Birçok bakımdan, bu dünyada o yüksek, emin ve kutsal yeri arayan mültecileriz. Kusursuz adalet ile yönetilen bir alemin güvenliğini özlüyoruz. İsraililer gibi biz de Mısırlı angaryacılarımızı ardımızda bıraktık, ama hâlâ onların zulmünün zihnimize yerleştirdiği köleleştiren seslerine galip gelmek zorundayız. Bununla birlikte, Kaya amaç ve hazırlık çöllerinde dolaşırken bize eşlik etti, ama biz bunu bilmiyorduk. Zayıflığımızı kabul etmemizin ve onarılmamız için tekrar Kaya'nın üzerine düşmemizin zamanı geldi.

“Bu taşın üzerine düşen, paramparça olacak; taş da kimin üzerine düşerse, onu ezip toz edecek.” (Matta 21:44)

Bu ayet hem Taş hem de Oğul olan İsa'yla ilgilidir. Her ikisi de Tanrı tarafından belirlenmesine rağmen insanlarca reddedildi. Oğul, insanların zalim krallıklarını ezmeye gelen Taş'tı ve Tanrı'nın Krallığını kuran Köşetaşı görevini üstlendi. N.T. Wright bu derin bağlantının altını çizer:

Ve—İngilizce “Son” (Oğul) sözcüğünün harfleri ile “Stone” (Taş) sözcüğünün harfleri iki ilave harf dışında nasıl aynıysa, İbranice'de de tesadüfen “ben” (oğul) sözcüğü ile “eben” (taş) sözcüklerin harfleri bir ilave dışında aynıdır.¹

Tecrit edilmişler Mesih'te yuvalarını bulur ve birçokları bir hale gelir.

Çok şükür, Mesih'te hem Taşa hem de Oğul'a ilave edildik. Tecrit edilmişler Mesih'te yuvalarını bulur ve birçokları bir hale gelir. Mesih, Tanrı'nın dağından kopup gelen, ancak insan eli değmemiş Taştır. O, hiçbir dünyasal krallığın önünde duramayacağı Kaya'dır. Daniel, Kral Nebukadnessar'ın gizli rüyasını ve yorumunu açıklarken Adamant Taşı'mız Mesih ile bu karşılaşmayı önceden bildirdi:

“Ey kral, düşünde önünde duran büyük bir heykel gördün. Çok büyük ve olağanüstü parlaktı, görünüşü ürkütücüydü. Başı saf altından,

göğsüyle kolları gümüşten, karnıyla kalçaları tunçtan, bacakları demirden, ayaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi kildendi. Sen bakıyordun ki, bir taş insan eli değmeden kesilip heykelin demirden, kilden ayaklarına çarparak onları paramparça etti. Demir, kil, tunç, gümüş, altın aynı anda parçalandı; yazın harman yerindeki saman çöpleri gibi oldular. Derken bir rüzgar çıktı, hiç iz bırakmadan hepsini alıp götürdü. *Heykele çarpan taşsa büyük bir dağ oldu, bütün dünyayı doldurdu.*" (Daniel 2:31-35)

Mesih'te, bir tohum bir taş oldu ve taş büyük bir dağ oldu. Bütün dünyayı dolduran dağ Siyon'dur ve bu dağın tohumu Mesih'tir. Eğer akılsızca davranıp hayatımızı Taş'ın darbesine dayanamayan materyaller üzerine kurarsak, ardından gittiğimiz şeylerin hepsi paramparça olacak, zamanın rüzgarlarıyla dağılıp gidecektir. İsa, sarsılabilen her şeyi sarsacaktır, böylece geriye sadece sarsılamayan ve gerçek olan kalacaktır. Titreyin, arkadaşım. Yüreğiniz sarsılsın, çünkü O sizi, yarım yamalak gerçeklerin ve hatalı temellerin tuzağına düşmenize izin vermeyecek kadar çok seviyor. Asla yerden çıkan metallerle ve toprakla inşa etmeniz planlanmadı. Siz diri taş olmak için yaratıldınız.

Yüreğiniz sarsılsın,
çünkü O sizi
yarım yamalak
gerçeklerin
tuzağına
düşmenize izin
vermeyecek kadar
çok seviyor.

Diri Taşlar

"İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş, Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz." (1. Petrus 2:4-5)

Mesaj çevirisinde bu pasaj "Yaşamın kaynağı Diri Taş'a hoşgeldiniz"

ADAMANT TAŞI

ifadesiyle başlar. Mesih'te yüreklerimiz canlanır ve biz de amaçlarımızı anlamak için bedene yerleştirilen diri taşlar oluruz. Ruhsal bir evin ya da tapınağın yapımı hizmetinde hayatlarımızı sunmak için buradayız. Yapıcının rolünü üstlenmeyiz. Bizler, Mesih'in kilisesini kurmak için kullandığı ham maddeleriz.

Tapınak sözcüğünü seviyorum. Bir korunak ya da barınak, güvenli liman, himaye ve dokunulmazlıktır. Güvenliğin adamant taşları olarak hayatlarımıza ilişkin ne güzel bir resim! Burası ölü bir yapı değildir. Tıpkı tapındaki kâhinlerin yaptığı gibi, hayatlarımızı Baba'ya sunduğumuz yaşama dolu bir sığınaktır. Petrus bu imgeyi 1. Petrus 2:6-8'de sürdürür:

“Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: 'İşte, Siyon'a bir taş, Seçkin, değerli bir köşe taşı koyuyorum. O'na iman eden hiç utandırılmayacak.' İman eden sizler için bu taş değerlidir. Ama imansızlar için, 'Yapıcıların reddettiği taş Köşenin baş taşı,' 'Sürçme taşı ve tökezleme kayası oldu.' İmansızlar Tanrı'nın sözünü dinlemedikleri için sürçerler. Zaten sürçmek üzere belirlenmişlerdir.”

Biliyorum, bazen kiliseye giden Hristiyanlar olduğumuz gerçeği hakkında sessiz kalmak istediğimiz şeyler söyleniyor ve yapılıyor, ancak bir an için bile olsa Köşetaşımız'dan utanmamalıyız. İsa kusursuzdur. Bizler ise kendi ilavelerimizle O'nun ışığını çoğu zaman azaltan kusurlu elmaslarız, ama Usta Yapıcımız bizi birarada örer ki, her birimizdeki en iyi şey görünsün ve kusurlarımız giderilsin.

İnsanlar bizi hayal kırıklığına uğratar.

İnsanlar bizi göremez.

Biz insanları hayal kırıklığına uğratar ve birbirimizi İsa'nın bizi gördüğümüz gibi göremeyiz.

Ama bütün günlerimizde İsa'yı yüceltmeliyiz, çünkü O asla hayal kırıklığına uğratmaz. Denendiği zaman asla sendelemedi ya da başarısız olmadı. İsa, kusurlu gelinini, yani kiliseyi sevmeye kendisini adadı. Biz de aynısını yapmamalı mıyız?

Yeşaya Kitabı'nda şöyle okuyoruz:

“Bu yüzden Egemen RAB diyor ki, ‘İşte Siyon’a sağlam temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum. Ona güvenen yenilmeyecek.’” (28:16)

Yenilmek sözcüğünün İbranicesi mağlup olmaktan daha fazlasıdır—aynı zamanda “huzursuz ve rahatsız olmak” anlamına gelir. İşte bize verilen, size ve bana verilen vaat budur: huzursuz ya da rahatsız olmayacağız. Zihinlerimiz adamant Köşetaşımız üzerinde kaldığı sürece mükemmel esenlikte korunacağız (Yeşaya 26:3).

İsa ile birlikte odak değişti ve reddedilmiş olan (İsa) reddedilenler için ev haline geldi.

“Ama siz seçilmiş soy, Kral’ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı’nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılasi ışığına çağıran Tanrı’nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı’nın halkısınız. Bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz, şimdiyse merhamete eriştiniz” (1. Petrus 2:9–10).

Bir zamanlar O’na ait değildik; ama şimdi O’nunuz. Bir zamanlar reddedilmiştik; şimdi ise kabul edildik. Bir zamanlar bölünmüştük; şimdi Mesih’te biriz.

Ama siz ... ama ben ... ama biz dışardan gelen birçokları ... Tanrı tarafından seçildik ve kutsal bir halk olarak kâhinlik hizmetine çağrıldık. Hayatlarımızda yaptığı şeye tanıklık ediyoruz. O’nun yeniliği bizim eskimizle ve bizim ölümümüz O’nu yaşamı ile değiş tokuş edildi. Taş’a sarılıyoruz ve bizi bütün haline getirmesi için kırık parçalarımızın yığını içinden Köşetaşımız’a yakarıyoruz. Mesih’te reddedilmiş konumdan kabul edilmiş konuma geçtik. Bir hiç olan bizler O’nda her şeye sahip olduk.

İsa, kusurlu
gelinini, yani
kiliseyi sevmeye
kendisini adadı.

Bir hiç olan bizler
O’nda her şeye
sahip olduk.

ADAMANT TAŞI

Köşetaşımız geçmiőe ait gömölü bir kalıntı değil. İsa ergimiş dünün derinliklerinden çıkarılmıő ölü bir taş değil. Mesih diri Taş'tır ve böylece yeni baőlangıcımızın mimarıdır. O, değiştirme gücüne sahip değişmez Taş'tır.

Taşlar ve Tohumlar

Antik mimaride, köőetaőları tüm yapının filizlendiği tohum olarak görölürdü. Köşetaşı, diğer bütün taşların izleyeceği örneğin baőlangıcıydı. Köőetaőının yerleőtirilmesi son derece önemliydi, zira yapıcılar köőetaőının pergelin uçlarıyla aynı hizaya getirmek için yıldızlardan yararlanırlardı. Köőetaőımızın gelişini yıldızların ilan etmesi ne harika.

Modern mimaride artık bir binanın tohumu olarak köşetaşı kullanılmıyor. Köőetaőlarımız artık yapının tamamlanmasının ardından temelin atıldığı tarihi anmak için eklenen dekoratif birer tabeladan ibarettir. Bu köőetaőları hiçbir yapısal amaca hizmet etmez; sadece anı mahiyetindeki eklemelerdir. Bunun tersine, İsa hayatlarımız için dekoratif bir ekleme değildir. O bizim örneğimiz ve tüm hayatlarımızın içinden çıkacağı tohumdur.

Sadece sığnağımız ve temelimizin tohumu değil, aynı zamanda bizi tazeleyendir.

İsa Mesih'in geliőtyle birlikte, Pavlus Mısır'dan Çıkış'ın Kayası'nı Korint Kilisesi'ne açıklar: "Hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih'ti" (1. Korintliler 10:4). İsrail halkı çölde Musa'yı izlerken, bir kayadan çıkan suyla tazelandiler; onları izleyen bir kayadan. O Kaya Mesih'ti. O zaman bile, Tanrı'nın Şefkatli sevgisi ve saęlayıőı halkıyla birlikteydi ve İsa onların artçısıydı.

Ne kadar ilginç.

Bu taş milyonlarca insana su sağlamakla kalmadı, ayrıca onlarla birlikte yürüdü. Tanrı gündüzleri bulut sütunu, geceleri ateş direği ve hem gündüz hem gece onları izleyen kaya olarak göründü. Bu tablo, çöl boyunca yolculuk eden İsrailoğulları'na Tanrı'nın her daim gösterdiği ilg-

inin çok güzel bir resmidir. Bazı Rabbani gelenekleri bunun halkın yanı sıra yuvarlanan ve Buluşma Çadırı'nı kurmak için kamp yaptıklarında duran süzgeci andıran gerçek bir kaya olduğunu iddia eder.²

Bu çöl kayası onları ister aslen isterse mecazen izlemiş olsun, Pavlus bu kayanın öncesizlikten beri var olan, her daim onların artçısı olan Mesih olduğunu söylüyor. Kaya her zaman bizimle olan İmmanuel'in gölgesiydi. Şimdi bile Mesih, hayatın çöllerinde bizimle birlikte yolculuk eden, diri su ile bizi tazeleyen Kaya'dır.

“Kayayı yardı, sular fıskırdı, Çorak topraklarda bir ırmak gibi aktı.”

(Mezmun 105:41)

Hayat çöl zamanlarıyla delik deşik olabilir ve çöller yaşam kaynağımızı ortaya çıkarmaya meyillidir. Bazı kuraklık dönemleri haftalar, bazıları aylar sürebilir ve gene bazıları kavurucu ellerini yıllar boyunca uzatabilir. Ancak mevcut ortamınız ne kadar terk edilmiş görünürse görünsün ya da ne kadar uzun sürerse sürsün, çölünüzün içinde saklı bir ırmak vardır. Bu ırmak etrafınızda değil, içinizdedir. Eğer susadıysanız, eğer hayatınız kuraksa, Kaya'ya yakarın.

Bu Kaya, yani İsa çarmıhta yeniden açıldı ve bu kez böğründen kan ve su aktı ... yıkamak için su ve bedeli ödemek için kan.

Bizim kötülüğümüze karşılık Kayamız'ın iyiliğine akıl sır ermez. Adamant'ımız kusurlarımızı karşıladığında, O'nun kusursuzluğunun huzurunda toza dönerler. Bizim yanlışlarımızdan habersiz değildir. İrademizle yaptığımız seçimlerin hem kendimize hem de başkalarına utanç ve acı getirdiğini görür. Ve olduğu gibi davranmaktan, yani iyi ve merhametli olmaktan kendisini alıkoyamaz. O her şeyin Rab'bi ve Kurtarıcısıdır ve kendisini O'nun kaya gibi merhametine atan herkes değişip dönüşür.

Olduğu gibi
davranmaktan,
yani iyi ve
merhametli
olmaktan
kendisini
alıkoyamaz.

Yeni Bir Ad

“İsa ona, ‘Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!’ dedi. ‘Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam’dır. Ben de sana şunu söyleyeyim, *sen Petrus’sun* ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek.’ ” (Matta 16:17-18)

“Sen Petrus’sun.”

Yeni yaşam yenilenmiş bir doğa gerektirir. Yeni bir doğa yeni bir isim armağanını gerektirir.

Bu beyan Simun’un ruhunun derinliklerinde yankılanmış olmalı. Tüm hayatı boyunca çok farklı bir adla çağrıldıktan sonra özellikle belirlenmek ve kaya diye adlandırılmak nasıl bir his olmalı?

Simun. Bu isimde yanlış bir şey yoktu. Sadece yeterince büyük değildi. Kim haline geldiğinden ziyade önceden kim olageldiğini söylüyordu. Bir şeyi farklı konuştuğumuzda ve söylediğimizde, farklı görmeye başlarız. Petrus, onun tanrısal kaderine uygun yeni adıydı.

Simun sözcüğü “dinlemek ve duymak” anlamına gelir. Ayrıca “doğa itibarıyla kamışa benzer ya da bükülebilen” anlamına da gelebilir. Bu ikisini birarada ele aldığımızda, işittiği ve duyduğu şey doğrultusunda eğilen biri anlamına gelebilecek bir isimle karşılaşırız. Bu bakımdan hepimiz kaderimiz ışığında yeni bir ad almayı bekleyen Simun’larız, çünkü tıpkı onun gibi işittiklerimizin doğrultusunda hareket etmeye meyilliyiz.

Simun’la yapılan konuşmada ad değişikliği Mesih’teki konumumuza önceden belirtir, çünkü her birimizi sallanan bir kamıştan sağlam birer kayaya dönüştürür.

Simun’un balıkçıdan insan tutan balıkçıya dönüşmesi gerekiyordu. Simun’un yeni adı eski bir kitabın sayfalarını kapattı ve böylece Tanrı yeni bir şey yazmak için kalemi ve kağıdı eline alabildi.

Petrus adının ona ilk başta garip gelip gelmediğini merak ediyorum. Yoksa tüm hayatı boyunca özlemine çektiği bir ad mıydı? Aynı şey bizim için de geçerli olacak mı? Cennette her birimizin üzerinde gerçek adlarımızın

yazılı olduğu birer taş alacağımızı biliyor muydunuz? İsa şöyle vaat etti:

“Kulağı olan, Ruh’un kiliselere ne dediğini işitsin. Galip gelene saklı mandan vereceğim. Ayrıca, ona beyaz bir taş ve bu taşın üzerinde yazılı olan yeni bir ad, alandan başka kimsenin bilmediği bir ad vereceğim.” (Vahiy 2:17)

Bu yeni ad zaferleri beyan eder. Korkularımızı nasıl yendiğimizi ve Tanrı’nın bizi yarattığı kişi haline gelmemizi simgeler. Yeni adımın bir taşın üzerine yazılı olmasını şaşırtıcı bulurum. Bu durum bana kim olduğumuzun akıp geçtiğini, ama kim haline geldiğimizin kalıcı olduğunu söylüyor. Kayam bana sonsuza dek uyacak bir ad belirlerken neden şimdiki bana uyan bir adın sınırları içinde yaşamayı seçeyim? Yeni adımın benzeşiminde büyümek üzere diriyim.

◆

**Yeni adımın
benzeşiminde
büyümek üzere
diriyim.**

İsa’nın bizim hakkımızda söylediği şey bir parçamız haline geldiğinde bir şey değişir. O anlarda, bilindiğimiz gibi bilmenin ne demek olduğunun küçük bir parçasına göz atarız. Bizi Köşetaşımız’a götürenin Kaya Petrus olmasını sevmemin birçok sebebinden biri budur.

İsa’nın bir taşla çalıştığı ilk sefer bu değildir. Marangozları düşündüğümüzde, aklımıza ağaçla çalışanlar gelir, ama İsa’nın döneminde marangozlar “ağaç kadar taş, demir ve bakır işçiliği de” yaparlardı.³ Köşetaşımız taşlara aşınaydı.

Dünyada anne babamızın bize verdiği adla tanınıyoruz. Sonsuzlukta ise sadece bizim bileceğimiz bir adım olacak. Bilinmeyen bize bildirileceği o zamana dek, İsa’nın harika adı altında yaşama ayrıcalığına sahibiz.

Mesih’te, kayalar kutsal bir dağ oluşturmak üzere biraraya gelir.

Mesih’te, küçük tohumlar büyük ağaçlara dönüşürler.

Mesih’te taştan yürekler diri taşlara dönüşür.

Mesih’te çoklar bir olur.

O'nda Güvende

Mesih'teki konumumuz dayanma yeteneğimize dayalı değildir. Kendimizi O'nda gizlediğimiz an, bizi tutma yeteneğinde güvende oluruz. Kayamız, Adamant Taşımız, Köşetaşımız Mesih'te güvendeyiz.

Kısa süre önce, Chicago'ya uçtum ve otelime doğru bir saatlik taksi yolculuğum sırasında Müslüman şoförüm beni İslam'a geçirmeye çalıştı. Eğer her gün namaz kılar ve İslam'ın şartlarına göre yaşarsam, cennete gitme şansım olacağı konusunda beni temin etti. Kesin bir belki söz konusuydu. Garanti yok, ama şans vardı. Nazikçe bana kaya üzerinde bir yer önerdi, ama vaat yoktu. Bu sözüme kayanın üzerinde kayıp düşebileceğim maalesef farkındaydım. Mesih'te kalmayı seçiyorum; düşerim, ama asla O'nda dışarıya değil.

Biz O'na düşeriz, O'nun dışına değil.

O'nda kalabilmemiz için, Tanrı içimize bir miktar iman koyar. İmanımızı bir başkasına bağladığımızda tökezleriz. Ama imanımız Tanrı'daysa asla sendelemeyiz. Tanrı'ya iman hayatımızda egemen olsun. Onu içeri davet edin. Kendi gücünüzle denediniz ve başarısız oldunuz. Başkalarının da kendi güçleriyle iman kayasına tırmanmaya çalışırken sendelediklerini gördünüz. İmanın görünmemesi var olmadığı ya da gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. İman, daha fazlası olabileceğine inanmamıza yardım etmek için içimizde sıçrayan saklı umuttur. İman daha fazlasını istememiz ve Mesih'te bizlerin de adamant taşı gibi sarılmaz ve yenilmez olabileceğimizi hayal etmemiz için cesaret verir.

Dağlar

Hayatlarımızdaki dağlara Tanrı'nın izinden giderek O'nun gücüyle tırmanmaya çağırıyoruz. Geçenlerde günlüğüme şunları yazdım:

Dağların zirveleri beni çağırıyor, oh uzaklara gel ve zevkim ol.

Ancak cesaret edenlerin bildiği, kıyaslanamaz gizemlerle beni cezbediyorlar.

Ama yaşlıyım ve eskisi kadar güçlü değilim. Çağrının gelmesi neden bu kadar uzun sürdü? O ise cevapladı, “Evet, Dağ dik, ama ben güçlüyüm. Seni koyduğum yolu izledikçe gençliğin tazelenir.”

Tüm gün dağların manzarasını izlediğim Colorado’da yaşıyorum. Bu nedenle benim için, Tanrı’nın dağlara doğru kendisini izlememi fısıldaması akla uygundur. Nail bir coğrafyada yaşadığınız bilmiyorum, ama bilin ki, siz de yükseklerle davet edildiniz. Yamacına dokunulamayan taşlı Sina Dağı’na değil. Yaşayan harikalar dağına, Siyon’a davet edildiniz.

“Oysa sizler Siyon Dağı’na, yaşayan Tanrı’nın kenti olan göksel Yeruşalim’e, bir bayram şenliği içindeki onbinlerce meleğe, adları göklerde yazılmış ilk doğanların topluluğuna yaklaştınız. Herkesin yargıcı olan Tanrı’ya, yetkinliğe erdirilmiş doğru kişilerin ruhlarına, yeni antlaşmanın aracısı olan İsa’ya ve Habil’in kanından daha üstün bir anlam taşıyan serpmelik kana yaklaştınız.” (İbraniler 12:22–24)

Bu davetin mucizesine adım attığımızda bir şey olur.

Doğal alanlara olan ihtiyacı ön plana çıkaran saygın doğa bilimci John Muir bir keresinde şöyle demiştir, “Şimdi dağlardayız ve onlar içimizdeki coşkuyu alevlendiriyor, her sinir ucunu titretiyor, her göze-neğimizi, her hücremizi dolduruyor.”⁴ Bu sözler doğa ve vahşi yaşamla örtülü dağlık bir arazi olan Sierra Nevada Dağları’nın güzelliğini tarif etmek için kaleme alındı. O zaman biz içine girdiğimizde içimize giren bir yaşayan dağ için daha neler söylenebilir? Çünkü yalnızca Mesih’te değiliz... ama Mesih’in kendisi içimizdeki umuttur. O’nun egemenliğini içimize davet ettiğimizde umudumuz Siyon Dağı’ndan bize gelir.

Bu sayfalar her zaman reddedilmiş hissetmiş olanlara bir hoş geldin ve korkuyla titreyenler bir sığınak işlevi görsün. Yolculuk yaparken, gerçeğin harikasına ve birliğine giresiniz ve karmaşa ve yersel düşüncelerin tuzağından kaçasınız. Adamant taşımız sarsılmaz; O her zaman bizimledir.

ADAMANT TAŞI

Sevgili Göksele Baba,

Diri bir taş ve kraliyet kâhini olmanın tüm anlamlarını benimsemeyi seçiyorum. Sığınağım ve gücüm ol, tazeleyicim ve umudum ol. Bana verdiğin adı yüreğime nakşet. Köşetaşım ve Adamantım, sarsılmaz ve yenilmez yaşam kaynağım olan Mesih, sana sığınyorum. Hayatımda senin yolun egemen olsun.

2

ADAMANT GİBİ İÇTEN

Bizler ruhsal bir deneyimden geçen insanlar değiliz.

İnsani bir deneyime sahip ruhsal varlıklarız.

Pierre Teilhard de Chardin

Kolay bir çocuk değildim. Dediğim dedik ve inatçıydım. Ayrıca melankolik, içe kapanık ve dikkati kolayca dağılan biri olabilirdim. Eğer temizlemek üzere odama gönderilsem, birkaç dakika içerisinde neden orada olduğum unutulabilirdim. Kapımı kapayınca müzik açardım ve hayal gücüm devreye girerdi. Odamı toparlamak yerine, mobilyalarımın yerini değiştirebilirdim. Bazı zamanlar güneş şapkası takar ve Laura Ingalls Wilder olduğumu hayal ederdim. Çekmecelerin birinde bir at heykeli için bekleyen mavi bir kil vardı ya da babaannemin uzak diyarlardan bana getirdiği, düzenlenmesi gereken bebekler vardı. Ver her zaman okunmayı bekleyen kitaplar vardı. Odamda zaman algımı tamamen kaybederdim. Bir saat on beş dakika gibi gelirdi.

Ancak annem bana seslendiğinde, odama bir sebeple gönderildiğimi hatırlardım. Ama sebebin ne olduğunu hatırlayamazdım. Bu ned-

ADAMANT TAŞI

enle, annem beni kontrole geldiğinde, henüz hiçbir şey yapılmadığını görürdü. Aksine, odanın hali düzenlenmek şöyle dursun, daha da kötülemişti.

İtaatsizlik etmek niyetinde değildim, ama bir şekilde her zaman itaatsizdim. Bu davranış kalıbı anlaşılır bir biçimde annemi sınırlendiriyordu. Onu hayal dünyanın içine çekerek öfkesini söndürmeye çalışırdım, ama annem kaçamadığı çok gerçek bir kâbusun içinde yaşıyordu. Ancak zina eden bir alkolikle evli birinin anlayabileceği bir kaos döngüsü içerisine hapsolmuştu.

En büyük çocuk ve tek kız olduğum için, öfkesini benden çıkarırdı. Pek çok bakımdan, babama benzer, onun gibi davranırdım. Muhtemelen asla demek istemediği sözler söyledi ve seve seve geri alacağı şeyler yaptı; bu şeyler çoktan bağışlandı ve tekrar edilmeye değmez. Ancak aramızda yaşanan şeyler ve söylenen sözler yüzünden asla bir kız çocuk istemedim. Bunu paylaşmamın tek nedeni İsa'yla karşılaşmamın gerçekte ne kadar güzel olduğunu anlayabilmenizdir.

Dördüncü hamileliğimde birçokları bebeğin kız olacağını düşündü. Ne de olsa, kim üst üste dört erkek çocuk doğurur... değil mi? Hamileliğim ilk günleriydi ve bir kız çocuğu doğurmamın an meselesi olabileceği korkusuyla mücadele ediyordum.

Birçok kereler annem beni “umarım tıpkı senin gibi bir kızın olur!” diyerek azarlardı.

Ve birçok kez ona asi bir üslûpla “umarım olur!” diye karşılık verirdim.

Belki bir zamanlar bu sözler gerçekti, ama zaman geçtikçe yalan haline geldi. Çünkü böyle bir kız istemiyordum, hem de hiç. Halihazırda sürekli seyahat eden kocam ve üç küçük oğlum ile başım dertteydi. Çılgın karışımımıza bir kız çocuğu eklemek neye benzerdi? Bir kız çocuğuyla ne yapacağımı bilmiyordum!

Bir dua zamanında Tanrı'nın huzurunda cesaretle dürüst davrandım.

Zihnimde fırtınalar kopartan korkuların her birini O'na fısıldadım. Bana bir kız çocuğu vermesinin büyük bir hata olacağını O'na söyledim. Annemin beni ve onun annesinin de onu incittiği gibi, ben de kendi kızımı incitmek istemiyordum. Onunla bağlantı kuramayacağımdan korkuyordum. Gençliğimde anneme ağır sözler söylemiştim. Kendim gibi bir kız çocuğu istemiyordum.

Bir süre sonra, sözlerim kurudu ve bir sakinlik duygusu üzerimi kapladı. Derin bir nefes alıp bırakırken gözlerim kapalıydı.

Zihin gözümde kendimi çiçeklerin ve zümrüt yeşili çimenlerin altın rengindeki güneş ışığında salındığı geniş bir çayırılığın kenarında gördüm. İçinden koşarak geçmeye davet eden türde bir yerdi. Uzakta bir kule vardı. Ona gitmeye kendimi mecbur hissettim. Kulenin tek bir girişi vardı ve yukarıya doğru spiral biçiminde çıkan uzun, dar pencerelerle sarılıydı (şimdi onların ok yarıkları olduğunu biliyorum). Kapıyı açtım. İçerisi parlak güneş ışığının aksine loştu, ama karanlık ya da uğursuz bir hava yoktu. Pencerelerden sızan ışık yukarıya çıkan merdivenleri açığa çıkarıyordu. Her pencerede durarak merdivenleri tırmandım. Görebildiğim kadarıyla, çevrede ne insanlar ne de evler vardı. Her bir pencereden bana çayırılığın daha geniş bir kesimini görebiliyordum.

Tepeye ulaştığımda, saçağın altında pencereleri olan yuvarlak bir oda buldum. Uzaktaki duvarın dibinde geniş bir tahta sandık duruyordu. İçine bakmak istedim. İçinde silahlar, malzemeler ya da belki bir tür hazine bulmayı umuyordum. Yere diz çöktüm ve kilitli olmayan kapağı kaldırdım. Bulduğum şey beni şaşırttı. Sandığın içi çocukluk fotoğraflarıyla doluydu.

Dişlerimin eksik olduğu fotoğraflarım vardı. Gözlüklü ve gözlüksüz fotoğraflarım vardı. Yaz tatillerinin, Noellerin, doğum günlerinin ve anne babamın gülümserken fotoğrafları vardı. Ellerimde yıllar önce bodrumumuzu su bastığında yitirdiğimiz bütün fotoğrafları tutuyord-

Tanrı'nın
sevgisi üzerimi
kaplarken bir
bebek gibi
ağladım.

um. Bunların hepsi bir gözcü kulesinde, bir sandığın içerisinde güvenle saklanmıştı. Bu keşfin sevincine kaptırılmışken fotolardan birine iyice yakında baktım. Fotoda muhtemelen beş yaşından daha büyük değildim, tüm yüzüme ve saçlarıma güneş vuruyordu. Temel Reis gibi gözlerimi kısmış ve fotoğrafı çeken babama muzip bir gülümseme fırlatmıştım. Hâlâ gözlerimin önünde.

Bir sesin bana "Her zaman eğlenceli olduğunu düşündüm" dediğini duyunca dalgınlıktan uyandım. Arkama döndüm, ama İsa orada değildi. Konuşanın O olduğunu biliyordum, çünkü somut varlığının sıcaklığı oradaydı. Tanrı'nın sevgisi üzerimi kaplarken bir bebek gibi ağladım. O anda, kendimi korkunç bir çocuk olarak görmeme neden olan söylenmiş her bir sözcük bir kuş gibi kanatlanıp uçtu. Bu imgelerin bir cephanelikte saklanmış olması ne kadar da dokunaklıdır, çünkü bunlar şifa bulmanın içten silahlarıdır.

Yakın

Tanrımız adamant taşı gibi yakındır. Benim korkularımı biliyordu ve doğrudan ruhuma konuştu. İşte size de böyle konuşmak istiyor. O'nu gülümseten, ama bizim çoktan beri unuttuğumuz anları hatırlar. Günahımızı ve utancımızı unuttu ve suçlarımızı unutulmuşluk denizine gömdü. Bizi iyileştirmek ve tamir etmek için kendisine çeker.

Kimliklerimizi yanlış imgelere bağladığımızda onları gözden kaybederiz. Korkunun ve hatta başkalarının acılarının armağanlarımızı gömmesine izin verdiğimizde yeteneklerimizi kaybederiz. Ancak O'na koşabilir ve O'nda gizlenebiliriz ve O yüreklerimizin en derin yerlerine gerçeği konuşacaktır. Reddedilmişleri kollarında sallamayı ve sonra bizi

gerçeğine aşlamayı özlemle bekler.

Bunları zaten bildiğinizi umuyorum:

Kendinizin ya da başkalarının görebileceğinden ya da dokunabileceğinden çok daha fazlasısınız.

Bildiğinizden ya da yaptığınızdan çok daha fazlasısınız.

Başkalarının düşündüğünden ya da hatta kendi algılarınızın çerçevelediği öz imgenizden çok daha fazlasısınız.

Asla sahip olduklarınızla ya da olmadıklarınızla doğru şekilde ölçülemezsiniz.

Yaşadığınız yıllardan çok daha fazlasısınız ve bu nedenle gençliğin ya da yaşlılığın vecizelerine bağlanamazsınız.

Ebedi alemin bir çocuğusunuz.

Bekar, boşanmış, dul ya da evli olmaktan daha fazlasısınız.

Cinsiyetinizden çok daha fazlasısınız.

Bu sıfatlar içindeki gerçek yaşamı barındıran yapının somut ifadeleridir. İlişkisel dinamikler ve maddesel varlıklardır. Bizi örten bez parçaları ve bize sığınak olan bedenler gibidirler. Hayatlarımızın nasıl görüldüğünü temsil ederler, ama yaşam kaynağımız değillerdir.

Eğer bir yangın evimi sarıp içindeki her şeyi yok etseydi, ama ben alevlerden sıyrılıp kaçsaydım, yaşamım bozulmamış kalacaktı.

Ruh

Ben yaşayan bir ruhum.

Siz yaşayan bir ruhsunuz.

Tanrı'nın suretinde yaratıldık ve Tanrı ruhtur. Görünmez olsa da, bu ruh içimize çektiğimiz nefes kadar gerçek ve bize yakındır. Ve havanın ciğerlerimize girmesinden daha derin bir şeydir. İçimizde konut kuran Tanrı'nın yaşam belirtisidir. Ateş ve sevgi Tanrısı, O'nun sevgisinin ifadesini ve kabulünü engelleyen her şeyi yok eder.

ADAMANT TAŞI

“Tanrı ruhtur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.”

(Yuhanna 4:24)

Tanrı ruhtur. Tanrı gerçektir. Bu yüzden O’na hem ruhta hem de gerçekte taparız.

Şu anda, insan suretlerimizin kusurlu sınırları ruhlarımız için yakışksız bir yerdir. Serbest kalma özlemimiz ile yersel kabımız arasın-

O’nun sesi yaşam konuşur.

daki gerilim çoğu zaman daha fazlası için bir arzuyu uyandıran şeydir.

Gençken, bu hayal kırıklığı bizi büyüme-ye zorladı. Erişimimizin ötesindeki bu şey bizi yuvarlanmaya ya emeklemeye itti. Bir süre sonra, tek başına hareket yeterli gelmedi. Neden günlerimizi yere bakarak geçiriyoruz? Buna cevaben, emeklemenin güvenliğini ve hızını kendimizi çekip ayağa kalmak için terk ettik. Ayağa kalkmak görüş açımızı genişletti ve kısa bir dönem hareket etmek için tekrar popomuz üzerine düşmekten memnunduk. Ama bir gün iki bacak üzerinde durup sonra tekrar dört üzerine geri düşmek yeterli gelmedi. Dik yürümek için başlarımızı kaldırdık.

İster genç ister yaşlı olalım, sınırlar bizi hüsrana uğratır ve aynı şekilde ihanete uğrarız. O halde insani bir fiziksel deneyimin insan ruhunu iyileştirme gücüne sahip olduğunu hayal edelim ki? Duygularımıza dokunulabilir ve bedenlerimiz memnun edilebilir, ama bedensel örtümüz ruha dokunamaz.

Dokunulabilen her şeyi canlandıran ve bize hissetme kapasitemizi veren şey Tanrı’nın Ruhunun nefesidir.

Ve Yakup’un dediği gibi bedene can veren ruhtur:

“Ruhsuz beden nasıl ölüyse...” (Yakup 2:26)

Ruh bedeni terk ettikten sonra, beden meydana geldiği toprağa geri döner. Bedene yaşam ve amaç veren ruhtu ve onun yokluğunda beden çürümeye mecburdur. Ancak Yakup ve Pavlus'un sözünü ettiği bir başka tür ölüm vardır—ölü iman.

“...eylemsiz iman da ölüdür.” (Yakup 2:26)

“Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır.” (2. Korintliler 3:6)

Tanrı'nın varlığından yoksun din ile ya da Ruh'un rüzgarı olmaksızın Kutsal Kitap'ın sayfalarını çevirmekle yetinmeyin. O'nun sesi yaşam konuşur. Yazılı yasanın sınırları sadece insani açıdan yapması imkansız dinsel kanunlar değildir; yasa aynı zamanda kültürümüzün bedenlerimize kazdığı şeyleri içerir. Giymemiz için teşvik edildiğimiz etiketlerdir.

Etiketlerle ve yazılı yasayla yaşamın ölüm olduğunu görene dek, doğru şey için yanlış kaynağa yönelmeye devam edeceğiz. Özlemimizin derinliklerine ruhtan ruha konuşacak ve insani karmaşamıza açıklık getirecek birine ihtiyacımız var. Kültürümüzde çok fazla duman ve ayna oyunları oynanıyor. İnsanların dikkati bir illüzyonla dağıtılırken perde arkasındaki operatör gördüğümüz ve işittiğimiz şeyleri kontrol ediyor. Belki o perdenin ardına gizleniyor ve gerçekte çaresizce görünmek isterken olan biteni farklı biçimde gösteriyorsunuz. Gerçekten görünmek mi?. Ancak Tanrımız görür.

Dalgalanan Tanrı

“Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhü suların üzerinde dalgalanıyordu.” (Yaratılış 1:1–2)

Başlangıçta Tanrımız Yaratıcıydı. Yeryüzü tutsak iken, şekilsiz su kitlesiyle kefenlenmiş ve derinliklerin çehresini örten karanlıkla

ADAMANT TAŞI

kaplıyken Tanrı yaklaştı. Hayal kırıklığı ile yüzünü çevirmek ya da karanlık suların şekilsiz, kısır boşluğundan uzaklaşma yerine, Tanrı'nın Ruhı suların üzerinde dalgalandı.

Burada durmak ve bu *dalgalanmak* sözcüğü üzerinde bir tasvir yapmak istiyorum.

Dalgalanmak anlamındaki İbranice sözcük *rachaf* harika bir resim akla getirir ve en iyi biçimde “yumuşak ve şefkatlice süzülme ya da oyalanma” olarak çevirilir. *Dalgalanmak* sözcüğüne eşlik eden Rab-bani notasyonu “güvercin gibi”dir.¹

Rachaf ayrıca “kanat çırpma” anlamına gelir. Bu sözcük aşağıdaki ayette de geçer:

“Onu kurak bir ülkede, Issız, uluyan bir çölde buldu, Onu kuşattı, kayırdı, Gözbebeği gibi korudu. Yuvasında yavrularını uçmaya kışkırtan, *onların üzerinde kanat çırpma* bir kartal gibi, Kanatlarını grip onları aldı ve kanatları üzerinde taşıdı.” (Yasa'nın Tekrarı 32:10–11)

Bu referans Tanrı'nın İsrailoğulları'nı korumasını ve onlarla ilgilenmesini bir kartalın yavrularıyla ilişkisine benzetmektedir. Tanrı'nın Ruhı İsrail halkını ıssız bir yerden vaat edilmiş diyara götürürken onların üzerinde kanat çırpıyordu.

Tanrı ışıktır,
O'nda hiç
karanlık yoktur.

Aklıma kötü bir rüyanın etkisiyle korkuyla sarsılan uyuyan çocuğunun üzerine yumuşakça eğilen bir annenin görüntüsü geliyor. Uyanmayı istiyor muyuz?

Ve Tanrı'nın Ruhı kanat çırparken ve kaplarken konuştu. Sözler dikkatle seçilmişti. Biçimsiz, karanlık ve boş kürenin gerçekliğini yansıtmadı. Olması gerektiği gibi şekillendirecek sözünü açığa çıkardı. Kaos

ve karanlık karşısında, Tanrı bir uyanışı öne çağırırdı. Karanlık suların karşısında Tanrı bir şafak, yeni bir başlangıç, bir gün ortaya çıkardı. Tanrı ışığı buyurdu.

“Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı.” (Yaratılış 1:3–4)

Ve ışık göründü ve o iyiydi. Burada ışık için kullanılan İbranice sözcüğün kökü Tanrı’dan gelir ki, bu şaşırtıcı değildir, çünkü Tanrı ışıktır, O’nda hiç karanlık yoktur. Bu ışık güneşin yerine değildir. O olay yaratılışta daha sonra meydana geldi. Bu ışık Tanrı’dan yayıldı ve yeryüzünün karanlık girintilerini aydınlatmak için uzandı. Elimizde bir meşale tutmamız ile ışık kaynağı olmak iki farklı şeydir. Biz ışığı taşıyoruz. Ama Tanrı ışıktır. Yaşam veren ışık O’nun nefesindedir.

Bu nedenle, yeryüzüne kendi özünü buyurdu ve bu iyiydi çünkü...
Tanrı iyidir.

Yaratılış 1. bölümde *iyi* için kullanılan İbranice sözcük birçok kavramı içine alır: arzu edilen, verimli, şefkatli, ahlâki ve değeri artan bunlardan birkaçıdır. Işık salındığında, yeryüzü bütün bu sıfatlar ve daha fazlasıyla tohumlandı. Böylece yeryüzü, üzerinde yaşayacak canlılar için şefkatli ve ahlâki bakımdan çekici ve üretken bir ortam haline gelecek biçimde hazırlandı. Ve her geçen yıl değer bakımından daha da büyüyecekti. Tanrı’nın iyilik döngüsü harekete geçti.

Yeryüzündeki ışığın kökeninin bir patlama mı yoksa yeni bir günün ağarması gibi ışık düzeyinin yavaşça yükselmesi mi olduğunu kesin olarak bilmemizin yolu yok. Kesin olarak bildiğimiz şey Tanrı’nın ışık kaynağı olduğu, ışığın iyi olduğu ve ışığın karanlıktan ayrıldığıdır.

Işığa ‘Gündüz’, karanlığa ‘Gece’ adını verdi.

Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu. (Yaratılış 1:5)

ADAMANT TAŞI

Işık serbest kaldığında, bir şeyler olmaya başladı. Daha sonra Tanrı suları engin bir genişlikle ayırarak atmosferi ve dünyayı çevreleyen boşluğu yarattı. Bu koruyucu ortam hazırlandıktan sonra, uzun zamandır derin karanlıklarla örtülmüş ve gizlide kalmış şeyler ışığa çıktı ve görünür oldu.

“Tanrı, ‘Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün’ diye buyurdu ve öyle oldu. Kuru alana ‘Kara’, toplanan sulara ‘Deniz’ adını verdi. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:9–10)

Gizlide olan açığa çıktı. Kara her zaman oradaydı, ama karanlık sularla örtülü olarak serbest kalmayı bekliyordu. Yeryüzünün nefesini tutarak ışığın dalgalı sular üzerinde parlamasını umutla izlediğini hayal ediyorum. Kara, Tanrı’nın sözünün kendisini çağırmasını bekledi. Ve karadan hayat fışkırmaya başladı.

“Tanrı, ‘Yeryüzü bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın’ diye buyurdu ve öyle oldu.” (Yaratılış 1:11)

Sonraki gün gündüze ve geceye egemen olan güneş, ay ve yıldızlar atandı. Bunun anlamı yaşayan tüm canlıların ilk başta Tanrı’nın ışığının sıcak ve altından parıltısı altında büyüdüğüdür. O yaşam kaynağıydı, tıpkı bir gün tekrar olacağı gibi.

“Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler.” (Vahiy 22:5)

Güneş ve ayın hakimiyeti tesis edildikten sonra, Tanrı sulara ve gökyüzüne konuşarak balıkları ve havada uçan yaratıkları çağırdı. Okyanusların derinlikleri ve engin göklerin enginlikleri yüzgeçlerini ve

kanatlarını çırpan canlılarla kaynaştı. Tanrı'nın bir zamanlar kanat çırdığı yerde şimdi yaratıklar uçuşmaya başladı. Ertesi gün karada dolaşan canlılar için ayrıldı.

“Tanrı, ‘Yeryüzü çeşit çeşit canlı yaratık, evcil ve yabancı hayvan, sürüngen türetsin’ diye buyurdu. Ve öyle oldu.” (Yaratılış 1:24)

Deniz, hava ve karanın her biri kendi türüne ve doğasına göre canlılar türetti.

Yaratıcı'nın da kendine uygun bir canlı türetmesinin zamanı geldi.

“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” (Yaratılış 1:27)

İnsanlık O'nun suretinde yaratıldı. Hükmeden Yaratıcımız'ın bir yansıması olarak biçimlenmiş olmanın ayrıcalığını gerçekten anlıyor muyuz merak ediyorum.

Her yaratığın günaha düşmeden önceki görkemini ancak tahmin edebiliriz. Ancak gene de içinize örülmüş olan Tanrı'nın suretine yaklaşılamazlar. Bunu öylesine söylemiyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bundan kuşku duyuyorsanız, kim olduğunuzu gerçekten göremiyorsunuz. Erkek ve kadın muhteşem yaratılmışlardı.

“RAB Tanrı Adem'i topraktan Yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.” (Yaratılış 2:7)

Tanrı önce biçim verdi ve sonra üfledi. Tanrı ışıkla canlanmış bu alemin toprağını kullanarak insana O'nun nefesini taşıma kapasitesini verdi. Adı “Ben Ben'im” olan yaşamını insanın suretine üfledi ve kabuk canlandı. Adem eksiksiz yaratıldı. Fiziksel bakımından mükemmeldi ve

Adem ve
Havva'nın suç
işlemesiyle kendi
başımıza geri
alabileceğimizden
çok daha fazlasını
kaybettik.

ADAMANT TAŞI

insanın ruhu ve canı birdi. Adem ve Havva kusursuzdu.

Az önce dediğim şey sizi korkutmasın. Diğer yandan kibirle de doldurmasın. Yüceler Yücesi Tanrı'nın suretini taşıyanlar olmamızı amaçlayan Tanrı'nın orijinal tasarısı omuzlarınıza ağırlığını koysun. Adem ve Havva'nın suç işlemesiyle kendi başımıza geri alabileceğimizden çok daha fazlasını kaybettik. Şimdi görünmez sığınağımız ve Köşetaşımız Mesih'te gizlenerek ilk halimizi sönük biçimde yansıtıyor ve bir gün alacağımız hale ilişkin görkemli umudumuzun gerçekleşmesini bekliyoruz. C. S. Lewis'in gayet yerinde not ettiği gibi:

“Siz Adem beyefendi ile Havva hanımefendiden geliyorsunuz,” dedi Aslan. “Ve bu durum hem en yoksul dilencinin başını dik tutacak kadar onurlu, hem de dünyanın en büyük imparatorunun başını egecek kadar utanç vericidir. Yetinin.”²

Baba ile yakın, ruhla dolu bağlılık kurmak için yaratıldınız.

Günah dünyamıza girmesinden çok sonra yeryüzünün toprağından biçimlenmiş çocuklarız. Yeniden doğduğumuzda ruhlarımız dirildi, ama zihinlerimizin ve bedenlerimizin sığınağa ve yenilenmeye ihtiyacı vardır.

“Derin ve gizli şeyleri ortaya çıkarır, Karanlıkta neler olduğunu bilir, Çevresi ışıkla kuşatılmıştır.” (Daniel 2:22)

Günaha düşüşte can ve ruhun bu yakın örüntüsü yırtıldı. Bu durumu daha iyi anlamak için mevcut ama dolu olmayan bir kaba benzetilebilir. Dış kafesimizi devam ettiren O'nun nefesi olsa da, boşluğumuzun farkındalığını taşıyoruz. Nefes alıyoruz, çünkü O alıyor, ama her nefesin sığılığı daha fazlası olduğunu söyler, çünkü bizi doldurmaz. Tanrı'nın ruhu olmaksızın yaşam desteğine bağlı kişiler gibiyiz.

Şimdi yaratılış öyküsünü neden bu şekilde ortaya koymak için

zaman ve yer verdiğimi paylaşmak zorundayım. Tanrı'nın Ruhü'nün hayatlarınızın bazı alanlarının üzerinde dalgalanmak istediğine inanıyorum. O size Yaratılış'ın özenini göstermek istiyor:

Işığı ile yüreklerimizi aydınlatmak istiyor (2. Korintliler 4:6)

Işık ile karanlığı ayırmak istiyor (2. Korintliler 6:14)

Hayatınızın üzerine bir özgürlük örtüsü koymak istiyor (Romalılar 4:7-8)

Karanlık su örtüsünü çekmek ve yeni toprağı ortaya çıkarmak istiyor (İbraniler 11:29)

Filizlenerek ürün versinler diye toprağınıza ekilmiş tohumları serbest bırakmak istiyor (Markos 4:20)

İçindeki derin sulardan yaşamı ve harikaları ortaya çıkarmak istiyor (Yuhanna 7:38)

İmanla yükselmesi için yüreğinizi korkudan özgür kılmak istiyor (Matta 6:22; Markos 6:50)

Muazzam yaratılışın güzelliğiyle sizi şaşırtmak istiyor (Mezmun 19:1-6)

Günahın yarattığı boşluğa yaşamını üfleme, ruhunuzu ve canınızı yeniden örmek ve yırtılan ve parçalanan her şeyi iyileştirmek istiyor (Yuhanna 20:21-22; Koloseliler 2:2)

Şimdi bile Yaratıcımız bize yaklaşmayı ve karanlıkla ya da sisle örtülü herhangi bir yer ile yüz yüze gelerek oraya ışığını saçmayı özlemle bekler. Ruhü hayatlarımızın biçimsiz, boş yerlerinin üzerinde dalgalanır. Acımızdan habersiz değildir ya da durumumuzdan tiksmez. Karmaşa ile boğuştuğumuzu görür. Mücadele ettiğimizi gördüğünde

Yakınlık gölgeli alanlara yer bırakmaz.

ADAMANT TAŞI

geri çekilmez. Tanrı'nın Ruhı tıpkı korkmuş ya da şaşırmış çocuğunun yanına gelen bir anne ya da yavrularının içinde sıkıştığı ince kabukların sınırlarından kurtulmasını heyecanla bekleyerek yuvanın üzerinde kanat çırpın bir kartal gibi yumuşakça yakınlaşır, etrafta dolınır. Daha sonra, yavrular uğmayı öğrenirken kartal yeniden üzerlerinde kanat çırpır. İşte bu etrafımızda ve içimizde olan Yaratıcımız'ın adamant taşı gibi yakın, değişmez doğasıdır. Yakınlık gölgeli alanlara yer bırakmaz, bu nedenle gizlenmez. Babanız geręek sizi görür ve sever. Size biçim verenin aynı zamanda içinize yaşam üfleyeceğine güvenin.

Yakınlık Bütünlük Getirir

Tanrı'nın yapamayacağı tek Şey yalan söylemektir.

Başkalarının sizin hakkınızda söylediği yalanları tekrarlamaz.

Kendiniz hakkında söylediğiniz bir yalanın geręek olarak anılmasına izin vermez.

Bir etiketin sınırınız olmasına izin vermez. O'nun huzurunda, her etiket, hatta kendi üzerinize yazdıklarınız bile düşer.

Sizi adınızla çağırır, size takılan adlarla değil.

Üzerinizde kanat çırpın Kutsal Ruh'un gördüğü adla sizi çağırır.

En derin özlemlerinizle ve en karanlık korkularınızla yüz yüze gelmiştir.

Biçimsiz yerleri görür.

Düş kırıklığına uğrayan umudu görür.

Karmaşanın sisli bulutlarını görür.

Krizdeki insanlığın kabaran kargaşasını görür.

Korkanların ve yalnızların hıçkırıklarını işitir.

Kaçanların ve tecrit edilmişlerin acısını hisseder.

Günahın ve utancın tuzadığını görür.

Boğmakla tehdit eden suları görür.

Gölge tırpanlarıyla dünyanın rengini grileştiren karanlığın diplerini görür.

Bütün bunları görür ve ışığı konuşur.

Başkaları size kız diyebilir. O sizi kızım diye çağırır.

Başkaları size başarısızlık diyebilir. O sizi kızım diye çağırır.

Kendinize heteroseksüel, homoseksüel, aseksüel, lezbiyen ya da herhangi bir etiket takabilirsiniz. O sizi benimki diye çağırır.

Kızım sözü cinsiyetten daha yüksektir ve daha derine erişir.

Kızım adı cinsel yöneliminizden daha yakındır.

Kızım adı Yaratıcınız'ın önündeki kimliğinizdir.

Tanrı bizleri dişi ve erkek olarak ele almaz.

Bize kızlarım ve oğullarım diye çağırır.

Her birimizin içinde sadece O'nun dokunabileceği yakınlıkta yerler vardır. İçimizde Tanrı'nın Ruhu'na karşılık vermek için yaratılmış yerler vardır. İsa'nın adını her andığımızda O'nun dokunuşunu çağırırız.

Sulardan mezarın derinliklerine batmışken gezegenimiz Tanrı'ya yakardı mı bilmiyorum. Tanrı'nın Ruhu'nun neden suların üzerinde dalgalanmayı seçtiğini bilmiyorum. Ancak şimdi Tanrı'nın Ruhu'nun bize bir fısıltı kadar yakın olduğunu, bizi sarmayı ve bizi kendisine yaklaştırmayı beklediğini biliyorum.

Yeni Antlaşma'da Yaratıcı'nın yüreği İsa'nın sözlerinde yankılandı:

“Ey Yerusolim! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yerusolim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz.” (Matta 23:37)

“Siz istemediniz” sözleri ne kadar trajiktir.

Tanrı'nın Ruhu şimdi bile fırtınalarımızı dindirmek ve uluyan çorak yerlerimizin haykırışlarını susturmayı bekleyerek kanat çırpıyor. Bekliyor, kanatlarının koruması ve sıcaklığıyla bizi sarmayı özlüyor. Biz istiyor muyuz? Yakınlaşmak için üzerimizde dalgalanan Kutsal Ruh'u davet edecek miyiz? Bizi kanatlarının altına almasına izin verecek miyiz?

ADAMANT TAŞI

Yoksa kendimizi örtmek çabalarımızla direnecek miyiz? Yaratıcımız'ı dinleyecek miyiz?

Yakınlık, bir şeye ait olmak için duyduğumuz derin ve vahim insani arzunun bir parçasıdır.

Ait olmayı özleriz... çünkü ait olmak üzere yaratıldık.

Yakınlığın özlemine çekeriz... çünkü yakınlık kurmak için yaratıldık.

Sevmeye ve sevlmeye ihtiyacımız var... çünkü sevgi için yaratıldık.

Ve sevgi tarafından yaratıldık.

Gerçek şu ki, bazı şeyleri çok basite alıyoruz ve diğerlerini karmaşık hale getiriyoruz. İş cinsiyete geldiğinde, ikisini de yapıyoruz. Bir kadının bedeninde yaşıyorum, ama en nihayetinde bir ruhum. Hepimiz oldukça sert bir insani tecrübeden geçen ruhsal yaratıklarız. Bu dünya evimiz değiliz, bu nedenle bazen bedenlerimizin garip, kısıtlayıcı ve sınırlı olduğunu hissetmek bizi şaşırtmamalı. Ölümlü, çürüyen kabuklarımız ölümsüz bedenlerle değişene dek başka türlü hissetmeyeceğiz. Serbest kalmayı bekleyen tohumlarımız. Ancak o zaman gerçekte kim ve ne olduğumuzu keşfedeceğiz.

Hepimiz parçalanmışız. Parçalanmış diğer insanlara ait olmak parçalanmışlığımızı tamir etmeyeceği gibi cinsel ilişkiye girmek de yakınlık özlemimizi gidermeyecektir. Eğer öyle olsaydı fahişeler ve seks bağımlıları gezegendeki en doymuş kişiler olurdu (sanırım hepimiz durumun bu olmadığına hemfikiriz.) Ama ait olduğumuz bir Kişi var ve bu Kişi parçalanmışlığımıza şifa verebilir ve yakınlık ihtiyacımızı giderebilir. Bu Kişi üzerimizde kanat çırpan ve bizi yeniden birleştiren Tanrı'nın Ruhu'dur.

İnsan eli değmeden kesilip dağ haline gelen taş hakkındaki Daniel 2. bölümü hatırlıyor musunuz? Bu kavram Yeşaya Kitabı'nda yankılanır:

“RAB'bin Tapınağı'nın kurulduğu dağ, Son günlerde dağların en yücesi, Tepelerin en yükseği olacak. Oraya akan edecek ulusların hepsi. Birçok halk gelecek, «Haydi, RAB'bin Dağı'na, Yakup'un Tanrısı'nın Tapınağı'na çıkalım» diyecekler, «O bize kendi yolunu

öğretsin, Biz de O'nun yolundan gidelim.» Çünkü yasa Siyon'dan,
RAB'bin sözü Yeruşalim'den çıkacak.” (2:2-3)

Tanrı bizi çalıştığı şekli gösterecek ve biz de böylece yaratıldığımız şekilde yaşayacağız. En derin özlemler nedeniyle vazgeçilmeyecek ya da en asli korkularımız nedeniyle ertelenmeyecek sarsılmaz, yenilmez yakınlık için yaratıldık. Eğer istersek, iyiliğinin ışığını bize gösterecektir. Durun, düşünün ve ışığının sizi canlandırmasına izin verin.

Sevgili Göksel Baba,

*Senin uzak ya da reddeden biri olmadığına inanıyorum; sen yakınsın.
Hayatımın derin sularına batmış ve artık göremediğim şeyler var.
Hayatıma konuşman için sana izin veriyorum. Işığını serbest bırak
ve onu hayatımdaki karanlıklardan ve karışıklıklardan ayır. Beni
kızın olarak tanımlamanı kabul ediyorum. Hayatımda nasıl çalıştığını
göster ki, yaşamam için yaratıldığım şekilde yaşayayım... yani
görmemin için. İsa'nın adıyla, amin.*

3

ADAMANT GİBİ DEĞİŞMEZ

İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır.

İbraniler 13:8

Hayatımda çalışmadan geçirdiğim hafta sonları çok az. Yalnız geçirdiğim bir hafta sonu ise tam bir mucize. Buna rağmen, gizlendiğimi itiraf ediyorum. Neyden diye sorduğunuzu duyar gibiyim.

Aslında bu kitaptan.

Her ne kadar uzman olmayı başardığım bir beceri olsa da, beni engelleyen şey oyalanmak değil. Hayır, son teslim tarihinden çok daha göz korkutucu bir şeyden ötürü yılgınlığa düştüm.

Bir mesaj için daha önce hiç bu kadar ihtiyaç ya bir mesajın ağırlığını bu derece hissetmemiştim. Sadece doğru sözcükleri bulmakta değil, aynı zamanda bu sözcükleri doğru tonda yazıya geçirmek için bir zorunluluk hissediyorum. İçtenlikle dua ediyorum ki, doğru sözler ve ayetler bulunduğu zaman, bunlar sadece okunmakla kalsın... ayrıca hayal ettiğinizin ötesinde ölçüsüzce sevildiğinizi bilmenizi isteyen bir dost ve anneden geldiği anlaşılın.

Bugün birçok kez dokunduğum ama geri çekildiğim şeyi tekrar ele

almaya başlıyorum. Bilgisayarımın baş başayım ve bir toplantı ya da ardına gizleneceğim bir etkinlik yok. Günlerden Cumartesi, ofisim kapalı ve sadece yazma amacıyla evimden uzaktayım. Sabahın erken saatlerinde bisikletimle çiftçilerin marketine gidip birkaç gün yetecek doğal, taze yiyecekler satın aldım. Taze, kabuklu Parmesan kekikli ekmele silahlandım. Tüm sabah ruhumda işittiğim sözle başlayacağım: “Ben Rab, Tanrın, değişmem.”

Bu sözlerle uyandım. Bütün sabah bu beyan zihnimin duvarlarında yankılandı. En sonunda, not defterime yazdım. Genelde bir şey kaydedildiğinde ve böylece tasdik edildiğinde, ısrar son bulur. Ama bugün bu sözü yazıya dökmek onu sessiz kılmadı. Bu deyişi Kutsal Kitap'ta aradım. En yakın eşdeğerini Malaki'de buldum: “Ben RAB’im, değişmem. Siz bunun için yok olmadınız, ey Yakup soyu!” (3:6).

Dışarda oturup elimdeki ekmeğin neredeyse yarısını tüketirken bu cümleyi ifadelere ve parçalara böldüm. İncelediğim ilk sözcük işittiğim cümlenin sonuydu: “değişmem”

Tanrı değişmez.

Değişmesine gerek yoktur.

Tanrı değişmez. Değişmesine gerek yoktur. O adanmıştır. Her şeyini ortaya koymuştur. Bize gösterdiği tepki bizim kim olduğumuz ya da olmadığımızla ilgili değil, O'nun kim olduğuyla ilgilidir. Tanrı'ya şükür, çünkü eğer Tanrı değişseydi, hepimizin başı derde girecekti.

Tanrı'nın değişmediğini bilmek rahatlatıcıdır, ancak eğer değişseydi, bunun tamamen yok olacağımız anlamına geleceğini fark etmek ise dehşet vericidir.

Malaki Eski Antlaşma'nın son kitabıdır. Bu ayet, 3. bölümde Tanrı'nın maden arıtcının ateşi ve çamaşırcının kül suyu gibi O'nun yolunu hazırlayacak bir haberci göndereceğini açıklayan ilk beş ayetin hemen ardından gelmektedir. Ateş ve kül suyu imgeleri arıtma ve temizleme etkisi güçlü olan maddelerdir. Rabbimiz'in kendisi değişmese de, bizi ne için yaratıldıysak ona değiştirmeye kararlıdır.

Tanrı'nın değişmediği gerçeği bizim değişebileceğimize inanmamız

için cesaret vermelidir! O tutarlı biçimde iyi ve sadıktır.

Oğullarım küçükken, doğal olarak hem kendilerinin hem de benim limitlerimi zorlamaya çalışırlardı. Her zaman kendi dedikleri olsun istemiyorlardı. Bazen gerçek sınırlarını bilmek istiyorlardı. Gerçekten de söylediğim şeyi kastediyor muydum? Gerçekten topu ellerinden almam için kaç kere “Eğer topu bir kez daha evin içinde atarsan, onu elinden alacağım?” diyecektim? Sözlerimin takipçisi olacak mıydım yoksa boş tehditlerde mi bulunacaktım?

Tutarsız olduğum zamanlarda, herkes için bir karışıklık olurdu. Mutluyken bir şey ama yorgunken başka bir şeyde söylediğimde, başka bir duygu durumunda ne söyleyebileceğimi bilmenin bir yolu yoktu. Eğer onlara diğer insanların yanında bir şey, ama yalnızken başka bir şey söylersem, ne amaçladığımdan emin olamazlardı. Ben tutarlı davranmadıkça, tereddütte kalırlar ve hatta itaatsizlik ederlerdi.

Geçenlerde organizasyonumuzdaki diğerlerine daha fazla yer açmamıza yardım etmek için davet ettiğimiz biriyle telefonla konuşuyordum. Bana organizasyonumuzun bir yönüyle ilgili tam bir güven içindiyken, bir başka yönü konusunda neden güvensiz olduğumu sordu. Bu durumun belirsizlikten ileri geldiğini fark ettik. Rolüm neydi? Yetkimin nerede başlayıp nerede bittiğinden emin değildim. Ne bekleyeceğinizi bilmediğinizde, nasıl hareket edeceğinizi de bilmezsiniz.

Biz net olmak üzere yaratıldık. Tanrı bunu biliyor. Tanrı değişmez ve doğasında tutarlıdır. Tanrı iyidir. Tanrı iyi olanı yapar. Tanrı bize iyi olanı verir. Düşüncemize gölge düşürecek şüphelere izin vermek için hiçbir nedenimiz yoktur.

“Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneçlik gölgesi olmayan Işıklar Babası’ndan gelir.”
(Yakup 1:17)

◆

**Tanrı'nın
değişmediği
gerçeği
değişebileceğimize
inanmamız için
bize cesaret
vermelidir!**

ADAMANT TAŞI

Message çevirisinde Yakup 1:17'nin ikinci kısmını şöyle ifade edilir: "Tanrı'da aldatıcılık, iki yüzlülük, döneklık bulunmaz." Babamız bizi kandırmaya ya da bir şey söyleyip farklı bir şey kastederek bizi tuzağa düşürmeye çalışmıyor. Yüzümüze bir şey söyleyip arkamızdan farklı bir şey söylemiyor. Tanrımız güvenilirdir ve her birimize açıkça tutarlı bir mesaj vermektedir.

Asla şaşmayan tutarlılığını ifade eden bir başka ayet de Çölde Sayım 23:19'dur:

"Tanrı insan değil ki, Yalan söylesin; İnsan soyundan değil ki, Düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmes mi?"

Tanrı yalan söylemez. Düşüncesini değiştirmez. Yapacağını söylediği şeyi yapar. Söylediği şey tam olarak gerçekleşir. Bir şey farklı görülebilir ya da beklediğimizden geç gelebilir, ama er ya da geç olacaktır.

Tanrı bizden yüksekte olan adamantımız, kımıldamaz dağımız, sabit Kayamızdır ve her zaman orada olduğunu bilerek gözlerimizi O'na kaldırabiliriz. Değişmez olduğu için, sözleri ve işleri birbiriyle tutarlıdır. Bir şey dedikten sonra başka türlü davranamaz. Tüm ifadelerinde bütünlüştür.

Eski Antlaşma'da söylenenlerin *yasası*, uygulama bakımından Yeni Antlaşma'dan farklı görülebilir, ancak *ruhu* aynıdır. İbrahim'le yapılan antlaşmaya göre sünnet, her erkek için zorunluymuştu, ancak Müjde diğer uluslara yayıldıktan sonra artık bir zorunluluk olmaktan çıktı. Pavlus bunu şöyle açıklar:

"Kutsal Yasa'yı yerine getirirsen, sünnetin elbet yararı vardır. Ama Yasa'ya karşı gelirsen, sünnetli olmanın hiçbir anlamı kalmaz. Bu nedenle, sünnetsizler Yasa'nın buyruklarına uyarsa, sünnetli sayılmayacak mı? Sen Kutsal Yazılar'a ve sünnete sahip olduğun halde Yasa'yı çiğnersen, bedence sünnetli olmayan ama Yasa'ya uyan kişi seni yargılamayacak mı? Çünkü ne dıştan Yahudi olan

gerçek Yahudi'dir, ne de görünüşte, bedensel olan sünnet gerçek sünnettir. Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır." (Romalılar 2:25–29)

Dışsal bir belirtiyeye içsel bir dönüşüm eşlik etmedikçe bunun ne yararı vardır? Ve gerçek içsel dönüşüm Yasa'nın dışsal uygulamasını gerektirmez. En nihayetinde, Tanrı'nın peşinde olduğu şey her zaman sünnet edilmiş bir yürekti. Bu, Baba'nın yüreği ile yasanın ruhunu birbirine dokuyan ve itaat üreten içten bir konudur. Bir yasanın ruhu her zaman bedensel gerekliliğin yerini alacaktır. Ruh, bizleri Yasa'nın asla yapamayacağı şekilde güçlendirir. Tanrı düşüncesini değiştirmede... yüreklerimiz değiştirdi. Musa'ya ne söylediğine okuyun:

"Ama beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa sevgi gösteririm." (Yasa'nın Tekrarı 5:10)

Ve bir kez daha:

"Keşke benden korksalar ve bütün buyruklarına uymak için her zaman yürekte istekli olsalar! O zaman kendilerine ve çocuklarına sürekli iyilik gelirdi." (Yasa'nın Tekrarı 5:29)

İnsanlığın inanç tarihi boyunca kazanan numaralar her zaman sevgi ve itaat olmuştur. Sevgi itaat etmemiz için bizi güçlendirir. Tanrı bizi yerine getirmesi imkansız olan bir dizi yasayla boğmayı değil, tükenmeyen sevgisini üzerimize bol bol dökmeyi özlemle bekledi. Eğer Tanrı uzun zaman önce Sina Dağı'nın eteklerinde uzanıp yüreklerimizi değiştirebilseydi, bunu yapardı. Bunun yerine, bize kendi yüreğini göstermek için İsa'yı gönderdi. Bize olan sevgisi ortaya çıktığında, gerekli olan tek yasa sevgi yasasıydı. Bu nedenle şöyle okuruz:

—◆—
**Bize kendi
yüreğini
göstermek için
İsa'yı gönderdi.**

ADAMANT TAŞI

“İsa şöyle karşılık verdi: En önemlisi şudur: ‘Dinle, ey İsrail! Tanrımız Rab tek Rab’dir. Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.’ İkincisi de şudur: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Bunlardan daha büyük buyruk yoktur.” (Markos 12:29–31)

Eski Antlaşma’nın On Buyruk’u ahlâki yasalar, törensel yasalar ve medeni yasalara evrilmişti, ancak İsa dedi, “Kutsal Yasa’nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır.” (Matta 22:40).

Ben

Cümlenin ele aldığım sonraki kısmı aslında kendi başına bir cümle olan “Ben” ifadesiydi. Ve insanların ortaya attığı birçok sorunun cevabıdır.

“Orada kim var?”

O cevap verir, “Ben’im.”

“Bununla kim ilgilenecek?”

Tekrar bize emniyet verir, “Ben’im”

O, “Ben’im” kimliğiyle aynı anda geçmişimizde, şimdimizde ve geleceğimizdedir.

O sadıktı çünkü O sadıktır. O sadık olacaktır, çünkü sadık olmuştur. Çünkü O Ben’dir.

Without Rival kitabını yazarken, En Yücelerdeki Tanrı, yani yüce Ben Ben’im kavramıyla sarsılmıştım. Birçoklarının kim olduklarını keşfetmeye takıntılı olduğu bir çağda, var olmuş, var olan ve gelecek olan Kişi’de kimliğimizi keşttiğimizi bilmek hepimizi rahatlatmalıdır. Kimliğimiz O’nun derinliklerinde saklı bir hazineye benzer. Kim olduğumuzu kime ait olduğumuza dair vahiye keşfederiz.

Ben’im diyenin çocuğum.

Ben’im diyenin çocuğusunuz.

Tanrı kendisini Musa’ya “Ben Ben’im” diye tanıttı (Çıkış 3:14). Böy-

lece “kısmi ya da eksik bir şey olmadan olduğum her şeyin bütünüyüm” demek istedi.

Kral James çevirisi şöyledir, “Ben Ben Olanım” (Çıkış 3:14). Tanrı vardır, çünkü O vardır. Ben varım çünkü O var. O var olduğu için, habersiz değildir. Tanrı Musa’ya göründü, çünkü Mısır’ın zulmü altında köleleşen bir kuşağın yakarışlarını işitmişti. Farkında olduğu için devreye girdi.

“Sizinle ve Mısır’da size yapılanlarla yakından ilgileniyorum. Söz verdim, sizi Mısır’da çektiğiniz sıkıntıdan kurtaracağım.” (Çıkış 3:16–17)

Tanrımız Ben Ben’im hakkında okuyup düşünürken üç şey dikkatimi çekiyor: Tanrı görür, Tanrı bilir ve Tanrı karşılık verir. Bu üç nokta “Haberim var” der. Nerede olduğunuzu bilmiyorum, ama tam bu anda Ben Ben’im sizi görüyor, neler olduğunu biliyor ve hem sıkıntınızdan hem de tutsaklığınızdan sizi kurtarmaya söz veriyor.

O her şeydir. O başlangıç ve sondur, ancak başlangıcı ve sonu yoktur. Alfadan omegaya her harfi kapsar, ancak harfler topluluğun yaratılabileceği sayısız sözcüklerin hiçbiri O’nu tanımlayamaz. O Ben Ben’imdir. Tanrı sebebin sebebidir.

Tüm yaratılış Yaratıcı’dan ileri gelir. Çünkü O... Ben’dir. Çünkü O... sizsiniz. Yaratıcımız kökenimiz ve kimliğimizin nihai yazarıdır. Bu, hiç kimsenin O’nda saklı bir kimliği asla çalamayacağı anlamına gelir. Adamant taşımız Mesih’te doğal doğumdan gelen hakla değil, lütuf armağanı ve yeniden doğuş hakkıyla O’na aittir.

Cümlelerin dikkatimi çeken bir sonraki parçası “RAB” idi.

Bu terim, “Yüce RAB” de olduğu gibi Ben Ben’imi yücelikle sarar (Mez. 7:17). Ayrıca Yahudiler’in ağza alınmayacak kadar kutsal olduğunu düşündüğü bir ad olan Yahve ile ilişkili kullanılır. Bu kutsal ve yüce ad O’nun şefkati ve merhameti ile sarılmıştır.

Yüce ve kutsal olan her şeyin Rabbi, hem şefkatli hem de merhametli olduğu için şükrediyorum. Ya nihai yetkiye sahip Kişi zalim, şefkatsiz bir diktatör olsaydı ne yapardık? Gerçek şu ki, her şeyin

Rab'bi olduğu için her şeyimi almaya lâyıktır. Merhametli ve şefkatli olduğu için, her birimiz için hayatın bir yolculuk olduğunu anlar.

O'nda daha az kendimiz olmayız; aksine olmamız için yarattığı kişi haline daha çok gelmek için özgürleşiriz.

Her şeyin Rabbi'ne teslim olduğumuzda, O'nun egemenlik sahası ile genişleriz. O'nda daha az kendimiz olmayız; aksine olmamız için yarattığı kişi haline daha çok gelmek için özgürleşiriz. Rab kelimesini insani hiyerarşi tecrübemizin dışındaki kullanımını hayal etmemiz zordur. Çünkü güç ve yetki konumlarını kendi çıkarları için kullanan efendiler tanıyoruz. İnsanlık tarihi boyunca, yoldan sapmış efendiler hakimiyetleri altındakileri kullanmıştır. İsa bu dinamikle ilgili olarak Matta 20:25-28'de öğrencilerini uyardı:

“Ama İsa onları yanına çağırıp şöyle dedi: ‘Bilirsiniz ki, ulusların önderleri onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun. Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçoğları için fidiye olarak vermeye geldi.’”

İsa'nın Rab olması bizi geride tutmak yerine bizi yukarı kaldırır. İsa'nın yaşamının her unsuru hizmet etti ve fidiye ödedi.

Rabbimiz biz örtünebilelim diye soyundu.

Biz vaat edileni alalım diye fedakârlık yaptı.

Biz korunalım diye Rabbimiz ihanete uğradı.

Biz de ölümden dirilelim diye İsa ölümden dirildi.

İfadenin bir sonraki kısmı “Tanrın” sözcüğüydü. Burada Tanrı ifadesi Elohim, Yaratıcı, Yargıç ve Savaşçı'yı ifade eder. Gerçek şu ki, ben O'nu tanıdığım zaman O Tanrı olmadı. O her zaman benim Yaratıcı Tanrım'dı. Beni tanımak için benim O'nu tanımama ihtiyacı yoktu. Beni önceden tanıyordu ve şimdi de beni kendimi tanıdığımdan çok daha iyi

tanımaktadır. Beni gizli yerde ördü ve Yargıcım olarak günahımı akladı ve suçlarımı benden uzaklaştırdı. Mezmur 103:10-12 şöyle der:

“Bize günahlarımıza göre davranmaz, Suçlarımızın karşılığını vermez. Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yüksekse, Kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı.”

Tanrı sevgisi akıl ermez ve değişmez, anlaşılmaz ve sarsılmazdır. Ve böyle bizi doğrudan işittiğim son söze götürür: “değişmem.”

Tanrı sevgide nasıl adamant gibiyse, merhamette de adamant gibidir. Bizim değişebilir doğamız yerine kendi değişmez doğamıza göre vaat eder. Mezmur 103:17’de kendisinden korkanlara sevgisini vaat ettiğini okuruz. Tanrı kusursuzluk aramaz, zira adamant Köşetaşımız Mesih dışında zaten günahsız insan yoktur! Ancak O, kendisinden korkanları aramaktadır. Neden? İçinde yaşadığımız bu laubalilik ve saygısızlık çağında Tanrı’dan korkmanın anlamı nedir?

Rab’dan korkmanın bir yolu kötülükten uzaklaşmaktır. Özdeyişler 3:7’de şöyle okuyoruz, “Kendini bilge biri olarak görme, RAB’den kork, kötülükten uzak dur.” Passion Çevirisi bunu şöyle ifade eder: “O’nu bölünmemiş bir bağlılıkla sevdiğin ve yanlı olan her şeyden sakındığında bilgelik gelir.”

Aynı ayete ait bu iki yorumda içerilen anlamları birleştirdiğimizde, O’na huşu ile bakıp hayranlığımızı büyüttükçe, kötü ve yanlı olan her şeyden yüz çevirdiğimiz sonucuna varırız. Değişmez olana hayranlığımız bizi değiştirir.

Bizi sevdiği için bizimle ilgilenir. Bizimle ilgilendiği için değişmezdir.

Sevgili Göksel Baba, korku içinde ve kıt imanlı olduğumda bile sen sadık ve sevecensin. Her zaman değişen bir dünyada seni her zaman benim sabitim olarak görmek için dua ediyorum. Senin değişmez doğanı ve kalıcı sevgini yansıtmam için beni değiştir. Bu tutarsızlık dünyasında tutarlı olmak istiyorum.

4

SEVGİDE ADAMANT OLMAK

Hayattaki en büyük mutluluk sevildiğimize ikna olmaktır;
kendimiz olduğumuz için ya da daha doğrusu
kendimize rağmen sevildiğimize.

Victor Hugo

John'un elmas nişan yüzüğümü parmağıma takması üzerinden otuz beş yıldan fazla zaman geçti. Benim ona ve onun bana ait olduğunu resmileştirmek istedi (bundan çok daha uzun zaman önce herkese ona ait olduğumu söylemiş olmasına rağmen!) Yüzüğü satın alabilmek için sadece patates yedi ve aylarca cimriler gibi para biriktirdi. 6 Haziran 1982'de, yirmi ikinci doğum günümde Dallas'ta bir çeşmenin kenarında otururken John bana kadifeden bir kutu uzattı. Ellerim ve kalbim kutuyu açarken tir tir titredi. Kutunun içerisinde sade bir altın çember üzerinde yükselen gözyaşı biçimli bir elmas taş keşfettim. Muhteşemdi. Bildiğim kadarıyla, bundan daha güzel bir elmas asla olmamıştı. Gözlerimden yaşlar akarken ağızımdan evet sözü döküldü ve yüzüğü parmağıma hemen geçirdi.

Çok büyük olduğunu hatırlıyorum, ama onu parmağımdan çıkarmamın yolu yoktu! O gece yüzümde büyük bir gülümseme ve

ADAMANT TAŞI

parmağımda yüzükle uyudum. Nişanlanmıştık! Ertesi sabah uyandım ve ilk baktığım şey nişan yüzüğüm oldu. Sabah ışığında parıldayan ve dairemin kasvetli duvarına gökkuşağının renklerini yansıtan elmas, dün gecenin bir rüya olmadığını kanıtlıyordu. Nişanlanmamıza kadar geçen yıl içinde, John ile aramda bir miktar duygusal olaylar yaşanmıştı. İlişkimizin başlarında yaşanan birkaç ayrılığın ardından, birbirimizi sevme taahhüdüne doğru ilerlediğimizi bilmek güzeldi. John ve ben o sabah kiliseye gittiğimizde, birçok insan bizi tebrik etti. Elimi sallayıp yüzüğümü herkese göstermekten ötürü çok mutluydum, ancak esas gösteriş yaptığım şey aşkıydı. Sağ elini kullanan biri olmama rağmen, ne zaman birinin yanına gelsem tüm idareyi sol elimin almaya başladığına eminim. Dallas'ta yaşıyorduk, ve bunun anlamı etrafta her zaman benimkinden daha parlak ve büyük elmaslar vardı, ancak onlar benim elmasım değildi. Benim elmasım birbirimizi sevmek için yaptığımız adamant taahhüdün öyküsünü anlatıyordu. İyi ve kötü zamanlarda, kıtlık yıllarında ve bolluk yıllarında, güçlülükte ve zayıflıkta, ölüm bizi ayırana dek birbirimize tutunmanın sözünü veriyorduk. Yeni bir aşk hikayesinin başladığının işaretiydi. Ve Tanrı her birimiz için aynı şeyi yaptı. Tanrı sevgidir. Sevgi Babamız'ın doğasıdır. O bizi sevmek zorunda olduğu için değil, bizi sevmeden yapamayacağı için sever. Tanrı bizi Eski Antlaşma'da hoş görmeyip Yeni Antlaşma'da sevmeye karar vermiş değildir. İsa öyle söylediği için bizi sevmeye karar vermiş değildir. Bize olan sevgisi kurtuluş tasarısını harekete geçirdi. Bize olan sevgisini ifade etmek için Oğlu'nu verdi. O'nun sevgisi reddetmekle ya da nefretle mağlup edilemez. Bizi sevmekten vazgeçmesi için O'nu asla ikna edemeyiz, zira çok önce, henüz konu hakkında söz hakkımız yokken, sevgisini üzerimize bir sancak gibi dikti ve bizi sofrasına kabul etti.

Tanrı bize karşı sevgiye sahip değil. Tanrı bizim içi sevgidir. Tanrı bize sevgisi adamant gibi yenilmez, istikrarlı ve ölümden güçlüdür.

“Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, Harikalar yaratan var mı? Sağ elini uzattın, Yer yuttu onları. Öncülük edeceksin sevginle kurtardığın

halka, Kutsal konutunun yolunu göstereceksin gücünle onlara.”
(Mısır’dan Çıkış 15:11–13)

Tanrı sevgiyle önderlik eder.

O’nun sevgisi bizim gerçek kutup yıldızımız, yaşamımızı kılavuzluk eden tek sabittir. Bu sevgiden emin olmadan, yolumuzu kaybetmemiz ve yoldan uzağa savrulmamız kolaydır. En nihayetinde, bizi evimize götüren şey O’nun sevgisidir.

Mısır’dan Çıkış 15. bölümde Musa’nın okuduğu mezmur, Mısır’da yüzlerce yıl süren zulmün ardından Tanrı’nın halkını muhteşem biçimde kurtarmasının ardından yazıldı. Öyküyü biliyorum, ama burada vurgulamak istediğim şey Tanrı’nın sevgisinin halkına öncülük etmesidir. Bize olan sevgisinin sendelemediğinin bir güvencesidir. Sevgisinin alevi bizim tutarsızlığımızın rüzgarıyla titreşmez. Bizler sorumsuz, tepkisiz ve isyankâr olduğumuzda sevgisi devam eder. Bu eylemleri kutsayamaz, ama bunların ortasında şefkati bizi tövbeye yönlendirir ve sevgisi bocalamaz.

Sevgisi bize
bağımlı değildir.

Sevgisi bize bağımlı değildir. Bize olan şefkati davranışımıza göre değişmez. O bizi her zaman sevdi. Bizi her zaman sevecektir. Asla hak etmediğimiz bir şeyi kazanamayacağımız gibi verilen şeyin bedelini ödeyemeyiz.

“Dağlar yerinden kalksa, tepeler sarsılsa da Sadakatim senin üzerinden kalkmaz, Esenlik antlaşmam sarsılmaz» diyor sana merhamet eden RAB.” (Yeşaya 54:10)

O’nun sevgisi bizi terk etmez. İnsanlar gelip gidebilir, ama O’nun değişmez, adamant sevgisi kalıcıdır. Sevgisi sarsılmaz olduğundan, bir esenlik antlaşmasıyla kuşatıldık. Adamant Köşetaşımız İsa, Esenlik Önderidir. Bedenlerimizdeki her fırtınayı ve düşüncelerimize saldıran her kasırgayı dindirmek üzere yücelik makamından fısıldar. Bize duyduğu merhamet sınır tanımaz. Esenlikte olabiliriz, çünkü O’nun bize olan sevgisi inkâr edilemez. O’nun sevgisini inkâr etmek

ADAMANT TAŞI

demek Tanrı'nın Oğlu'na olan sevgisini inkâr etmek demektir.

Bize olan adamant sevgisi yüzünden, Adamantımız Mesih'te kurtulduk. "Bunun doğru olduğundan nasıl emin olabilirim?" diye sorabilirsiniz. Bize olan sevgisi açıkça görülebilir: "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:8).

Sevgi Bir Seçimdir

Elmaslar evlilik sevgisinin potansiyelinden daha fazlasını içine alır; sevgisinin niteliklerini ifade ederler. Elmaslar gibi, sevgi de ateş ve basıncın bağrında doğar. Sevginin gizli bir pınar gibi yüzeyinde altında gömülü kaldığı mevsimler, yıllar hatta on yıllar geçebilir. Orada olduğunu bilirsiniz. Hayatınızın toprağına yıllar önce ekilmiştir, ancak güzelliğini göremez ya da ateşini hissedemezsiniz... sezdığınız tek şey yeraltındaki fısıltıdır. En gerçek formunda sevgi bir his değıl. Bir seçimdir.

Sevgi, yorgunluktan bitap düşmüş bir annenin çocuğunun korku dolu çığılğını duyduğunda kalkmasının nedenidir. Sevgi, çocuklarının ihtiyaçlarını sağlamak için uzun saatler çalışmasının nedenidir. (ve evet, sevgi bu rollerin değıştiğı zamanlar olması anlamına gelir) Yani sevgi, karşılık olmadığında bile vermektir.

Sevgi seçimini yaptıktan sonra, düşüncesini değıştirmez.

Seviyoruz, çünkü Sevgi bizi seçti. Seviyorsunuz, çünkü Tanrı bizi seçti (1. Yuhanna 4:19). Ve biz sevmezken Babamız sever.

İlk Sevgi

Tanrı bizim ilk sevgimizdir ve her zaman öyle kalacaktır. Önce O bizi sevdi ve bu ilk sevgi gelişmemiş değıldir; adamanttır. Bir başkası olacağımız umuduyla bizi sevmez. Sizi kıyasladığı hiç kimse olmadı... her zaman sizdiniz. Bizi hep birlikte sevdi. Başkalarını da önce sevdiği

halde, önce bizi sevdi. Ama en nihayetinde, her birimiz bu değişmez, tükenmez ilk sevgimizin adamant sağlamlığını keşfederiz.

Belki de yaptığınız şeylerin Tanrı'nın sizin hakkınızda hissettiklerini değiştirdiğini düşündüğünüz bazı alanlar var. Belki itaatsizlik ya da tutarsızlık alışkanlığı geliştirdiğiniz alanlar ve kalıplar vardır.

Anlıyorum. Uzun yıllar boyunca ben de O'nun sevgisinden kaçtım. Sevgisinin neye benzediğini bilmiyordum. Eğer beni gerçekten sevseydi, bana istediğimi vereceğini düşündüm. O'nun oğullarından birinin sevgisinin beni burada ve şimdi mutlu edeceğini hayal ediyordum. Açık konuşmak gerekirse, erkeklerle ilgili berbat bir zevke sahiptim. Memnun etmesi zor olanları ve ele tutması güç olanları seçtim. Tanrı isteklerimin ötesine baktı ve en büyük ihtiyacıma, yani O'nun sevgisini sağladı.

Kazanılabilecek ya da kaybedilebilecek bir sevgiden çok daha yüce bir sevgiyi bana verdi.

Sevgisinin odağıma geldiği o berrak anı hâlâ hatırlıyorum. Önümde gördüm. Tek bir elmasın yüzeylerinin içinden bakıyormuş gibi saçılan ışınlarını tanıdım. Her bir yüzey yeniden doğduğum ve güveyim İsa Mesih'le nişanlandığım o zaman kesitine işaret ediyordu.

Tanrı'nın size olan sevgisi elmastan daha adamanttır. Yoğun ışığın boşluğunda buharlaşmaz. O'nunla nişanınız bir yüzükten daha derine iner. Bu kadar değerli bir vaadi asla yanlış yere koyulabilecek ya da çalınabilecek bir eşyaya bağlamaz. Sözü, en sevdiğiniz kısmınızın, yüreğinizin üzerinde bir mühür gibi saklıdır.

Ezgiler Ezgisi'ndeki bu ayetler aşıklar arasındaki tutkunun sonu gelmez bağlarını ilan eden samimi sohbetle kulak misafiri olur:

“Beni yüreğinin üzerine bir mühür gibi,
Kolonun üzerine bir mühür gibi yerleştire.
Çünkü sevgi ölüm kadar güçlü,
Tutku ölümler diyarı kadar katıdır.
Alev alev yanar, Yakıp bitiren ateş gibi.

ADAMANT TAŞI

Sevgiyi engin sular söndüremez,
Irmaklar süpürüp götüremez.
İnsan varını yoğunu sevgi uğruna verse bile,
Yine de hor görülür!" (8:6-7)

Bu sevgi sizi rahatsız mı ediyor? Belki de bir başkasının sizi bu kadar yoğun sevmesine layık olduğunuzu hayal etmek size güç geliyor. Belki böyle bir sevgiye karşılık verme kapasitenizden kuşku duyuyorsunuz. Bu sözler deneyim ettiğiniz sevgiden kuşku duymanız ya da sevme kapasitenizi sorgulamanız için yazılmadı. Bu içten bakış, yaratıldığınız sevginin tutku türünü ortaya koymak için verildi.

Tanrı'nın bize duyduğu sevgiyi insani deneyimlerle ölçmemiz imkânsızdır. Bu düşmüş zaman boyutunda bir referans noktası bulunmaz. Sevgide şanslı olanlar yumuşak bir sıcaklığa götüren kıvılcımları tanımışlardır. Diğerleri ise yıllar içinde ateşleri ihmal edildiğinde ve insan sevgisinin közleri küle dönüştüğünde onlara ihanet eden kıvılcımlar görmüştür.

—◆—
**Tanrı'nın
size olan
sevgisielmestan
daha adamanttır.**

İnsan sevgisinin süregelen bir ateş olarak tanımlanması nadirdir. Ancak gene de buna özlem duyarız. Eğer dürüst olursak, yüreğimizin fısıltısını kabul edecek ve bize yakın biriyle böyle bir yoğunluk düzeyini hissetmek istediğimizi itiraf edeceğiz.

Bazen Ezgiler Ezgisi'ndeki tutkudan ötürü neredeyse utanıyorum. Sonra görevimin sorgulamak değil, sadece kabul etmek olduğunu hatırlıyorum. Sorularımı bir kenara bırakıp Tanrı'nın kiskanç, güçlü, ateşli sevgisini alırken, Tanrı'ya duyduğum sevginin ateşi harlanıyor.

Bu pasaj en nihayetinde Mesih ve gelinini tarif etmektedir. Bu gölgeler içindeki dünyada her şeyi sadece kısmen ve parçalı halde tanıyoruz. Ebedi alemde bilindiğimiz gibi bileceğimiz zaman, sevgi tüm yakıcı görkemiyle açığa çıkacaktır.

Tanrı'nın bize olan sevgisinin ateşi söndürülemez. Hayatın selleri

Tanrı'nın bize olan sevgisini tehdit edebilir, ama boğamaz.

Tanrı'nın sevgisi satılık değildir. Bizi takas edeceği bir servet yeryüzünde yoktur.

Ve bu pasaj Tanrı'nın Mesih'in gelinine, yani kolektif kiliseye olan sevgisini yansıtırsa da, bu sevgi bir anneninki kadar koruyucu ve kişisel ve bir aşığınki kadar yürektendir. Babamız önce parçaları iyi sevmemiş olsaydı, bütünü iyi sevemezdi.

Mühürlü

Kendimizi böylesine şiddetli bir sevgiye asla lâayık kılamazdık, bu nedenle bizim yerimize Tanrı bu işi üstlendi.

“Bizi sizinle birlikte Mesih'te pekiştiren ve meshetmiş olan Tanrı'dır. O bizi mühürledi, güvence olarak da yüreklerimize Kutsal Ruh'u yerleştirdi.” (2. Korintliler 1:21–22)

Ben kendimi pekiştiremem. Siz kendinizi pekiştiremezsiniz. Bir kilise üyeliği bizi birlikte pekiştiremez. O'nun Ruh'u bizi bir yapar.

Bu ayetlerin Passion Çevirisi'nde nasıl dile getirildiğini dinleyin:

Tanrı'nın kendisi bizi meşhetti. Ve sizi ve bizi sürekli olarak Mesih'le birlikte güçlendiriyor. O'na ait olduğumuzu biliyor, zira yüreklerimize sevgi mührünü vurdu ve tıpkı bir nişanlıya verilen nişan yüzüğü gibi bize Kutsal Ruh'u verdi ki, gelecek bereketlerin bir ön ödemesidir!

Bunu görüyor musunuz? Belki bilmiyordunuz ama, kesinlikle nişanlısınız!

Günümüzde kullandığımız mühürler vitamin ya da yiyecek ürünlerinin ambalajlarına koyulan dayanıksız naylon bantlardır. Bu bantlar ambalajın henüz açılmadığını kanıtlamakla birlikte kolay açılmak üzere tasarlanmıştır. Bu türden bir mühür 2. Korintliler'de sözü edilenden çok farklıdır. Bu mühür, aşağıdakileri içeren yedi yönlü bir mührü tanımlayan Grekçe *sphragizo* sözcüğünden ileri gelir:

ADAMANT TAŞI

1. güvenlik mührü (Tanrı'nın sevgisinde sıkıca korunuyoruz)
2. doğrulama mührü (Tanrı'ya ait olarak işaretleniyoruz)
3. hakikat mührü
4. sahiplik mührü
5. onay mührü
6. doğruluk mührü
7. vaat mührü¹

Bu mührler dokunulmamışlığı göstermekten fazlasını yapar. Karanlığın güçlerine bizimle uğraşmamaları için birer uyarıdır. Bu

Karanlığın
güçlerine bizimle
uğraşmamaları
için birer
uyarıdır.

mührlerin hiçbiri bizim tarafımızdan kırılmaz, çünkü bizim değil, Mesih'in itaatiyle bağlanmışlardır. Bu mührler "ellerini çek" mesajı vermenin yanı sıra, her katman Tanrı'nın nişanının ilahi bir tasdiğidir. Bizler içimize erişip bu mührleri yüreklerimize yerleştiremeyiz. Sevgi içimize uzandı ve bizi açığa çıkaracağı güne dek mührledi.

Sevginin Ebedi Armağanları

Siz ve ben Ruh'tan doğduk, Ruh tarafından mührlendik, içimizde Ruh yaşıyor, Ruh'la vaftiz olduk, Ruh'ta bir kıldık, Ruh'tan armağanlar aldık ve Ruh tarafından hizmete alındık. İhtiyacımız olan her şey bizi sınırsızca seven Tanrımız tarafından sağlandı.

İşte bu nedenle Efesliler Mektubu'nda her birimize aşağıdaki güvence verilmektedir:

"Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi atanan ben Pavlus'tan Efes'te bulunan kutsallara, Mesih İsa'ya ait olan sadıklara selam! Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun." (1:2)

Göksel Babamız'ın bu süreçteki içten rolünü görüyor musunuz? Yüreklerimizi vererek adanmış bir iman yaşamına evet diyoruz. Bunun

karşılığında, Tanrı hayatlarımıza ilahi doluluğunu aktarmak için bize lütfeder. Efesliler Mektubu şöyle devam eder:

“Bizi Mesih’te *her ruhsal kutsamıyla* göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih’in Babası Tanrı’ya övgüler olsun.” (1:3)

O zamanın umuduyla şimdiden kutlama yapıyoruz. Gerçek yaşam ebedi alemde başlar. Cennetin tüm içeriği kalıcı bir düğün hediyesi olarak gelinini beklemektedir. Cennetin sunacağı hiçbir bereket hariç tutulmamış ya da geri çekilmemiştir. Gelini için sağladığı cömert bereketler ona olan cömert sevgisiyle uyumludur. Ve sizler paketin bir parçasısınız.

O’nun gelini olarak siz ve ben Mesih’e sarmalandık. O’nun yaptığı şey bizim yaptıklarımızı nasıl örtüyorsa, ölümü ve dirilişi de O’nda yapacaklarımızı güçlendirecektir. O’nun itaati, borcumuzu ve itaatsizliğimizin cezasını öderken bizi itaat etmemiz için güçlendirdi. Eğer bu inanca bağlanırsanız, o zaman Pavlus’un bu mektubu size yazıldı ve sizin hakkınızda.

Mesih’te imanlılar olarak çok olan bizler, Kutsal Olan’ın yok edilemez Köşetaşı’nda bir kılındık. Sadece Mesih’e sarmalanmakla kalmadık, ayrıca hayatlarımıza da esenlik aktararak lütuf aldık.

Birçok bakımdan lütuf bu vaat paketini süsleyen ve herkes tarafından bilinen bir kurdeleye benzer. Tanrı bizi kendi yüreğine mühürledi ve yüreklerimizi O’nun sevgisinin adamant Köşetaşı’na mühürledi.

Sevgili dostum, beni dinle. Mesih’te sizin için ihtiyatla oyulmuş bir deliği doldurmuyorsunuz. Adamant Köşetaşı Mesih’te bütüne erişiminiz vardır. Davetsiz, istenmeyen bir misafir değilsiniz. Bir misafir değilsiniz... ailedensiniz. Aslında aile kavramı yeterince yakın değildir. İsa Baba ile bir olduğu gibi biz de İsa ile biriz. Her şeyde her şeyin parçasıyız.

Bizler için hem sağlayış hem de bir yer hazırlandı. Bu bolluk Ruh’un bütün ürününü, Ruh’taki armağanlarımızı, esenliği, doğruluğu ve se-

vinci içine alır. Yürekerimizi ve hazinemizi doğru yerde tutalım. Onları asla çürümeyecekleri ya da çalınmayacakları yere, yani göğe koyalım.

Bu sevginin bilgisine sahip olduğumuzda, neden bu dünyasal alemin kur yapanlarına göz atmayı bile aklımızdan geçirelim? Havadaki güçlerin reisinin bize sevgisi yoktur.

Bizden adamant gibi... nefret eder.

Havadaki
güçlerin reisinin
bize sevgisi
yoktur.

Karanlık prensinin verdiği herhangi bir söz mutlaka yalandır. Verdiği herhangi bir güç, çökmeye mâhkum bu kırık dökük aleme bağlıdır. Şeytan'ın verdiği herhangi bir armağan ya da yeteneğin hırsızlık olduğu ortaya çıkar. O veremez; sadece alabilir. Dokunduğu her şeyi ancak saptırır.

Ancak bizler artık bu aleme tabi değiliz ve her iyi ve gerçek armağanın Babamız'dan geldiğini biliyoruz. Ayrıca hiçbir şeyin bizi Mesih'in sevgisinden ayıramayacağını da biliriz.

Mesih'in Sevgisinde Güvende

“Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: «Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, Kasaplık koyun sayılıyor.» Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.” (Romalılar 8:35–39)

Hiçbir şey bizi Mesih'in adamant sevgisinden ayıramaz. Ne bir kimse ne de bir şey. Sevgisi alınıp götürülemez, çünkü Mesih'e yerleştirildik. Ne çatışmanın zulmü ne de savaşın tehlikeleri O'nu bizim aleyhimize çevirebilir. Esenlik Önderimiz'in sevgisini yerinden edecek

kadar büyük bir felaket yoktur. O'nun sevgisi ölümden daha kesin ve yaşamdan daha gerçektir. Bize olan sevgisi hem melekler hem de cinler aleminin sınırlarını aşar. Yaratılışın tamamında Rabbimiz Mesih İsa'da ki Tanrı sevgisinden bizi ayırma kapasitesine sahip hiçbir şey yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır. O'nun bize olan sevgisi İsa'ya olan sevgisi kadar adamanttır. Tanrı'nın bizi reddetmesi için Oğlu'nu reddetmesi gerekirdi.

Zamanın Başlangıcından Önce Sevidik

“O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.” (Efesliler 1:4)

İnsanlara çocuklarımı, gelinimi ve torunlarımı göstermek beni her zaman çok heyecanlandırır. Bu sözcükleri okuduğumda, Tanrı'nın sizin hakkınızda benim ailemle olduğumdan daha heyecanlı olduğu duygusuna kapılıyorum. Size bakıyor ve gururla ilan ediyor, “Bu benim!” Sizi kendisine nişanladı ve sonra sonsuza kadar O'nunla yaşamamız için bir evren yarattı.

Siz Mesih'e döndüğünüz gün, yani O'nu seçtiğiniz gün seçilmediniz. Hayır dostum, derinliklerin pınarları yaratılmadan çok önce Mesih'te seçildiniz. Mesih'te şekil aldınız ki, dönüşümün gücüyle O sizde şekil alabilsin. Yeniden doğduğunuz gün bu gerçeğe dirildiniz. Tanrı'nın Oğlu'nun ölümü aracılığıyla sevgi sizi sadece kurtarmadı ayrıca ilk umuduna geri getirdi.

Sadece nişanlanmakla kalmadınız, ayrıca Mesih'le bir olmak üzere önceden belirlendiniz ya da tasarlandınız. Hiç kimse böylesine bir sevgiye sessiz kalamaz!

Tanrı adamant sevgisiyle bizleri, henüz Adem ve Havva ışık ve gerçekten soyunup yılanın günah ve ölüm kefenini giymesinden çok önce Mesih'in lekesiz masumiyetine sardı.

Kendimi tanıdığım için Tanrı'nın beni ışıldayan beyaz elbiseler

ADAMANT TAŞI

yerine siyah elbiselerle sarmasını önerirdim. Coco Chanel'in Şu sözü gardrop seçimimi çok güzel tanımlıyor: "Siyahdan daha koyu bir renk bulursam, onu giyerim. Ama o zamana dek siyah giyeceğim!"

Siyah renkte lekeler hakkında endişelenmeniz gerekmez. Orada olabirler, ama kimse onları göremez. Siyah giyindiğimde, hafta sonları havaalanlarında güvenle gezinebilirim. İŞte bu nedenle çoğunlukla siyah elbiselerle seyahat etmeyi tercih ederim. Siyah st giydiğimde, terlediğim belli olmaz, kalıcı beyaz tahta markerlerini korkmadan kullanabilirim ve makyajlarının geçeceğine aldirmeden ağlayan kadınlara sarılabiririm. Siyahı siyah tutmak kolaydır. Ancak beyazı beyaz tutmak hiç de kolay değildir.

Kısa süre önce, neden beyaz elbiseyle seyahat etmediğimi unuttum. Kolorado'da uzun bir kış geçirmiŐtik ve sonunda bahar geldiğinde hafta sonu gezimde beyaz kot pantolon giydim. Tazelik hissiyle, arabaya doğru seyirttim. Ltfkr arkadaşım Őimdilerde en sevdiğim içecek olan üzerinde tarçın olan, Hindistan cevizi sütlü kahve bardağını bana uzattı. Sevinçli bir edayla, tıpa görevi gören karıŐtırıcıyı dışarı ekmemle kahvenin dökülmesi bir oldu. Pantolonum lekелendi ve kahvenin geri kalanı kiralık arabanın vites konsoluna döküldü. Kiliseye varır varmaz, kahve lekesine çamaŐır suyu kalemiyle saldırdık. Kimyasalların pantolonumun yukarı kısmına doğru yayılıŐını izlerken, beyaz kotumun maviye döndüğünü gördüm. Bu kimyasal reaksiyonun lekenin çıktığına işaret olduğunu umarak, üst kısmı çok miktarda suyla ıslattım. İki santimlik kahve damlası Şimdi sekiz santim çapında bir daireye yayılmıŐtı ve pantolonun üst kısmının en geniş yerini kaplamıŐtı. Leke çıkmış görünüyordu, ama pantolon kuruyana kadar asla emin olamazsınız. Bu arada kalamı örten kısım transparan hale geldi ve sahneye bu Şekilde ıktım.

Tanrı biliyor ki, lekesiz bir hayat srdremeyiz, bu nedenle Mesih'te bizim için yıkanır. Mesih'te gizli lekeler yoktur; Mesih'te çamaŐır suyu kalemleri yoktur; Mesih'te teninizi gösteren transparan pantolonlar yoktur. Mesih'te g ve parlaklık vardır.

“Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili Oğlu’nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün.” (Efesliler 1:5–6)

Hiç sonradan akla geldiğiniz için bir yere davet edildiniz mi? Ben kesinlikle edildim! Ya da belki de ev sahibi sırf dahil edilmediğinizi bildiğiniz için sizi bir etkinliğe davet etti mi? Gene ben edildim! Burada olan şey bu değil Siz bir ekleme, sonradan akla gelen bir fikir ya da son dakikada olaya dahil edilmiş biri değilsiniz. Siz *her zaman* hoşgeldiniz!

Tanrı’nın ailesine kabul edilmemiz en baştan beri planlıydı. O bize acıdığı ya da başka hiç kimse bizi istemediği için bizi kendisine yaklaştırmadı. O bizden zevk alır, çünkü Mesih’te ne olduğumuz yerine ne olacağımızı görür.

Bu ayetleri okuduğumda zihnimde bir çağlayan resmi beliriyor. Hiç bir çağlayanın altında durdunuz mu? Su tüm gücüyle ve ölçüsüz miktarda üzerinize akar gider. Eğer su kaynağı bolsa ve suyun düştüğü yükseklik fazlaysa, bir sis görünür. Tanrı’nın yüce lütfunun sisi O’nun sevgisine yakınlaşanları mesheder. Ve eğer bu şelaleyi bir damlama gibi hayal etmeye ayartılıyorsak, sonraki ayet tüm bu düşünceleri ortadan kaldırır:

“Tam bir bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih’in kanı aracılığıyla Mesih’te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk.” (Efesliler 1:7 TPT)

Üzerimize yağın lütfü. Mesih’ten ayrı, bir damla bile lütfü ve merhameti hak edemezdim. Sadece itiraf etmek için bile hatırımza gelmeyecek miktarda günahların ağırlığını ve lekesini hak edecektim. İşte O olmadan ben buyum.

Ve yine de...

O’nun sevgisi içimize çektiğimiz nefes kadar bize yakındır ve dünyayı saran rüzgar gibi uzaklara erişir.

Mesih’te güç ve parlaklık vardır.

ADAMANT TAŞI

O'nun sevgisi özel ve eşsizdir.

O'nun sevgisi her şeyi içine alır. O'nun sevgisinden kaçan bir parçamız yoktur. Bizi istisnasız sever.

Sevgi Tanrı'nın ebedi alemi ile aramızdaki bağlantıdır. Tanrı'nın sevgisine adamant diye nitelendirerek, size bu sevginin sarsılmaz ve ısrarcı olduğunun güvencesini vermek istiyorum. Tanrı'nın sevgisi bizi takip eder ve onu fark etmemizi ısrarla talep eder. Tanrı'nın sevgisi takip tutumunda tutarlıdır. Bu tutumundan vazgeçmeyecektir. O bizim yanımızdadır. Davranışlarımız ne kadar yıkıcı olursa olsun, O'nun bize olan sevgisi yıkılmaz. Tanrı'nın sevgisine karşı koyabiliriz, ama sonunda o yenilmez.

Sevgi Kazandı

Şimdiler pek çok #sevgikazanır hashtagleri görüyorum.

Sevgi kazanmadan duramaz, çünkü Tanrı sevgidir. Bu ebedi zafer zaten gerçekleştiği için, #sevgikazandı demek daha doğru olur. Sevgi kazanır ifadesi şimdiki ya da gelecekteki bir zaferi ima eder. Neden zaman çekiminin önemli olduğunu düşündüğümü merak edebilirsiniz. Dünyada neler olup bittiğini incelediğimde, uygun hashtag'in #nefret kazanır olacağını düşünüyorum. Gelip geçici sevgi kırıntılarından fazlasını güç bela görüyorum. Ama en nihayetinde, nefret kazanamaz, çünkü nefret değil, sevgi ebedidir. "Sevgi kazanır" akışkanlık ima eder, ancak sevginin zaferi zamanın başlangıcından önce bizim lehimize tesis edildi. "Sevgi kazandı" ifadesi biz var olmadan çok önce gerçekleşen bir zaferi beyan eder ve bu nedenle bizim rolümüz yoktur. "sevgi kazandı" ifadesi yaptıklarımızla iptal edilemez. Sadece tapınmamızla doğrulanması gerekir.

Biz sevmeden önce sevgi bizi kazandı.

"Cüretkâr Sevgi" şiirinin sözleri Tanrı'nın adamant sevgisinin eylemlerimi ortaya koymaktadır:

Daha bir söz söylemeden önce
Sen bana şarkı söylüyorsun

Bana karşı çok, ama çok
İyi oldun
Daha nefes almadan önce
Yaşamını içime üfledin
Bana karşı çok, ama çok
Sevecen oldun
Ah, Tanrı'nın aşkın, tükenmez, cüretkâr sevgisi
Ah, beni takip eder, ben bulunana dek savaşı, doksan dokuzu bırakır
Ben kazanamazdım
Ben hak etmiyorum
Gene de kendini feda edersin
Ah, Tanrı'nın aşkın, tükenmez, cüretkâr sevgisi

Ben düşmanırken, hâlâ sevgin benim için savaştı
Bana karşı çok, ama çok
İyi oldun
Değersiz hissettiğimde
Benim için hepsini ödedin
Bana karşı çok, ama çok
Şefkatli oldun

Aydınlatmayacağın hiçbir gölge yok
Benim ardımdan gelmek için
Tırmanmayacağın dağ yok
Yıkmayacağın hiçbir duvar yok
Benim ardımdan gelmek için
Yerle bir etmeyeceğin hiçbir yalan yok²

Sevgili Göksel Baba, senin sevgin ölçüsüzdür. Beni sevginde mühürlediğin, beni sevmeyi seçtiğin için, ilk nefesimden bu yana hayatımı planladığın için sana şükrederim. Bugün senin beni sevdiğin gibi benim de seni sevmeme izin ver. Aramızdaki her engeli kökünden ortadan kaldıracak kadar çok beni sevdiğin için şükrederim. Hâlâ aramızda duran her duvarı ve yalanı yerle bir et. Amin.

5

SEVDİĞİMİZ ADAMANT

Sevgi bir düşmanı dosta dönüştürme gücüne sahip tek kuvvettir.

Martin Luther King Jr.

Sizlerle Babamız Tanrı'nın yakın sevgisini ve kesintisiz ilgisini görebileceğiniz bir öykü paylaşmak istiyorum. Geçenlerde Irak'a gittim. Dubai'de bir etkinlikte konuşmaya davet edildim ve Engelleyen sevgi adlı bir hizmeti ziyaret etmek için harika bir fırsat olacağına karar verdim. Orada geçirdiğim ilk günde IŞİD'in kırıp geçirdiği ve yerinden ettiği Yezidi mülteci gruplarına yardımcı olan Jessica ve Jeremy Courtney'ye eşlik ettim. Arapça ya da Kürtçe'nin herhangi bir lehçesini konuşamadığımdan, tek yapabildiğim sabun yapımı işine başlattığı kadınlarla ve ailelerle görüşen Jessica'yı izlemek ve dinlemekten ibaretti.

Bu değerli insanların tepkilerini hâlâ hatırlıyorum. Jessica'yı gördüklerinde yüzleri parlıyordu. Pek çok bakımda, onlar için umudu simgeliyordu; onlara inanan biriydi. Onu sıcak karşıladılar ve ellerinde yiyecek ya da içecek ne varsa ikram ettiler. Geçici çadırlarda, beton blok odalarda, konteynirlarda ve terk edilmiş kamyon kasalarında yaşıyorlardı. Gecenin son durağında bir yarı treylere sığmış on dört

ADAMANT TAŞI

kişiyle toplandık. Küçük çocuklar Jessica'yı selamlamak için koşuşup çevresini sardılar ve İngilizce sözcüklerle onu etkilemeye çabaladılar.

Arkada kalmış, yüzü başka tarafa dönük küçük bir kıızı fark etmeden edemedim. Jessica oturup mülteci kadınlar ve birkaç erkekle konuşurken, küçük kızlar onun etrafında kümelenmişti. Ancak o tek kız ayrı bir yere oturdu. Babasının IŞİD tarafından öldürüldüğünü ve annesinin de uzaklarda olduğunu öğrendim. Ona karşı bir çekim hissettim. Jessica'dan bana onun öyküsünü anlatmasını istedim ve habis bir tümör nedeniyle bir gözünü kaybettiğini öğrendim. Kalp atışlarım hızlandı. Jessica'dan kıızı buraya çağırmasını ve benim için çeviri yapmasını istedim. Yedi yaşında daha büyük olmadığını tahmin ediyordum. Çevredekilerin taşvik sözlerinden sonra dura dura ve tereddüt ederek yanıma geldi.

Onu dizlerime oturturken bir yabancı tarafından seçilmenin onun için ne kadar tuhaf ve korkutucu olduğunun farkındaydım.

Ancak Sarah ve benim onun düşündüğünden daha fazla ortak noktamız vardı.

Sarah'a benim de henüz beş yaşındayken bir tümör nedeniyle gözümü kaybettiğimi söyledim. Bana dikkatlice bakarak söylediklerimin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Sonra treylerdeki diğer insanların yüzlerine göz gezdirdi. Acaba içinden "beni anlayan birini buldum" mu diyordu?

Çantamda iPad vardı. Sarah'a aile fotoğraflarımı gösterirken bir yanda da Jessica'nın çevirdiği sözleri kulağına fısıldıyordum.

"Sarah, hayal kurabilirsin. Sarah, bir ailen olabilir. Sarah, Tanrı'nın yüreğine koyduğu herhangi bir şeyi yapabilirsin."

Bir göz kaybetmenin bir hayat kaybetmek anlamına gelmediğini bilmesini istedim.

Yaşadığı onca şeyden sonra, belki de bir gözünü kaybetmiş olmak küçük bir şeydi. Ancak bu olayın onu sınırlandırmasını ve tanımlamasını istemiyordum.

Jessica benim de bir gözümü kaybettiğimi bilmiyordu. Sarah'ın gözünü temiz tutmanın ne kadar güç olduğunu anlattı. Suni gözün üzeri tozla kaplıydı. Yumuşakça göz kapağını kapatmaya çalıştım. Mümkün olmadı. Bu suni göz bir yetişkin için yapılmıştı ve göz kapağını kapatmasına imkan vermeyecek kadar büyüktü. Jessica, onun için bu gözü ayarlayana kadar büyük zorluklardan geçtiklerini açıkladı. Irak'ta bulabildikleri en iyisi buydu.

Arabaya geri dönerken Sarah'ın elini tuttum.

İkimiz de sessizdik.

O gece Courtney'lerin bodrumunda uykum kaçmış bir biçimde yatarken, düşüncelerim ona kaydı. Böylesine şiddetli, akıl almaz bir ölümle bir baba kaybetmenin ya da tanıdığım her şeyi ardımda bırakmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim. Olan bitenlerle ilgili bir şey yapamazdım, ama belki gözü hakkında bir şeyler yapılabilirdi.

Birkaç ay geçti ve Jessica'nın Amerika'da olduğunu öğrendim. Ona ulaştım ve aynı etkinlik için California'da biraraya geleceğimizi öğrendim. Colo-rado Springs'deki Mitchell Mayo'da çalışan göz doktorum Yezidi çocuklarla çalışmış ve onların göz rengi nüanslarını biliyordu. Sarah için çocuk boyutunda suni gözler sağlayarak yardımcı olacağı için çok sevindi.

Jessica ile California'da görüştük ve Jessica'nın tercüme etmesi için Sarah'a bir selamlama kaydettim.

O öğleden sonra Jessica bir panele katıldı. Ziyaretimin Sarah'ı nasıl etkilediğini paylaşırken ağlamaktan kendimi alıkoyamadım. Bu terk edilmiş küçük kıza ilgi göstererek onu bir prenses konumuna yükseltmişim.

Bu tıpkı Rab'bin bize yaptığını andırmıyor mu? Görünmek istemeyenleri tek tek çağırıyor ve umutsuzların hayal kurmasını sağlıyor.

Jessica Sarah için sağlanan gözlerle birlikte Irak'a döndü. Bu armağanın Sarah'ın hayatında neler yaptığının öyküsünü Jessica'nın Instagram'da yazdığı kendi sözleriyle paylaşacağım:

Lisa unutulmadığını, güzel olduğunu, istediği her şeyi yapabileceğini ve Tanrı'nın onu çok sevdiğini söylerken Sarah izliyordu! Ona bu mesajı çevirdiğim zaman, gözyaşları süzüldü ve daha önce kaç kez

ADAMANT TAŞI

ona güzel olduğu, sevildiği, unutulmadığı ve tanındığı söylendiğini merak ettim.

Daha sonra Jessica, Sarah'ın annesinin eski gözünü yenisiyle değiştirirken çektiği bir fotoğrafı paylaştı. Tüm aile etrafında toplanmış, yeni gözünün nasıl görüneceğini görmeyi bekliyorlardı. Amcası birbirleriyle paylaştıkları sevgi ve ilgi hakkında konuştu. Teyzesi bu küçük ayrıntının yarattığı büyük farktan ötürü duyduğu heyecanı saklayamıyordu. Sonraki fotoğraf serisi tüm öyküyü anlatıyordu: Sarah'ın hayatını tehdit eden tümör, Irak'tan alabildiği plastik gözü, Sarah'ın yeni gözü ve aile ve arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş bir fotosu. Aşağıda Jessica'nın değişimi tarif eden sözleri:

Hepinizin bu küçük kızdaki değişimi görmesini isterdim, başını gururla yukarıda tutmasını ve eskiden olduğunun tersine fotoğraf çekilirken utanıp kaçmamasını. Ya da dün öğle yemeğinde onlara katıldığımızda konuşmayı nasıl yönlendirdiğini ve hal ve tavırları tamamen farklı olduğu için onu neredeyse tanımadığımı. Sevgi her şeyi değiştiriyor, bu küçük kızı ve bütün bir toplumu.

Tanrı'nın iyiliği değişmez ve sevgisi sonsuza dek kalır. Benimle aynı türden bir tümör nedeniyle gözünü kaybeden bu küçük kıza sırf sevgisini göstermek için Irak'a gitmeme izin veren yüce Tanrı'nın önünde alçalıyorum.

Sevginin Örneği

Annemle aramda sadece ilişkisel pürüzler olduğunu söylemek pek de yeterli olmaz. Hatırladığım en eski anılarda bile aramızda gizliden

Hatırladığım şey
söylemediğim
sözler.

gizliye bir gerilim vardı. Son on yıl boyunca onu ne zaman arasam, konuşmamız çabucak bir tür yanlış anlamaya dönüşürdü. Ve şimdi bile aramızda geçen sert sözleri hatırlamakta zorluk çekiyorum.

Hatırladığım şey söylemediğim sözler.

Keşke ona sevgimi göstermek ve söylemek için daha gayretli olsaydım. Sevgimizi ifade etmek söz konusu olduğunda, annem ve ben İngilizce ve İtalyanca kadar farklı diller konuşurduk. Ne üzücü ki, artık çok geç olana dek çift dil konuşmayı reddettim. Gene de, ömrünün son ayında söylemiş olmayı dilediğim her şeyi ona söyleyebildim. Onu sevdiğimi söyledim. Küçük ya da büyük, neden olduğum her keder için beni bağışlamasını istedim. Hastane yatağındaki metal çerçeveye bağlı tüpleri ve kabloları engellememeye dikkat ederek onun yanına uzandım. Bana doğru eğildi ve kulağıma bir özür fısıldadı. İşte o an ip koptu. İkimiz de gözyaşlarına boğulduk, ebediyetin bu tarafında bu sevgiyi yaşamak için çok az zamanımız kaldığını biliyorduk. Bir aydan kısa bir süre sonra aramızdan ayrıldı.

Sonsuzluk vaadi bu gerçeğin darbesini yumuşattı. Ama durum böyleyken, pişmanlık acımasız bir angaryacı olabilir. Geçmişte onun suçlularına ve vicdan azabına bahaneler üreterek ya da suçu karşı tarafa atarak yanıt verirdim. Ama yıllar içinde, farklı ve bazen daha zor olan bir yaklaşım benimsedim: hatalarımı kabul ediyorum. İlk başta bu çok daha acılı bir seçenek oldu, çünkü yarayı ön tarafa iter. Buna rağmen, ey cesur kişi... böyle yap. Seni temin ederim ki, uzun vadede seni fazla miktarda gereksiz acıdan kurtaracaktır.

Gerçek şu ki, annemi daha önceden daha iyi sevmeliydim. Onu daha iyi sevmek konusunda daha güçlü bir konumdaydım, ama bunu yapmadım. Geçmişini değiştiremesem de, ileri yönde net seçimler yapma fırsatım var. Kendimi kötü hissedebilirim ve üzüntü beni bırakmaz, ya da hatalarımın başkalarına ders olmasını sağlayabilirim. Gördüğünüz gibi, bir kez hatanızı kabul ettiğinizde, artık o size sahip olamaz. Benden ders alın. Şefkatli sözlerden, sııcaklıktan ya da cömert eylemlerden asla pişman olmazsınız, ama esirgediğiniz sevgiden pişmanlık duyacaksınız.

—◆—
**Bir kez hatanızı
 kabul ettiğinizde,
 artık o size sahip
 olamaz.**

İyi sevin güzel dostlar, o zaman iyi yaşarsınız. Sevgi bizim dönüşüm

ADAMANT TAŞI

aracımızdır. Bize olan sevgisi adamant gibi katı olan Göksel Babamız, aynı zamanda birbirimizi sevmemiz konusunda da adamant gibidir. Başkalarına sadece acı veren düşman dediğimiz ama seilmeye muhtaç çok fazla insan vardır. Mesih izleyicileri olarak, onları sevme seçeneğimiz yoktur. Birbirimizi sevmemiz bir öneriden ziyade, bir buyruktur: “Benim buyruğum şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin” (Yuhanna 15:12).

Şu üç sözcük bir meydan okumadır: “size sevdiğim gibi.”

İsa bizim örneğimizdir.

Annemi onun beni sevdiği örneğe göre sevme hatasına düştüm. Hayatımın çoğunda, annem ve ben iki adım ileri, iki adım geri gittiğimiz saçma bir dans gösterisi sonunda hiçbir yere varamadık. Ölümünden bir yıl önce, aramızdaki gerilimin benim hatam olmadığını söyledi. Sadece benimle hiç duygusal bağ kurmamış olduğunu açıkladı. Bu sözlerin bana yardımcı olacağını düşündüğüne inanıyorum, ancak bana acı verdi. Sanırım itirafının beni rahatlatacağını umdu.

Bana duyduğu annelik bağının eksikliğinin önemli olmadığını biliyorum. Biz Mesih’te birbirimize bağlıydık.

Eğer İsa’nın beni sevdiği gibi sevmiş olsaydım her şey ne kadar farklı olurdu.

O zaman bir örneği izlemek ne demektir? Bunun cevabını vermek için lise yıllarıma gideceğim. O dönemde zorunlu olarak ev ekonomisi dersi aldım ve dersin içeriğinde kısa bir dikiş kursu da vardı. Kullandığımız örnekler, makaslar ve iğneler için kesiksiz ve noktalı çizgilerle bezenmiş açık kahverengi kalıp kağıtlarıydı. Yapılması istenen şey, kumaşı kesmeden örneği kişiye uydurmaktı.

Daha sonra, kendi başıma çalıştımda, talimatları okudum ve kısa yollar bulmak için örnekleri çalıştım. Hızlıca bitirmek istiyordum, bu nedenle dikişi yerlerini bitirmeyi atladım. Ve elbette siz akıllı insanlar bundan sonra ne olduğunu anladınız. Kıyafetler çok kısa bir süre için güzel göründüler, ama sonra çözülmeye başladılar ve delikler ortaya çıktı. Sevgede ve dikişte kısa yollar yoktur... örneği izlememiz beklenir.

İş diğerlerini sevmeye geldiğinde, birçoğumuz dikiş yerlerini bitirmemiştir, çünkü ilişkilerimizin kumaşını hazırlamak için gereken zamanı kullanmak istemedik. Boşlukları kapattık ve dıştan bitmiş bir görüntü verdik, ancak iç taraf gevşek iplikler ile her an kopacak bir kumaş karmaşasıydı. Kısa yolları ararken, “Ben iyi sevemem, Hristiyan bir ailede yetişmedim” gibi bahanelere sığındık.

İsa'nın sizi sevdiği gibi sevin. Bazı zamanlar bu kavram biraz soyut görünebilir. Gündelik hayat yolculuğumuz için belirli Kutsal Kitap örnekleri bulmak güçtür. Öğrendiğim şey şu: eğer sevimliymiş dilediğim gibi seversem çok fazla yanlışlığa düşmem.

Bizler anne babamızın ne kadar iyi sevdiğiyle sınırlı değiliz. Bu iyi haberdur. Ne de olsa, sevmek hakkındaki örneğimiz onlar değil. Örneğimiz İsa'dır. Ve O'nun verdiği örnek hepimizin izlemesi için gözler önündedir. İsa gerçeği söyleyerek, gerçeği yaşayarak, tutsakları özgür kılarak, hastalara şifa vererek ve böylece gittiği her yerde Baba'nın yüreğini ortaya koyarak insanları sevdi.

Gerçeği Söyleyerek Sevin

Bazı zamanlar sevgi, bir kimseye eksik olduğu şeyi söylemektir. Hepimiz hayatında göremediğimiz boşluklar ve kör noktalar vardır. İsa'ya sorduğumuzda, bize kendimiz hakkındaki gerçeği söyler ve böylece yüreklerimiz gerçekte olabilir.

Zengin ve nüfus sahibi genç bir adam İsa'ya sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapması gerektiğini sorduğunda, İsa ona sevgiyle cevap verdi:

“Ona sevgiyle bakan İsa, ‘Bir eksikğin var’ dedi. ‘Git neyin varsa sat, parasını yoksullara ver; böylece gökte hazinen olur. Sonra gel, beni izle.’” (Markos 10:21)

Bu adamın “bir eksikliği” her şeydi. İsa bu adamın tutsak yüreğinin kilidini açmak için gereken şeyi biliyordu. Sizin bir eksikliğiniz birini bağışlamak ya da Tanrı'nın umursadığına güvenmek olabilir. Her ney-

se, Kutsal Ruh yüreğinizi özgür kılmak için gereken şeyi biliyor. Birçoğumuz gibi, bu genç yönetici potansiyelle doluydu, ama hazinesini yanlış yerde tutuyordu. Hazinesi yüreğinin olmayı arzuladığı yere, yani ebediyete taşınmalıydı. İsa onu gördü, onu sevdi, yüreğinin çılgınlığını duydu ve ona gerçeği söyledi.

Sevgi duyulabilmek için konuşur

Sevgi sözcüklerimizde görünür; hem söylediğimiz hem de ne söylememeyi seçtiğimiz sözlerle belli olur. Sevgi tonumuzda görünür. Hepimiz doğru şeyleri yanlış ruhta söylemişizdir. Hatta ben yanlış şeyi doğru bir ruhla söylemeyi de başardım, ancak gene bu da iyi değildir.

Sevgi duyulabilmek için konuşur.

Bazı zamanlar sevgi bir fısıltıdır ve bazı zamanlar sevgi tutkulu bir çığlık yükseltir. Sevdığımız zaman... doğru sesi bulacaktır.

Sevgi Diğerlerini Yukarı Kaldırır

Bazen sevgi, dinin Baba'nın sözlerini ve niyetini nasıl saptırdığını açığa çıkarmak anlamına gelir. Luka 13. bölüme bakalım:

“Bir Şabat Günü İsa, havralardan birinde öğretiyordu. On sekiz yıldır içinde hastalık ruhu bulunan bir kadın da oradaydı. İki büklüm olmuş, belini hiç doğrultamıyordu.” (a. 10-11)

On sekiz uzun ve zor yıl boyunca, bir hastalık ruhu bu kadının duruşunu bozmuştu. Bu kör bir nokta değildi; belini doğrultamadığını biliyordu. Belki de daha fazla çabalaması, daha çok dua etmesi, günahından tövbe etmesi gerektiği ona söylenmişti. Utanç içindeydi. Çaresizce yukarı kalkmak istedi, ama kendisini yukarı kaldırmanın yolunu bulamadı. Varlığının havra yöneticilerini rahatsız ettiğini biliyordu, ancak gene de gelmeye devam etti. Tanrı'nın tek umudu olduğunu biliyordu. Belki de onun nasıl hissettiğini biliyorsunuz.

Genç öğretmen İsa öğretiyordu. Kambur duruşu görüş alanını kı-

sıtlasa da İsa'nın sözlerini işitti. O'nun sözleri ruhuna dokundu... eğik yüzü gözyaşlarıyla ıslandı. İsa durdu. Henüz kadın bunu bilmiyordu, ama Sevgi onu fark etmişti. Ne oluyordu? Ona mı konuşuyordu? Görmek için başını yan tarafa çevirmek için zorladı. İsa'nın gözleri ruhunun derinliklerine sesleniyordu. Fısıltılar arasında ileriye doğru meyledince etrafındaki insanlar kenara çekildiler.

“İsa onu görünce yanına çağırdı. ‘Kadın! dedi, ‘Hastalığınan kurtuldun.’ Ellerini kadının üzerine koydu. Kadın hemen doğruldu ve Tanrı’yı yüceltmeye başladı.” (a. 12–13)

İsa kadına özgür olmak ister mi diye sormadı. Dini önderlerden izin istemedi. İki büklüm olmuş sırtına dokundu. Vücuduna güç girince kalbi hızlıca atmaya başladı. Göğüs kafesi açıldı, kilitlemiş omuriliği esnekledi, tam boyuna erişti ve ellerini göğse kaldırdı. Dudaklarından davetsiz övgü sesleri döküldü.

Sevgi kadını gördüğü zaman, ona seslendi, özgürlük, serbestlik ve umut konuştu ve sonra ona dokundu. İsa'nın sadece Babası'nın yaptığını gördüğü şeyleri yaptığını bildiğimiz için, bu şifa Babamız'ın yüreğinin güzel bir resmidir. Üzücüdür ki, onun sevincini oradakilerin hepsi paylaşmadı.

“İsa'nın hastayı Şabat Günü iyileştirmesine kızan havra yöneticisi kalabalığa seslenerek, ‘Çalışmak için altı gün vardır’ dedi. ‘O günler gelip iyileşin, Şabat Günü değil.’ ”(a.14)

Bir kadın seviniyordu ve bir önder bağıırıyordu. Çalışmak mı? Şifa vermek ne zamandan beri insanların çalışması haline geldi? Her zaman Tanrı'nın çalışması olmuştur! Şifa vermek için havradan daha iyi bir yer olabilir mi? Sevgi, onların dini kalıplarına taş koymuştu. İsa karşılık verdi:

“Rab ona şu karşılığı verdi: ‘Sizi ikiyüzlüler! Her biriniz Şabat Günü kendi öküzünü ya da eşeğini yemlikten çözüp suya götürmez mi? Buna göre, Şeytan'ın on sekiz yıldır bağlı tuttuğu, İbrahim'in bir

ADAMANT TAŞI

kızı olan bu kadının da Şabat Günü bu bağdan çözülmesi gerekmez miydi?’ ” (a. 15–16)

Bu kızın özgür kalması dini önderlerin ayağına bastı. Tanrı'nın öküzlere ve eşeklere kendi çocuklarından daha iyi davranılmasını istediğini düşünebilir misiniz? Şabat Günü dinlenmek ve yenilenmek içindir. Her türlü baskı Tanrı'nın Şabat için öngördüğü amaca aykırı olur! Bu İbrahim'in bir kızıydı. Tanrı'nın yüreği alevlendi, çünkü Tanrı, tutsak çocuklarını özgürleştirmek konusunda adamant gibidir.

“İsa'nın bu sözleri, kendisine karşı gelenlerin hepsini utandırdı. Bütün kalabalık ise O'nun yaptığı görkemli işlerin tümünü sevinçle karşıladı.” (a.17)

Üzücüdür ki, aynı anda hem dini hem de insanları sevmenin zor olduğu zamanlar vardır. Eğer kendinizi bu yol ayrımlarında bulursanız, doktrinın dogması yerine insanları sevmeyi seçin. Sevginin yalanları zapt etme ve aldanmayı alt etme gücü vardır, ancak insanlardan nefret etmek ve onları yargılamak onları uzaklaştıracaktır. İman sevgiyle çalışır. Sevginin gerçeği söylemek anlamına geldiği zamanlar vardır ve diğer zamanlarda sevgi gerçek olmak anlamına gelir. Bu pasajda İsa ikisini de yaptı. Bu bağlı kızı özgür bırakmak suretiyle, dini politika ya da uygulama üzerinde insanlara olan sevginin örneğini gösterdi.

Nasıl ki işler olmadan iman ölüyse, sevgi olmadan işler de anlamsızdır.

Sevgi Olmadan Eylem

“İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çikaran çikaran bakırdan ya da zilden farkım kalmaz. Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam,dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim. Varımı yoğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz.” (1. Korintliler 13:1–3)

Yukardaki ayetlerde sevgi etkeni olmadan eksik kalan bir dizi iyi şeyden söz edilmektedir. Bunlar arasında konuşma, bilgi, iman ve cömertlik vardır. Sahip olduğumuz herhangi bir armağan ya da yetenek insanları bize değil, cömert Rabbimiz'e yönlendirmelidir. Hayal edebileceğiniz en büyük armağanı aldığınızı, örneğin bir ev, bir araba aldığınızı ya da üniversite masraflarınızın tam olarak ödendiğini bir düşünün; anahtarların ya da nakit paranın elinize verildiği gün nasıl hissederdiniz? Size bunu armağan eden kişiye sarılmak ve teşekkür etmek size doğal gelmez miydi? Tanrı'nın bize vermediği herhangi bir iyi şeye sahip miyiz? Hayır, bir tane bile yok. Bu nedenle tutumumuz minnet duymak ve elimizdeki her şeyi, hatta hayatlarımızı vermektir. Ama sevgi olmadan armağanlarımız etkisizdir.

O zaman şimdi konuşmanın gücünden başlayarak Pavlus'un sözünü ettiği bu armağanları ele alalım.

◆

**Nasıl ki işler
olmadan iman
ölüyse, sevgi
olmadan işler de
anlamsızdır.**

Konuşma

Dinamik, ikna edici ve sevimli iletişimcilerin istila ettiği bir çağda yaşıyoruz. Her biçimde ve işlevde görünüyorlar; pek çok cephede iştirilmek için rekabet eden bir çok ses var. Bütün bu konuşmaların, metinlerin ya da yayınların ardında ne olduğunu bilmek güçtür. Ayırt etmek, ilk önce yürek topraklarımıza dikkat etmekle başlar. Konuştuğumuzda, kendimize bir takım zor sorular sormamız gerekir.

"Sevgiden mi konuşuyorum yoksa görülmek ve iştirilmek mi istiyorum?" Hepimiz iştirilmek isteriz. Hepimizin iştirilme hakkına sahibiz. Ama acıdan, gururdan ya da popülerite isteğinden konuşursak, iştirilmek kendi kendinin ödülü olur.

Yüreğimize dikkat etmek, sevgi motivasyonunun kaybolmaması anlamına gelir. Pavlus, sözlerimiz ne kadar derin ya da esinlenmiş görünürse görünsün, sevgi olmaksızın rahatsız edici sesler gibi duyulacağını söyler.

ADAMANT TAŞI

Sadece Tanrı hangi motivasyonla konuştuğumuzu bilir. Dış görüntümüzün ötesinde yüreklerimizi gördüğü gibi, sözcüklerimizin de ötesini, yani kaynaklandığı yerin sesini işitir. Söylediğimiz sözcüklerdeki melodik ya da uyumsuz tonları işitir. Sevgiyle örülmüş en basit cümleler bir senfonidir. Şu iki sözcük, Özür dilerim, O'nun gözünde son derece değerliken, kibirle kuşatılmış en dokunaklı konuşma kara tahta üzerinde gezinen bir tırnak ya da sağır edici bir çığlık gibidir.

Elçilerin İşleri 12. bölümdeki şu pasaj yerinde bir örnektir:

“Belirlenen günde krallık giysilerini giyen Hirodes tahtına oturarak halka bir konuşma yaptı. Halk, “Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!» diye bağıyordu. O anda Rab’bin bir meleği Hirodes’i vurdu. Çünkü Tanrı’ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi.” (a. 21–23)

Vay! Tapınılmak yalnızca Tanrı’ya özgüdür. Krallık giysilerini giyen Hirodes Tanrı’nın yüceliğini paylaşma hatasını yapınca, işi bitti. Bir anda bir melek tarafından vuruldu ve kurtlarca kemirildi. Ne korkunç bir ölüm! Birçok sağlık uzmanı içimizde bir miktar parazit taşıdığımızı söylüyor... biliyorum, özür dilerim. Eğer bu doğruysa, onun içinde görünmez olarak var olan kurtlar onun icabına baktılar. Bunun ışığında, hatalı biçimde kendilerine tanrısal sıfatlar atfedilen elçilerin aniden giysilerini yırtarak insanlıklarını ifşa etmeleri şaşırtıcı değildir. Elçilerin İşleri 14:14–15’te okuyoruz:

Ne var ki elçiler, Barnaba’yla Pavlus, bunu duyunca giysilerini yırtarak kalabalığın içine daldılar. “Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz?» diye bağırdılar. «Biz de sizin gibi insanız, aynı yaratılışa sahibiz. Size müjde getiriyoruz. Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı’ya dönmeye çağırıyoruz.”

İlginçtir ki, Elçilerin İşleri 12. bölümde birkaç ayet geri gidip Hirodes’in konuşmasının bağlamına baktığımızda, Hirodes’in sadece

harika bir konuşma yapmadığını, ayrıca iyi niyetini ilan ettiğini görürüz. Hirodes'in Sur ve Sayda ile arası bozuktur ve bu nedenle yiyecek kaynaklarını kesmişti. Sur ve Sayda'dan gelen bir heyet uzlaşmak için gelmiş ve Hirodes'in kişisel yardımcısı Blastus'la müttefik olmuştu. Bu iki kent yiyeceğe muhtaç durumdaydı. Hirodes, konuşmasında uzlaşıldığını ilan etti. Bu değişim barışa ve bolluğa geri dönmek demektir. Hirodes ikna edilmişti, ama istekleri saf değildi.

Bilgi

1. Korintliler'de sözü edilen sonraki armağan gelecekte haber vermek, hayatın sınırlarını ifşa etmek ve tüm bilgiye sahip olmaktır. Bunlar ne kadar harika ve dünyanın geneli için ne kadar yararlı olsa da, sevmeyen kişiye bir değer katmazlar. Birinci Korintliler 8. bölümde sevgi ve bilgi arasında doğabilecek gerilimden söz edilir:

“Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir. Bir şey bildiğini sanan, henüz bilmesi gerektiği gibi bilmiyordur. Ama Tanrı'yı seveni Tanrı bilir.” (a. 1–3)

Ve bu mücadelenin önemini daha da vurgulamak için TPT yorum çevirisinde aynı ayetleri paylaştım:

“Kendi fikirlerimizle ne kolay böbürleniriz! Ama sevgi yeni yaşamımızın yapısını geliştirir. Eğer bir kimse her şeyi bildiğini sanıyorsa, öğrenmesi gereken çok şey vardır. Ama eğer bir kimse Tanrı'yı tutkuyla seviyorsa, Tanrı bilgisine sahip olur.”

Eğer sahip olduğumuz bilgi başkalarını bina etmiyorsa, motivasyonumuzu kontrol etmenin zamanıdır. Daha çok bilmek daha çok sevmek için bir fırsattır. Tanrı'yı iyi tanımak her zaman başkalarını daha çok sevmek anlamına gelmelidir.

Geçtiğimiz birkaç yılda, bazı imanlı kız kardeşler bana ulaştılar. Bana bağlantılar kurmak ya da konuşma organize etmek için gelmedi-

ler. Aşka ve yaşam konularında hayatları için öğütler vermemi istedi-

—◆—
**Tanrı'yı iyi
tanımak
her zaman
başkalarını daha
çok sevmek
anlamına
gelmelidir.**

ler. Benim zaten yaptığım hataları onların da yapması için hiçbir sebep yoktu. Bu yüzden, onları daha yukarı kaldırmak için edinmiş olduğum her anlayışı paylaştım.. Sevgi yüreği yükseltir... başınızı şişirmeden. Eğitim ve tecrübe, diğerlerini bizden daha aşağıda hissettirmek için bize izin veren fazilet nişaneleri değildir. Yasa öğretmenleri ve Ferisiler bilgiyi işte böyle taşıyorlardı. Sevgi olmadan bilginin çok az fazileti vardır.

Mesih'te kim olduğumuzun bilgisi, başkalarını yukarı kaldırdıkça içimizde büyür. "Bilmemiz gerektiği bilme" kavramı, başkalarını Mesih'in onları sevdiği biçimde sevmek anlamına gelir.

Sevgi asla küçümsemez.

Sevgi asla gösteriş yapmaz.

Sevgi tutsakları hapseden kaleye saldırır.

Sevgi tutsaklara saldırmaz; sevgi tutsakları özgür kılar.

Sevmeden de sevgi hakkında bilgi sahibi olabiliriz, tıpkı insanları benimsemeden sevgi kavramını benimseyebileceğimiz gibi.

Herkesi sevmeye çağırıyoruz. Sadece bize benzeyen ve bizim gibi davrananları sevme seçeneğimiz yok. Bizimle aynı fikirde olmayanları sevmeliyiz. Bunun anlamı inançlarımızdan ödün vermek ya da eylemlerimizle diğerlerinin aklını karıştırmak değildir. Her nasılsa, yaşadığımız kültür sevmeyi onaylamakla bir tutmaktadır. Yapabileceğimiz en sevgi dolu şeyin, sevecen bir tutumla karşıt görüşü savunmak olduğu zamanlar vardır. Günümüzün bam teli budur. Her gün diğer insanlara karşı hassas bir farkındalıkla yaşamayı seçmeliyiz.

Sevgi tanımlanmaktan ziyade, sergilenmelidir. Gördüğümüzde sevgiyi tanımamız güç değildir. Sevgi bir his değildir; yaşam biçimidir. Pek çok bakımdan, sevgi her birimizin geliştirebileceği en yüce alışkanlıktır.

“Onların tartışmalarını dinleyen ve İsa’nın onlara güzel yanıt verdiğini gören bir din bilgini yaklaşıp O’na, ‘Buyrukların en önemlisi hangisidir?’ diye sordu. İsa şöyle karşılık verdi: ‘En önemlisi şudur: ‘Dinle, ey İsrail! Tanrımız Rab tek Rab’dir. Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.’ İkincisi de şudur: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Bunlardan daha büyük buyruk yoktur.’ Din bilgini İsa’ya, ‘İyi söyledin, öğretmenim’ dedi. ‘Tanrı tektir ve O’ndan başkası yoktur’ demekle doğruyu söyledi. İnsanın Tanrı’yı bütün yüreğiyle, bütün anlayışıyla ve bütün gücüyle sevmesi, komşusunu da kendi gibi sevmesi, bütün yakmalık sunulardan ve kurbanlardan daha önemlidir.’ İsa onun akıllıca yanıt verdiğini görünce, ‘Sen Tanrı’nın Egemenliği’nden uzak değilsin’ dedi. Bundan sonra kimse O’na soru sormaya cesaret edemedi.” (Mark 12:28–34)

Bugün bile, birçok bakımdan Tanrı’nın Egemenliği’nden uzak değiliz. Belli bir mesafeden onu görüyoruz, ancak inandıklarımız ile kilisenin davranışları arasında hayret verici bir uçurum vardır. Sevgi tüm sorulara bir son veren cevaptır. Tüm sorunların çözümüdür.

“Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa’yı yerine getirmiş olur.” (Romalılar 13:8)

Sevgi Kutsal Yasa’yı yerine getirir. Sevgi bizi tüm duygusal, bedensel ve sosyal borçlardan özgür kılar. Ancak bize karşılıksız olarak verilen şeyi, yani sevgiyi borçluyuz.

“Uyanık kalın, imanda dimdik durun, mert ve güçlü olun. Her şeyi sevgiyle yapın.” (1. Korintliler 16:13–14)

1. Korintliler’deki bu iki ayetteki düşünceler birbiriyle bağlantılıdır. Yaptığımız şeylerin sevgiyle yapıldığından emin olmak olgunluk, iman, istikrar, uyanıklık ve güç gerektirir.

Sevgi harekete geçer. Geçenlerde, Merhamet hizmeti aracılığıyla

bir çocuğa sponsor olma fırsatı verilen bir konserdeydim. Organizasyon olarak, düzenli olarak yetimlerle ortaklık yapıyoruz. Bu kez kişisel olarak hareket etme ihtiyacı hissettim. Elimi havaya kaldırdım ve bir paket aldım. Aşağıya baktım ve elimde benimle aynı günde doğan küçük bir kızın fotoğrafını tuttuğumu fark ettim. Sizce bunun olasılığı nedir? Fotoğraf şimdi bilgisayarımın üzerindeki rafta duruyor. Sevgi eylemi Babam'ın yanağıma kondurduğu bir öpücük gibiydi.

Her gün sevmek için yeni bir şanstır.

Her gün sevmek için yeni bir şanstır.

Ve Tanrı insanları sevdiği için, özgürlüğümüzün sevgisinin onlara erişmesini engellemesini istemez. Sevgi, seçimlerimizin diğerlerini nasıl etkilediğini göz önünde tutar. 1. Korintliler 8. bölümde Pavlus, putlar hiç olsa da putlara sunulan yiyecekleri yemenin henüz bu vahye sahip olmayan yeni imanlıları gücendirebileceğini uzun uzun açıklar. 11 ve 12. ayetlerde, sevgi olmaksızın vahyin ürününe açıklar:

“Sonuç olarak, özgürlük anlayışınızı uygulayarak bu zayıf imanlıyı, Mesih'in uğruna öldüğü bir kardeşi mahvetmiş oldunuz. Ve daha zayıf imanlıların vicdanlarını bu şekilde yaraladığınız zaman, Meshedilmiş Olan'ı da gücendirirsiniz!” (TPT yorum çevirisi)

Ve sevginin bütün bunlara tepkisi neydi?

“Bu nedenle eğer belli bir şeyi yemem kardeşimi derinden gücendiriyorsa ve Mesih'te ilerlemesini engelliyorsa, bir daha onu asla yemeyeceğim. Kardeşimin yaralanmasına ve yenilmesine sebep olup suç işlemek istemiyorum.” (1. Korintliler 8:13 TPT yorum çevirisi)

Bu ayet, sevginin başkaları için yaşamayı nasıl seçtiğini kişileştirir. Bilgi kendi başına şöyle der, “Put bir hiç olduğuna göre, dilediğim gibi yemekte serbestim. Kardeşimin tepkisinden ben sorumlu değilim.” Halbuki bilgi ve sevgi el ele giderse, diğerlerinin yaşamlarını ileri götürmenin yollarını arar. Bu çift şöyle der, “Putun hiç olduğunu biliyo-

rum, ama kardeşim için bir anlamı var. Özgürlüğümü kullanma hakkımdan daha çok kardeşimin yararını düşünüyorum. Özgür eylemlerimin onları riske atmasını asla istemem.” Başkalarını geliştirmek için sevgi kendisini sınırlandırır.

Diğer taraftan sevgi, başkalarının korkuları ve fikirleriyle kontrol edilerek yaşamak anlamına gelmez. Aksine, sevgi farkındalıkla yaşar. Putlara sunulan etleri yemek, çağdaş kültürümüz için bilinmez bir konudur, ancak ilk kilisede çok gerçek ve hassas bir meseleydi. Yunanistan’daki yeni imanlılar eski ritüelleri yeni yaşamlarıyla uzlaştırmakta zorluk çekiyorlardı. Tek gerçek Tanrı’nın vahyine sahip olanlar sevginin diğerlerinin hassasiyetine saygı duymak olduğunu anladılar. Sevgi, özgürlüğünü asla zayıfları yaralamak için kullanmaz.

İman

C. S. Lewis der ki, “Komşunuzu “sevip sevmediğinize” kafa yorarak zaman harcamayın; seviyormuşsunuz gibi davranın. Bunu yapar yapmaz en büyük sırlardan birini keşfederiz. Bir kimseyi seviyormuş gibi davrandığınızda, o anda onu sevmeye varacaksınız.”¹

İmanla ve imanda sevdiğimiz zaman acı çeken dünya Baba’nın yüreğini görür. Sevilmekten daha çok sevmek önemlidir. İmanımızın en gerçek ölçüsü ne kadar çok sevildiğimizle değil, ne kadar sevdiğimizle anlaşılır. Evet, hepimiz sevilme istiyoruz. Baba’nın bize duyduğu adamant sevgiyi aldığımızda, başkalarını sevmek için doğru konumda oluruz. Böyle sevmek iman gerektirir. İmanın umut edilenlere güvenmek olduğunu biliriz. Hepimiz sevmeyi ve seilmeyi umut ederiz, ancak hiçbirimiz iman olmaksızın gerçekten sevmeyiz. Galatyalılar 5:6 bize der ki, “Mesih İsa’da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, *sevgiyle etkisini gösteren imandır.*”

İmanla sevgiyi birbirinden ayırmaya çalışmak yararsızdır... sonsuza dek birbirlerine sımsıkı dolanmışlardır. Tanrı, kendi gücümüzle ya da yeteneğimizle Mesih’i izlemenin ve O’nun sevdiği gibi sevmenin imkânsız olduğunu biliyordu, bu nedenle her birimize bir iman ölçüsü

verdi. Sevgi yüreksizler için değildir. İman sevgi hissetmediğimizde bile sevebileceğimiz anlamına gelir.

“Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin’ dediğini duyduunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.” (Matta 5:43-44)

İlk bakışta, Eski Antlaşma yaklaşımı gayet mantıklı gelir: düşmanın nefret et ve komşunu sev. Ama biraz daha derine inelim. Eğer bir yıldan fazladır evliyseniz, bazı zamanlar eşinizin sevmenin iman gerektirdiğini muhtemelen bilirsiniz. John ve ben evlendiğimiz ilk zamanlarda, gece vaktinde saçma nedenlerle tartışırdık. Yorgun düşüp aramıza olabildiğince mesafe koyarak yatağa yatarız ve gecemizi “seni imanla bağışlıyorum” sözü ile kapatırdık.

Sevgi,
özgürlüğünü
asla zayıfları
yaralamak için
kullanmaz.

olması mümkündür.

Bu söz ile aslında birbirimize şunu demek istiyorduk, “Seni bağışlamam gerektiğini biliyorum, ama bunu yapmaya şimdi hazır değilim. Bu yüzden bunu imanla yapıyorum.” İmana dayanmıyordum; kocama yaptığım dini bir dürtüden başka bir şey değildi. Yüreğim yanlış yerdeydi, ama ilkenin doğru

Bir kimseyi imanla bağışlamak iyi günlerin geleceğine dair bir güvenoyudur. Ayrıca bir de teslimiyet eylemidir. İmanla bağışlandık, bu nedenle imanla bağışlayabiliriz.

Eğer bir ailenin üyesiyseniz, kardeşlerinizi imanla sevmek zorunda kalacağınız anlar olacaktır. Eğer herhangi bir yerde bir kilise gidiyorsanız, toplulukta imanla sevmek zorunda olacağınız insanlar olacaktır. İmanla sevdiğim arkadaşlarım var! (Ve şükrediyorum ki, onlar da bana aynı şeyi yapıyorlar.) Ancak İsa’nın sevgisi komşularımızla sınırlı kalmadı.

İsa zorluklar aleminin ötesine geçip imkânsızlıklara açılan kapıyı sonuna kadar açtı. Bize düşmanlarımızı sevmemizi buyurdu.

Hepimizin düşmanları var. Keşke olmasaydı, ama düşmanlar haya-

tin bir gerçeği. Bunu bilmek onları sevmeyi kolaylaştırmıyor. Bir düşmanı sevmek kesinlikle iman gerektirir. Düşmanın eli size tekrar vurmak için havaya kalkmışken diğer yanağı çevirmek hiç de kolay değildir. İlk tokat hiç beklenmedik bir anda gelebilir, ama neyin geleceğini bildiğinizde, sonraki vuruşu engellemek ya da karşılık vermemek iman ister, özellikle de yarı Sicilyalıysanız.

Kıskançlık ya da garezden ötürü size lanet eden, iftira atan ve kara çalanlara bereket sözü söylemek iman gerektirir. (Bu ilkeler gerçek hayata ve sosyal medyada görülür!) Sizden nefret edenlere iyilik yapmak iman gerektirir. Ve size zulmedenler ve her türlü kötülüğü yapanlar için içtenlikle dua etmek iman gerektirir. Suistimalcilerin geçişine izin vermeniz için sizi teşvik etmiyorum, bunu yapmayın! Onları dua yoluyla güvenli bir mesafeden imanla sevmenizi söylüyorum. İsa herkesi sevdi, ama iyi biçimde sevmeyi herkese güvenmekle karıştırmayın.

Aslında görünen şeylerle değil, karanlık, görünmeyen güçlerle mücadele ettiğimiz farkında olmak yararlıdır. Ve aynı zamanda bu mücadeleyi tek başına vermediğimizi bilmek de önemlidir.

Logos yazılımımın derin hikmetine güvenerek, Grekçe *agape* sözcüğündeki sevginin işe yarar bir tanımını derleyebildim: hak edilmiş olduğunda ve reddedilme ve hayal kırıklığı ile karşılanmış olsa bile sevgi eylemlerini seçmektir. Sevgi tercihlerimizden ya da eğilimlerimizden bağımsız olarak işler. Bu tanım sevginin temelleridir.

Onları sevdiğimizde insanlar bunu sezer ve sevgimiz yüreklerini Tanrı'nın sevgisine açar. Sevgi tarafından fark edildiklerini ya da sadece onları değiştirmek istediğimizi anlarlar. Babamız'dan böylesine adamant bir sevgi aldığımızı göre, sevildiğimiz gibi sevmemiz gerekir.

Korkusuzca: çünkü sevgide korku yoktur.

Özverili: çünkü sevgi bencil değildir.

Öfkeden uzak: çünkü sevgi kolayca öfkelenmez.

Zaferle: çünkü sevgi asla yenilmez.

Son bulmadan: çünkü sevgi ebedidir.

Eğer uluslar komşularını kendileri gibi sevselerdi, o zaman ulus

ulusla karşı gelmezdi. Savaşlar ya da savaş söylentileri olmazdı. Yaşanan güçlüklerin çoğu barışı Esenlik Önderi'ni dışarda tutarak sağlama-ya çalıştığımız için ortaya çıkar.

Sevgimiz
yüreklerini
Tanrı'nın
sevgisine açar

Çok uzun zamandır, ulusumuz bir ırkçılık ruhuyla hırpalandı. Bütün önyargılar öfke ve cehaletle serpilir, ama bunun ardındaki ruhun akılsız olduğunu düşünmeyin. Aden Bahçesi kadar eski bir kökeni ve stratejik hedefi vardır. Adem ve Havva günaha düştüğünde, eylemleri bir dizi bölünmeyi harekete geçirdi. Bunların bir tanesi kardeşi kardeşe düşürmektir. İrkçılık yılanın bir hilesidir. Buna asla yer verilmemeli ve hoşgörü gösterilmemelidir. Her yerdeki bütün Hristiyanlar ırkçılığın her türlüşünü reddetmeli ve bu kötülüğe son verebilmek için ellerinden geleni yapmalıdır.

Cömertlik

Son olarak, 1. Korintliler 13:3'te Pavlus varını yoğunu yoksullara vermek ve istraplı bir şehadete koşmak üzere bedenlerimizi alevlere teslim etme eylemlerini örnek gösterir. Bu tür eylemlerin sevgiyle motive olmadıkça, bunları yapanlara hiçbir yarar sağlamayacağını kiliseye açıklar. Böylece söylediği şeyi açıkça vurgulamaktadır:

Her şey – Sevgi = Hiçbir şey

Sevgi olmadan, bir hiçiz.

Sevgi olmadan hiçbir şey katamayız.

Tanrı, yaptığımız her şeyin ardındaki sebebin sevgi olması konusunda adamanttır. Bu bizi kendimize getiren bir resim. Dürüst olmak gerekirse, sadece sonsuzluk bu konudaki motivasyonlarımız doğru biçimde ölçülecektir. Şimdiden itiraf edeyim ki, hayatımda ebedi değerden yoksun sözlerden ve eylemlerden oluşan kaygı verici yığımlar olabilir. Benim hatalarımdan ders almamanız için hiçbir neden yok. Isı ve ok-

sijenin yoğun artışı altında buharlaşan elmas gibi bir gün motivasyonlarımız açığa çıktığında işlerimiz de Tanrı'nın varlığının yoğun ışığıyla arıtılacaktır.

Elmaslar Sonsuza Dek Sürmez

Ellerim tuşların üzerinde gezinirken, şu anda sol elimde farklı bir elmas yüzük var. Çılgın hayatımın akışı içinde, ilkini bir şekilde kırmayı başardım. Bu nedenle kırk sekizinci yaş günümde Sicilya'dayken, John bu kez oval biçimli bir elmasla beni yine şaşırtmayı başardı.

Gizli bir çatlak en sonunda gözyaşı biçimli taşımın kırılmasına neden oldu. Taş, yuvasından dışarı çıkmak üzere yukarı kalkık durumdayken sigorta şirketine götürdüm. Ama elmas nedeniyle çok duygusallaştığım için yarılmış taşı geri aldım. Bir gün bu kırık elması kestirmeyi ve torunlarımdan biri için yeniletmeyi umuyorum, böylece yeni bir hikâyeye başlayabilir.

Otuz beş yıl evli kalmak için uzun bir süre.

Eşimi kusursuzca sevmişim gibi davranmayacağım... çünkü öyle yapmadım.

İkimizin de umutsuz hissettiğimiz zor dönemlerden geçtik. Sert sözlerin sarfedildiği ve aşkımızın kırık bir elmasa benzediği zamanlar oldu. Sevgimize baktığımda ışıltı ya da vaatler yerine, sadece keskin uçlar gördüğüm zamanlardı. Ama çaresizlik içinde kalmadık. Büyüdük.

Hâlâ kusursuz değiliz, ama güçlü ve sağlıklıyız. Birbirimizi iyi sevmek için adamant gibi kararlıyız. Yardım arıyoruz ve araçlar ve görüşler almak için danışmanlık alıyoruz. İyi sevmek dediğimizde, hatalar yapınca onlardan ders alarak ilerlemeyi seçmeyi kastediyorum. Olgunlaştıkça, ilişkimizi tanımlayan şeyin çatışma yerine birbirimizi sevme kararlılığımız olmasını sağladık. Borç senetlerini elde tutup karşı tara-

◆

**Tanrı, yaptığımız
her şeyin
ardındaki
sebebin
sevgi olması
konusunda
adamanttır.**

fın ödemesini beklemekten kimsenin bir kazancı olmaz.

Yıllar içinde, sevginin kusurlarımızdan bize öğreteceği dersleri çıkarmayı seçtik. Her ilişkide olduğu gibi, bazen John'un, bazen de benim daha suçlu olduğumuz haller vardı. İlişkiler asla bir hatanın kimde olduğunu ölçmekle ilgilenmemelidir. Çok fazla sevdiğim için suçlanabileceğim bir zaman ya da ilişki neredeyse yoktur. İş sevmeye geldiğinde her zaman büyümek için yerimiz vardır.

Kocama daha çok aşık olmak yerine nu daha çok sevmeyi istiyorum. (Tamam, o da güzel olurdu) Hislerimin eylemlerimi yönlendirmesine izin vermenin tehlikeli olduğunu öğrendim. Tıpkı tasmalı bir köpek gibi, hislerimiz eylemlerimizi takip etmek üzere eğitilmelidir. Bunun anlamı sevginin bir seçim olduğudur.

John beni iyi sevmek istiyor. Tanrı'ya olan sevgimizi birbirimizi iyi severek göstermek istiyoruz. İkimiz de bu isteği paylaşmamıza rağmen, birbirimizden daha fazla şey talep ederek amaca ulaşılmaz. Bu dersi hayatta erken öğrendim.

Annemle babamın çok zor bir evliliği vardı. Okuldan geldiğimi hatırlıyorum ve buzdolabının üstünde kuponların, okul programlarının ve ev işleri listesinin ortasında bir kontrat dururdu. Bu kontratta annemin, babamdan beklediği tüm değişikliklerin maddelenmiş bir listesi vardı. Emlakçılıktan edindiği beceriler sayesinde, yasal olarak bağlayıcı görünen bir belge hazırlamıştı. Belgenin üzerinde babamın davranışlarının ne zamana dek değişmesi gerektiğini gösteren son tarih bile vardı. Annem ve babam belgeyi imzalamışlardı. Annem kritik bir noktadaydı ve koyduğu şartlar sağlıklı bir evlilikte makul istekler olarak görülebilirdi. Ama anne babamın evliliği umutsuzca yaralıydı. Babamın bir alkolik ve yüzde yüz bir Sicilyalı olduğundan söz etmiş miydim? Söz konusu belge arkadaşların ve aile üyelerinin evimizi ziyareti sırasında bile ortadaydı.

Belirlenen zamana dek beklemem gerekmedi. Daha on iki yaşında, babamın kasten başarısız olacağını, annemin bu durumda onu sorumlu tutacağını ve böylece ikisinin de bu sevgisiz evlilikten kaçacağını biliyorum. Geri sayım başlamış ve birkaç ay içinde annem ve babam boşanmıştı.

Sevgi olmadığında, açıkça belirtilen beklentileri bile karşılamak imkânsızdır. İster bir arkadaşlıkta, isterse bir aile ilişkisinde ya da evlilikte olsun, sevgi merhamette ve lütufta etkendir. Kutsal Yasa Tanrı'nın beklentileri ve bizim için umudu konusunda bundan daha net olamazdı, ama biz başarısız olduk. Buna rağmen, Yasa'nın ötesine erişen ve Tanrı'nın iyiliğini deneyim edenler her zaman vardı. Rahav ve Rut gibi kadınlar ile Davut ve İbrahim gibi erkekler, sürdürdükleri hayatlar yetersiz kalsa da Tanrı'nın Yasası'nın yüreklerinde yerine getirebildiler. Bunların imanda devler olması rastlantı değil, çünkü iman sevgiyle çalışır.

“Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.”
(Romalılar 5:5)

Sevdiğimiz zaman, sadece işitilmez; görülür.

Sevgi El Uzadır

Telefon görüşmelerini özler misiniz? Ben özlerim. İnsanların seslerini, tonlarını ve yükselip alçalmasını duymayı özlerim. Geçenlerde, birini telefonla aramak zorunda hissettim. Birlikte konferans vermeye hazırlandığım genç ve güzel bir kadındı. Telefona cevap verdiği an ağlamakta olduğunu anladım. Konuştuk. Dua ettik. O anda, yaşayan, nefes alıp veren birine ihtiyacı vardı. Eğer ona sadece sosyal medyadan bakmış olsaydım, çektiği acıyı asla tahmin edemezdim. Bir kimsenin ağladığını fotoğrafından anlayamazsınız.

Sosyal medya bir ağıdır. Asla insani dokunuşun ya da konuşmanın yerini alamaz. Sosyal medyayı ilişkilerinizin yerine geçmesi için değil, onları geliştirmek için kullanın.

Sosyal ağlar yoluyla dinleyicilerle konuşmak yüz yüze sohbetleri ihmal edebileceğimiz anlamına gelmez. İkisini de iyi yapmak zordur. Bu ikisi arasında bir seçim yapmanız gerekirse, görebileceğiniz insanlarla konuşun. İnsanları dışlanmış hissettiren sanal duvarlar inşa eden

röntgenci bir sosyetik kültür kurduğumuzdan cidden kaygılanıyorum.

Duvarlar yerine çitler kuralım. Bunun anlamı engeller yerine sınırlar koymaktır. “İyi çitler iyi komşuluklar kurar” deyimi birbirinin toprağına, hayvanlarına ve mülk sınırlarına saygı duymayı ifade eder. Çitler, insanları dışarıda tutmak için değil, hayvanları içerde tutmak için kurulurdu. Basamaklı çitler tarlaları bölerken açık bir görüş alanını korurdu. İş sosyal medyaya geldiğinde, basamaklı çitler kurmamız gerekir. Bu çitler üstünden, arasından ve hatta altından geçip aşabileceğimiz, ama aynı zamanda bizi kızgın boğalardan güvende tutan türde sınırlardır.

Sevgi yakınlık ister.

İnsanlara birbirimizle konuşma geleneğini kaybettiğimizi söyleyerek fazlaca zaman kaybetmeyelim. Birini arayın. Bir kapıyı çalın. Birisine sarılın.

Yabancılarla konuşun ... bunu zaten sosyal medyada yapıyorsunuz. Markette gerçek, yaşayan insanlarla yüzyüze konuşun. Kollarına dokunun. Eğilip kocanızı, çocuğunuzu, torununuzu öpün. Onları gıdıklayın, ellerindeki İpad’i ya da telefnu bırakmasını sağlayın. Televizyonda bir şey seyretmek istediklerinde, onları yürüyüşe çıkarın. İnsanların gözlerine bakın ve onları görün. Uzaktan nefrtw etmek kolaydır, ama sevgi yakınlık ister. İsa bizim örneğimizdir ve O bizi yakına çekmekten asla korkmamıştır.

Sevgide Adamant Olmak

Çok ayet olduğunun farkındayım, ama Romalılar’daki bu pasaj birbirimizi nasıl seveceğimizin müthiş bir özetidir. Sevgiyle bağlı, saygılı, gayretli, ateşli, umutlu, sabırlı, cömert, konuksever, asla öç aramayan, empati duyan, alçakgönüllü, barışsever ve düşmanların ihtiyaçlarına duyarlı kişiler olun. Tanrı’nın yardımıyla sevdiğimiz gibi sevelim.

Şimdi Romalılar 12. bölümdeki bu pasajı bir duaya çevirelim ve yüreklerimizin kilitli yerlerini açması için Kutsal Ruh’a yaklaşalım.

Sevgili Göksel Baba, senin sevdiğin gibi sevmek istiyorum. Bu ayetlerin hayatımda gerçekleşmesi için dua ediyorum...

“Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın. Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab’be kulluk edin. Umudunuzla sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin. İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmayı amaç edin. Size zulmedenler için iyilik dileyin. İyilik dileyin, lanet etmeyin. Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın. Birbirinizle aynı düşüncede olun. Böbürlenmeyin; tersine, hor görülenlerle arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın. Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin. Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın. Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı’nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: «Rab diyor ki, ‘Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.’» Ama, “Düşmanın acıkmışsa doyur, Susamışsa su ver. Bunu yapmakla onu utanca boğarsın.» Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen.” (Romalılar 12:10-21)

6

NEFRETTE ADAMANT OLMAK

O'nun nefret ettiğinden nefret etmeden Tanrı'yı seveyiz.

Charles Spurgeon

Biliyorum. Bu zor. Beni de hazırlıksız yakaladı, ancak Tanrı'nın nefret ettiği şeyden nefret etmedikçe O'nu sevmemiz mümkün değil. Bu ikisi arasındaki gerilimin benim için nasıl açığa çıktığını paylaşmak istiyorum. Sevgi hakkında yazdığım önceki bölümleri yazmayı henüz bitirmiştim ki, Kutsal Ruh bana "Lisa, ben nefrette de adamantım" diye fısıldadı.

Yüreğim hopladı.

Sevgi olan Tanrımız nasıl ... nefret edebilir?

Sanki bir yanıt gibi, Özdeyişler'den bir ayet aklıma geldi: "RAB'bin nefret ettiği altı şey..." Evet, işte oradaydı. Sıklıkla referans gösterdiğim bir ayet değildi, bu nedenle Kutsal Kitap yazılımını açtım ve Özdeyişler 16. bölümden dört ayeti kopyalayıp yeni bir belgeye yapıştırdım.

Florida'da on bir kişiyle birlikte bir eve tıklımış halde tatil yapıyorduk, bu nedenle bir arkadaşımın barakasında yazıyordum ve cep telefonumu evde bırakmıştım. Eve geri döndüğümde, telefona birkaç mesaj vardı.

Birisi arkadaşım Rabbi Brian'dan gelmişti. Kutsal Ruh'un ona, kitap

yazdığımı gösterdiğini söyledi ve o gün almış olduğum yeni düşünce yolunu izlemem için beni teşvik etti. Ne olduğunu bilmeden, bunun “Kutsal Yazılar’ın hikmeti yerine seküler aldanmayı kiliseye aşıl原因 zehri etkisiz hale getiren panzehir” olduğunu söyledi. Şöyle devam etti, “Bu hayati ve kritik saatte dünya tarafından kabul edilmeye ve dünyada nasıl yaşayacağımızı ve kime benzeyeceğimizi belirleyen Tanrı olmasına izin vermek yerine toplumun sakat tanımına uymaya çalışmak için hiç zamanımız yok.” Evet, işte bunları anlattı.

Ertesi sabah henüz yazmaya, hatta Kutsal Yazılar’ı araştırmaya başlamadan önce şöyle dua ettim, “Göksel Baba, bana konuşmana ihtiyacım var. Gösterdiğim ilk tepki sevgi Tanrısı ile nefretin uyuşamaz olduğuydu, ama Özdeyişler’de açıkça görüyorum ki, senin nefret ettiğin şeyler var. Bana öğret. İsa’nın adıyla, amin.”

Amin sözü ağızımdan çıkar çıkmaz Kutsal Ruh konuşmaya başladı. İşittiğim şeyleri olabildiğince hızlıca not aldım. Bu bölümde keşfetmeyi umduğum şeyler anahatlarıyla aşağıdakilerdir:

Tanrı sevgiyi bozan her şeyden nefret eder.

**Tanrı sevgiyi
bozan her
şeyden nefret
eder.**

Tanrı sevdiğilerimi bozan ve yıkan şeylerden nefret eder.

Tanrı, karakterini yanlış tanıtan ve kimliğimizi çarpıtan şeylerden nefret eder.

Kısacası, Babamız sevgiyi sapıran ve yozlaştıran her şeyden nefret eder. Tanrı insanları sever. Tanrı zavıfları sever. Tanrı bağılanmışları sever. Tanrı günahkârları sever. Tanrı sevgidir ve sevgi asla insanlardan nefret etmez, çünkü insanlar Tanrı’nın sevdiğileridir.

Tanrı *herkesi* sever ... ama Tanrı *her şeyi* sevmez.

Yaratılış öyküsünde Tanrı her şeyi iyi ve bizim iyiliğimiz için yarattı. Ne yazık ki, artık Aden Bahçesi’nin yozlaşmamış toprağının üzerinde yürümediğimizi söylememe gerek yok. Ayağımızı bastığımız toprak yenilenmek için inleyerek acı çekmektedir. Aynı şekilde, her insan yüreği de gerçek, adil ve güzel olan her şeyin açığa çıkması ve gerçekleşmesi

için umutsuzca özlemle dolu. Sevginin hayatın her alanında tam ifade-sini bulmasını istiyoruz. Sevgiyi putlaştırmış ve süreç içinde gerçekte sevgi olmayan şeyleri sevgi olarak tanımlamış olabilir miyiz? Aslında öyle değilken eylemlerimizin sevgi dolu olduğuna inandık mı? Tanrı sevgidir, ama sevgi Tanrı değildir. Tanrı'ya tapıyoruz, sevgiye değil. Hiçbir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayıramaz (Rom. 8:39). Ancak Tanrımız'ın parametrelerinden sevgiyi ayırdığımızda tehlike çanları çalar.

Tanrı sevgidir (1. Yuhanna 4:8). Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir (İbr. 12:29). O'nda yaşıyoruz (Elçilerin İşleri 17:28). Bu gerçekleri biraraya getirdiğimizde, "Tanrı'nın sevgisinin yakıp yok eden ateşinde yaşıyoruz" demek esneklik değildir.

Neden Nefret?

Nefret, duygusal olarak negatif yüklü bir sözcüktür. Nefrette keskinlikle nötr bir unsur yoktur. Hemen aklıma bir tamlama geliyor: nefret suçları. Bu yolu benimle birlikte keşfetmek için, nefrete ilişkin kişisel deneyimlerinizden uzaklaşmanıza ve bu sözcüğü insanlardan ayırmanıza ihtiyacım var. Bu sayfalar boyunca ve gerçeğe ulaşma amacı için, imgeleri ve nefret dolu eylemleri bir kenara koyun. Sevgi tanımının hem kültürümüz hem de insani deneyimler tarafından çarpıtıldığına katılıyor musunuz? Sevgi teriminin kötüye kullanıldığını düşünüyor musunuz? Çok sıklıkla insanlar, eşlik eden eylemler ya da sevgi taahhüdü olmadan sevdiklerini söylüyorlar. Bir sözcük gereğinden fazla kullanıldığında, anlamı ucuzlayabilir, hatta kaybolabilir. Gerçekten Tanrı'nın sevdiği gibi sevmek için, O'nun nefret ettiklerini sevmeyiz.

Nasıl ki sevgi Yaratıcımız'ın ebedi bakış açısının dışında tanımlanamazsa, nefretin tanımı için de Kutsal Yazılar'a bakmalıyız. Şimdilik, nefrete dair insani anlayışımızı bir kenara bırakalım ve anlamını ele alalım.

Bir ad olarak kin, tiksinti, düşmanlık, iğrençlik gibi olumsuz kavramları kuşatır. Nefret fiil halini aldığı anda, hoşlanmama, küçümseme, kaçınma, iğrenme anlamına gelir.

İlk bakışta, bu sıfatların hiçbirinin sadece seven değil, ayrıca sevgi olan Tanrı'yla uyumlu olmadığını varsaymak kolaydır. Gene de Kutsal Yazılar'ı araştırırken, aşağıdakileri keşfettim. Babamız şunlardan nefret ediyor:

Adaleti ve gerçeği baltalayan her şey
Dulların, yetimlerin ve yabancıların zulüm görmesi
Yaşlıların suiistimal edilmesi ve ailenin ihmal edilmesi
İyiliğinin saptırılması ve armağanlarının lekelenmesi
Sevginin bencillığe ve arkadaşların düşmana dönüşmesi
O'nun imajını değiştiren ve bizimkini yozlaştıran şeylerden
Kötüye iyi denilmesi ve masumlar öldürülmesi
Küstahlığın ve kibrin bizi rezil etmesi

Bu noktalar kapsamlı bir liste değil, genel bir bakıştır. En iyi referans ölçütüne göre Tanrı, sevginin altını oyan her şeyden nefret eder, zira sevgiyi değersizleştiren her şey bizi de değersizleştirir.

Tanrı'nın nefret ettiği şeyleri anlamak için Kutsal Yazılar'ı araştırırken, sevginin bina etmeye çalıştığını aşağı çeken şeylerle ilgili üç binden fazla sözcük keşfetmek beni şok etti.

Sevginin değeri düşünce, sevgi olan Tanrı'ya dair anlayışımız trajik biçimde zarar görür. Tanrı'nın imajı çarpıtıldığında, bir Baba arayan çocukların aklı karışır. En nihayetinde, Tanrı'nın nefret ettiği her şey sevdiği şeyleri korumakla ilgilidir. Neden şaşırdım? Her sevgi dolu anne baba çocuklarını yok etmeye çalışan bütün kötülüklerden nefret eder. Eski Antlaşma öfkeli bir Tanrı'nın sözleri değildir; aksine, çocuklarının en iyi şekilde yaşamasını isteyen sevecen bir Baba'nın nasihatleridir. İsa, Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın düşüncesini değiştirmede. İsa, Baba'nın yüreğini açığa çıkarmaya geldi.

Tanrı, sevginin altını oyan her şeyden nefret eder, zira sevgiyi değersizleştiren her şey bizi de değersizleştirir.

Hiçbir anne baba çocuklarının zorluk çekmesini istemez. Ancak zorluklar ve mücadeleler nihai düşmanımız değildir. Dünyasal denemeler Tanrı'nın çocuklarını alçakgönüllülüğe ve duaya yönlendiren arıtma potası işlevi görebilir. Zorluklar, Tanrı'nın sözünü okudukça bize yeni bakış açıları sunan taze gözler sağlar. Gerçek düşmanlarımız daha sinisi tabiattadır. Açgözlülük, kibir, ödü, ahlâksızlık, putperestlik ve fesat gibi kusurlardır. Hayatın bu bozuklukları, iki efendiye hizmet edebileceğimizi ima ederek Tanrı'nın çocuklarını aldatır: Tanrı'ya ve bu dünyanın sistemine.

Dürüst olalım, bir kuşak aç halde çöle çıktı. Eski yollarda dolaşıyorlar, evlilikte, devletimizde ve hatta tapınma yerlerinde gördükleri onları hayal kırıklığına uğrattıyor. Bu açlık döneminde, düşman onları ele geçirdi ve mağrur tepelere çıkardı. Eğer benlik sunağının önünde eğilip tapınırlarsa, onlara dünyayı vereceğini vaat etti. Kültürümüz, esenlik olmayacak yerde barışmamızı ve kutsal olmayanlara kutsal dememizi teşvik ederek onun sesini yansıtır. Kültürümüz entelektüel tarafımıza vurgu yaparak artık sessizleşmiş gibi algılanan Tanrı'nın antik metinlerini ve eski sözlerini inkâr etmeye yönlendirir.

Bir kuşak aç
halde çöle çıktı.

Işıktan Nefret Etmek

Işığı gerçekten sevmek için, karanlığın nefretini kazanma riskine razı olmalıyız. Dünya tarafından sevmek için, onun sevdiğini sevmeliyiz. Ama kabul etmek yetmez. Dünyanın nefret ettiğinden de aynı şekilde nefret etmemiz gerekir. Eğer ikisini birden yapmazsak, nefret ediliz. Dünya sisteminin onayladığını onaylamalıyız yoksa bu iş yürümez.

“Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz. Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını

göstermek için ışığa gelir.” (Yuhanna 3:19–21)

Açığa çıkmaktan korktuğumuzda karanlığı sevmeyi seçmek ve ifşa edici özelliği nedeniyle ışığı suçlamak daha kolaydır. Bazıları karanlığa ışık demeyi seçer. Bunu anlıyorum. Ortaya çıkmak eğlenceli değildir, ama bazen sağlıklıdır. Ne de olsa, karanlığın içinde gizlenen her şey bir gün elbet ışığa çıkacaktır. En iyisi Kutsal Ruh’un gölgede kalan yerleri daha şimdiden ele almasına izin vermektir. Korkmayın. Karanlığın bile O’nun önünde ışıktan gibi olduğuna dair güvenceye sahibiz.

“Desem ki, ‘Karanlık beni kaplasın, Çevremdeki aydınlık geceye dönsün.’ Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için, Gece, gündüz gibi ışıldar, Karanlıkla aydınlık birdir senin için.” (Mezmur 139:11–12)

Cennet, bu
dünyanınkinden
çok farklı
bir değerler
sistemine
sahiptir.

Kutsal Ruh yolumuzu aydınlatabilir ve yürüyüşümüzde bize öğütler verir. Korkumuzla mücadele etmenin tek yolu hayatlarımızın her alanına ışığı davet etmektir. Işığı kucaklayarak ruhu gölgeleyen her şeyden nefret etmeye karar verdiğimizde, onun açığa çıkardığı her şeyden vazgeçeriz. Sevgi, bölünmemiş bir yürekte serpilir; bu nedenle Tanrı sevgimizi bölen şeylerden nefret eder. İlk kilise bunu anladı. İsa’nın

kardeşi Yakup’un şu içten yalvarışını okuyalım:

“Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı’ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı’ya düşman eder. Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: ‘Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler.’ ” (Yakup 4:4-5)

Bu ayetin günümüzde bizim için geçerli olmadığını tartışanlar var. Daha yüksek bir yere evrildiğimizi öne sürerler. Ancak çevreme baktığımda, insanlığın bu kadar alçaldığı başka bir dönem gördüğümü hatırlamıyorum. Cennet, bu dünyanınkinden çok farklı bir değerler sistemine sahiptir. Bu nedenle, dünyanın değerleriyle flört etmememiz için uyarılıyoruz.

Sevgi Tanrımız'ın nefret ettiği şeyleri araştırmaya başladığımda, arayışım Özdeyişler 6. bölümle başladı. Bu nedenle birlikte inceleyelim:

“RAB'bin nefret ettiği altı şey, öğrendiği yedi şey vardır: Gururlu gözler, Yalancı dil, Suçsuz kanı döken eller, Düzenbaz yürek, Kötülüğe seğirten ayaklar, Yalan soluyan yalancı tanık ve kardeşler arasında çekişme yaratan kişi.” (a. 16–19)

Bu yedi şeye yakından bakalım.

Gurur

Tanrı gururdan nefret eder, çünkü gurur bizi sevginin dönüştüren gücünüm karşısında duran bir konuma sokar. Yakup mektubu bize Tanrı'nın esasında gururlara direndiğini ve onlara karşı olduğunu, ancak alçakgönüllü ve öğretilbilir kişilere lütfettiğini bildirir (Yakup 4:6).

Özde Hristiyanlık adlı kitabında C.S. Lewis şöyle yazar, “Zira gurur ruhsal kanserdir: sevgi ya da yetinme, hatta sağduyu olasılığını yiyip tüketir.”¹ Elbette Babamız, dönüşümümüze özellikle kasteden düşmanımızdan nefret etmeden yapamaz.

Gururun bir resmini yapmak için Özdeyişler 6:17'de “gururlu gözler” ifadesi kullanılır. Bu gözler diğerlerine küçümsemeyle bakar. Passion çevirisi bunu biraz daha ileri götürerek şöyle der: “kendinizi üstün sayarak diğerlerini aşağılamak”. Ancak neredeyse her tür reklamda ya da moda dergisinde bize örnek olarak verilen bakış tam da bu değil mi?

Gururun yıkıcı işlerini daha da irdeleyen birkaç ayete aşağıda yer verdim:

“RAB'den korkmak kötülükten nefret etmek demektir. Kibirden, küstahlıktan, Kötü yoldan, sapık ağızdan nefret ederim.”
(Özdeyişler 8:13)

Gurur eninde sonunda konuşmamızı sapırtacak ve bizi kötü yola sürükleyecektir.

ADAMANT TAŞI

“Küstah bakışlar ve kibirli yürek Kötülerin çırası ve günahıdır.”
(Özdeğişler 21:4)

Bu ayette bize gururun verdiği sözde aydınlanmanın ardında kötü kişinin anlayışını karartan günahın gizli olduğu söylenir.

“Alaycıyı paylayan aşağılanmayı hak eder, Kötü kişiyi azarlayan hakarete uğrar. Alaycıyı azarlama, yoksa senden nefret eder. Bilge kişiyi azarlarsan, seni sever.” (Özdeğişler 9:7-8)

Gurur bizi savunmacı ve saldırgan yapar ve gerçek durumumuza körleştirir. Alaycılık ve küstahlık gururun yakın dostlarıdır. Gurur her öğüdü hakaret sayar. Azarlanmak asla eğlenceli olmaz, ama azarlanmanın meyvesini, yani bilgeliği sevmeyi öğrenebiliriz.

Babamız'ın sevdiğini sevmek için, öncelikle gururu kapıyı kapatmalıyız, çünkü yıkıma götüren giriş kapısı.

Yalan Söylemek

Yalancı bir dil hem yalan söylemeyi hem de söylentileri yaymayı içerir. Dostum, günümüzde ve çağımızda, söylemeyi, yinelemeyi ve paylaşmayı seçtiğimiz şeyler konusunda asla yeterince dikkatli olamayız. Tröller uydurma masal kahramanları değil, birer gerçeklik haline gelmiştir. Artık köprülerin altında gizlenmezler; bilgi otobanında yolculuk eder ve çekişme ve kavga tohumları ekerek insanların iyi adlarını itibarsızlaştırırlar.

İyi bir formül şudur: eğer bilmiyorsanız, bırakın gitsin. Tanrı bilinçli olarak iftira atılmasından ve yalan söylenmesinden nefret eder. Özdeğişler 12:22 der ki, “RAB yalancı dudaklardan öğrenir, Ama gerçeğe uyanlardan hoşnut kalır.” Bunun anlamı, yalanın çoğu zaman sadakatsizlik için bir kılıf olmasıdır. Tanrı gerçeğin yazarı ve kaynağıdır. Yalan söylediğimizde, kendisinde gerçek bulunmadığı için yalanın babası olan eski gözetmenimiz Şeytan gibi davranırız. Yalanlar sevgiyi lanetler. Yalan söylemek sevmek değildir. Ve yalanla ilgili en korkunç şey

şudur: yeterince uzun yalan söyledığımızda, gerçekle teması kaybeder ve fiilen kendimizi aldatırız.

Suçsuz Kanı Dökmek

“Suçsuz kanı döken eller” ifadesi masumları öldürmek için planlı ya da sapkın bir isteği tanımlar. Özdeyişler Kitabı’nın yazıldığı dönemde, bu ifade ile Baal-Molek ve Aştoret’e tapınan halkların yaygın olarak yaptığı ve İsrail halkını da etkisi altına alan çocuk kurban etme törenleri kastediliyordu (1. Krallar 14). Bu sapkın tapınma biçiminde toplu seks ayinleri de vardı. Bu ayinlerin sonucunda doğan çocuklar Molek’in alevlerine atılır ve can çekişen bebeklerin keskin çığlıkları pagan rahiplerin çaldığı davul seslerinin altında boğulurdu. Bir annenin yaşayan bebeğini alevlere atması düşünülemez olsa da Peygamber Yeşaya bu uygulamadan söz eder:

“Ağaçlar arasında, bol yapraklı her ağacın altında Şehvetle yanıp tutuşan, Vadilerde, kaya kovuklarında çocuklarını kurban eden, İşyan torunları, yalan soyu değil misiniz siz?... Yatağınızı ulu, yüksek dağa serdiniz, Oraya bile kurban kesmeye gidiyorsunuz. Kapılarınızın, sövelerinizin arkasına İğrenç simgeler koydunuz. Beni bıraktınız, Yataklarınızı ardına kadar açıp içine girdiniz, Oynaşlarınızla anlaşip birlikte yatmaya can atıyorsunuz. Onların çıplaklığını seyrettiniz.”
(57:5, 7–8)

Rastgele cinsel münasebet kurduğumuz yataklarımızı bedelini masum çocukların ödeyeceği bir tapınma yeri mi yaptık?

Günümüzde davullar ve kaya kovukları yok. Bundan daha medeniyiz. Suçsuzların kanı annenin rahminde sessizce dökülüyor. Annenin “prosedür” sırasında uyutulma ya da ayık olma seçeneği var. Uterustaki bebeği öldürmek ne annenin ne de babanın çocuğun ölümünü

Yalan söylemek
sevmek değildir.

işitmeyeceği ve görmeyeceği anlamına geliyor. Neredeyse elli yıldır, ulusumuz kürtajın yaygın olarak yapılmasını onaylamaktadır. Kürtaj yanlılarının bu uygulamayı “kadının ritüeli” ve “Sakramenti” diye adlandırdığı bilinmektedir.² Hatta “dini özgürlük” olduğu bile tartışılmıştır. Tanrım bize yardım et. Biz eylemin kendisinden nefret etmeyi seçiyoruz, bu işe ortak olanlardan değil. Sevgi, yaşam vermeyi seçen cesur genç kadınları olduğu kadar suçsuz kanı dökenleri kurtarmak için yapılan işleri destekler.

Düzenbaz Yürek

Düzenbaz yürek, bir başkasına zarar vermek için kasten kötülük tasarlamaktır. Tanrı'nın hayatlarımız için bir planı var. Bu plan zarar vermek için değil, iyiliğimiz içindir. İşte bu nedenle bize kötülük yapanları ve zulmedenleri lanetlemek yerine kutsamamız söylenmektedir. Başkalarına kötülük yapmayı tasarladığımızda, Tanrı'nın hem onların hem de bizim hayatlarımız için istediği şeye karşı gelmiş oluruz.

Kötülüğe Seğirten Ayaklar

Kutsal Kitap, kötülüğün yaklaşılması değil, geri dönüp kaçılması gereken bir şey olduğu konusunda gayet nettir. Passion çevirisinde Özdeyişler 6:18 ayetindeki seğırtmek sözcüğü yerine daha iyi an-

◆

**Dünyasal gözler
kör olsa bile,
gene de gören
bir Kişi Vardır.**

laşılacak bir ifadeye yer verilir: “yanlış olanı yapmaktan zevk duyanlar.” Bazı insanlar yanına kâr kalan şeylerden gurur duyarlar. Eğer yakalanmazlarsa, kendilerini kurnaz sayarlar. Anlayamadıkları şey ise dünyasal gözler kör olsa bile, gene de gören bir Kişi vardır.

Yalancı Tanık

Özdeyişler 6. bölümde hem yalancı dilin hem de yalancı tanığın Tanrı'nın nefret ettiği şeyler arasına dahil edilmesine şaşırımdım. Bunlar neredeyse aynı şey değil mi? Farkı araştırdığım zaman, yalancı tanığın yemin altında yalan söyleyen biri olduğunu öğrendim. Bunlar sadece insanlara yalan söylemiyorlar; Tanrı'ya yalan söylüyorlar ve bu süreçte adaletin akışını saptırıyorlar. Adil Tanrımız adaletsizlikten nefret eder. İşte bu nedenle Amerikan mahkemelerinde biz böyle yemin ederiz: "Verdiğim kanıtın gerçek, tümüyle gerçek ve sadece gerçek olduğuna yemin ederim, bu nedenle Tanrım bana yardım et." Tanrı nihai Yargıçtır. Bu nedenle, yalancı tanıklıkla adaleti saptırdığımız zaman, Tanrı'nın herkes için adalet tasarısını baltalamış oluruz (ayrıca bkz. Çıkış 18:21; Özdeyişler 17:15).

Kardeşler Arasında Çekişme Yaratmak

Tanrı ayrıca kardeşler arasında çekişme yaratmaktan nefret eder. Çekişmenin zıttı uyumdur, yani anlaşma, birlik ve ahenktir. Kral Davut çekişme yaratanların yozlaştırıcı büyüü altında ezilmenin panzehirini ortaya koyar:

"Yalancılarla oturmam,
İkiyüzlülerin suyuna gitmem.
Kötülük yapanlar topluluğundan nefret ederim,
Fesatçıların arasına girmem.
Suçsuzluğumu göstermek için ellerimi yıkar,
Sunağının çevresinde dönerim, ya RAB,
Yüksek sesle şükranımı duyurmak
Ve bütün harikalarını anlatmak için.
Severim, ya RAB, yaşadığın evi,
Görkeminin bulunduğu yeri." (Mezmun 26:4–8)

Yalancılarla, ikiyüzlülerle ve kötülük yapanlarla ilişki kurmaktan kaçınmak için Tanrı'yı ve Tanrı'nın evini severiz. Toplandığımız zaman

ADAMANT TAŞI

minnettarlık tutumu güçlenir ve Tanrı'nın sadakati ve harikaları ilan edilir. Tanrı hakkında konuşmak bazı odaları hızlıca doldurduğu gibi bazılarını da boşaltır.

Böylece Özdeyişler 6. bölümdeki listeyi tamamladık; ama Tanrı'nın nefret ettiği başka şeyler de vardır.

Fuhuş, Pislik ve Putperestlik

“Şunu kesinlikle bilin ki, fuhuş yapanın, pisiğe düşkün olanın ya da putperest demek olan açgözlü kişinin, Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası yoktur. Hiç kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bu şeylerden ötürü Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir.” (Efesliler 5:5–6)

Tanrı O'nunla yakınlığımıza zarar veren ya da bizi aldatan, kirleten, değersizleştiren ve yok eden şeylerden nefret etmeden yapamaz. Bu üç şey, yani fuhuş (Kutsal Kitap ilkelerine aykırı her türlü cinsel aktivite), pislik (açık saçık, bayağı, kaba saba dil ve uygulamalar) ve putperestlik (açgözlülük ve göz dikmek) neredeyse birbirinden ayrılamaz. Kültürümüzün eğlence diye adlandırdığı şeyin çoğunluğunda bunları birbirlerine tam anlamıyla birleşmiş görmektediriz.

Bir keresinde Los Angeles'den Sidney'e giden bir uçakta tam on dört saat “Taht Oyunları” dizisini seyreden bir adamın yanına oturmuştum. (sadece tek gözümle görebildiğim için şükrettiğim zamanlardan biriydi.) Başımı çevirdiğimde ya da tualete gitmek için yanından geçerken gördüğüm sahnelerle kirlenmiş hissettim. O ise tamamen kayıtsızdı. Bu üçü iyi ambalajlandığında ve önümüzden yeterince sık geçirildiğinde normal hale gelir. Ne yazık ki, bizi eğlendiren şeyleri taklit etmeye başlarız.

Açgözlülük

Kutsal Yazılar, açgözlülüğü fazlasına göz dikmek ve putperestlik olarak tanımlar. Parayla sağlıksız bir ilişkinin (açgözlülük) çok tehlikeli

olduğu söylenir, çünkü para bizi tanrı gibi hissettirme gücüne sahiptir. Kendimizin güçlü olduğunu hayal ederiz ve istediğimiz her şey elimizin altındadır. Satın alma gücümüz varken neden Tanrı'ya güvenelim? Açgözlülük ve fazlasına göz dikmek kendisini ustaca gizler ve bu nedenle sosyal olarak çok daha fazla kabul edilebilirdir. Aldanmayın. Açgözlülük, insanları kandırarak özgür olduklarını hayal etmelerine neden olan zorbadır (Vahiy 3:7–18). Açgözlülüğe esir düşenler mal ve pozisyonla olan ilişkilerini insanlar ilişkilerinden üstün sayarlar. Cömertlik ve alçakgönüllülük, açgözlülük ve putperestliğin panzehiridir.

İsa öğrencilerini uyardı, “Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem paraya kulluk edemezsiniz” (Luka 16:13).

Para sevicecek değil, kullanılacak bir araçtır. İnsanlar ise kullanılmamalı, ama sevimelidir. Bu da bizi bir sonraki konuya getiriyor.

Boşanmak

“İsrail'in Tanrısı RAB, 'Ben boşanmadan nefret ederim' diyor, 'Giysisinin üstüne bir de zorbalığı kuşanan kişiden de nefret ederim.' Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB. Bunun için kendinize dikkat edin ve ihanet etmeyin.” (Malaki 2:16)

Boşanmanın acısı keskin ve derindir. Tanrı'nın bundan nefret etmesinin nedeni budur. Boşanan kişilerden nefret etmez... boşanmanın yarattığı parçalanmadan nefret eder. Malaki'nin günlerinde, kadınlar kocalarını boşama hakkına sahip değildi. Sevgili kızlarının onları seveceğini umduğu oğulları tarafından reddedildiğini ve terk edildiğini görmenin Göksel Babamız'a verdiği kederi hayal edin. Bu değişim genellikle yabancı kadınların lehine gerçekleşiyordu. Tanrı, bu eylemin kızlarına yönelttiği şiddetten ve utançtan nefret etti. New International çevirisinde karısını boşayan bir adamın “koruması gereken kişiye şiddet uyguladığı” söylenir (Malaki 2:16).

ADAMANT TAŞI

Kadınların da aynı şekilde kocalarını boşayabildiği bir çağda yaşıyoruz. Bazen sadakatsizliğin ihaneti ve suiistimalin acısı nedeniyle, eşlerden biri boşanmanın hayatları ve çocuklarının güvenliği için en sağlıklı seçim olduğunu düşünebilir. Böyle durumlarda, boşanmak Tanrı'nın nefret ettiği bir başka şeyin önünü kesmek için bir sağlayıştır... nefret edilen kadının evlenmesi (Özdeğişler 30:23). Daha derine indiğimizde, Tanrı'nın boşanmaktan nefret etmesi ile birbirimize katkı yüküklü biçimde kötü davranmamız arasında bağlantı olduğunu görürüz.

Evlilikte, Tanrı bizi bir yapmak için Ruh'uyla bizi birbirimize dokur:

"Tanrı sizi tek beden ve ruh yapmadı mı? Neden tek? Çünkü O kendisine özgü bir soy arıyordu. Onun için kendinize dikkat edin, hiçbiriniz gençken evlendiği karısına ihanet etmesin." (Malaki 2:15 NLT)

Evlilik birliği Mesih ile gelininin birliğini temsil eder. Bencillikten, sadakatsizlikten ve reddetmekten ileri gelen boşanmalar bizi asla terk etmeyecek ya da ihmal etmeyecek bir koca olan Tanrı düşüncesini çarpıtmaktadır.

Tanrı, bize olan adamant sevgisi konusunda hiçbir kafa karışıklığı olmasını istemez. Bizimle yaptığı anlaşmayı bozmak gibi bir niyeti yoktur. Bizi asla kendinden uzaklaştırmayacak ya da bizi zulüm ile boğmayacaktır. O'nu ne kadar çok hayal kırıklığına uğrattıysak uğratalım, O bizi asla hayal kırıklığına uğratabilmez.

Yasa altında boşanmaya izin verilmiş olsa da, Tanrımız gelinine sadık bir kocadır. Boşanmak, biz sadık olmasak da her zaman sadık kalan Mesih'in imajını yanlış tanıtır.

Tanrı biliyor ve biz de biliyoruz ki, boşanmak aileleri ve yürekleri parçalayan bir eylemdir. Tanrı buna izin verir, çünkü sadakatsizlik ve terk etmenin insafsız muamelesinden nefret eder, ama boşanmak evlilik antlaşması için asla özgün niyeti değildi.

Çifte Standart ve İkiyüzlülük

İsa her zaman Ferisiler'in ikiyüzlülüğüne karşı çıktı. O, Babası'nın işiyle, Göklerin Egemenliği'ni inşa etmekle meşgulken, onlar insanların krallığının yasalarını icra etmekle meşgullerdi. Herkesi, kendilerinin bile erişemediği yüksek standartlara göre yaşamaya zorluyorlardı. İkiyüzlülükleri temiz olması gereken suları kirletti. Önceden öğrendiğimiz gibi, Şabat Günü şifa vermenin bir hakaret olduğuna inanırlardı. İsa, Matta 23:2-4'de öğrencilerini uyardı:

“Bundan sonra İsa halka ve öğrencilerine şöyle seslendi: ‘Din bilginleri ve Ferisiler Musa’nın kürsüsünde otururlar. Bu nedenle size söylediklerinin tümünü yapın ve yerine getirin, ama onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar. Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının sırtına yüklerler, kendileriye bu yükleri taşımak için parmaklarını bile oynatmak istemezler.’”

Eğer isteğimiz başkalarını *yükseltmek* yerine başkaları tarafından *görölmekse*, sonsuza dek uygulama kabiliyeti olmaksızın vaaz etmeye mâhkum oluruz. İçine kibir ve ikiyüzlülük sızan dinler yandaşlarını baskı altına sokar. İkiyüzlü önderler başkalarını aşağıya itmenin onları yükselteceğine inanırlar. Bu tutum Tanrı'nın Egemenliği'nin çalışma düzeninin tam zıttıdır. Biz yükseltmesi için Tanrı'nın önünde eğiliriz. Bir kez yükseldik mi, diğerlerini de yükseltmek için eğiliriz. Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki, sözüm ona başarılılarımdan ziyade başarısızlıklarımdan ders çıkaran insanların sayısı daha fazladır.

Başkalarının ikiyüzlülüğünden nefret etmekten heyecan duymadan önce, Kutsal Ruh'tan kendimizdeki ikiyüzlülüğü açığa çıkarmasını isteyelim. İkiyüzlülük büyük bir gizlilikle her birimizin içine sızabilir. Bunu kökünden söken tek şeyin Tanrı'nın sözü olduğunu keşfettim. Tanrı sözünün ışığı isteklerimizi birbirinden

Bizi yükseltmesi
için Tanrı'nın
önünde eğiliriz.

ADAMANT TAŞI

ayırır ve biz farkında değilken sızmış olabilecek her karanlığı ifşa eder. Bu düşmana karşı tetikte olun. Sinsidir. İkiyüzlülük dürüstlükten nefret eder, bu nedenle çevrenizde her zaman gerçeği söyleyenleri bulundurun. Doğru kişilere yüreğinizi açın ve onlardan dürüstçe fikirlerini paylaşmalarını isteyin. (Özür dilerim, ama bu Facebook üzerinde olmaz.)

Bilgeliği Reddetmek

Bilgelik: onu ya seversiniz ya da nefret edersiniz. Bilgeliği sevmeyi öğrenmenin yolu, doğal olarak nefret ettiğimiz şeyi sevmeyi seçmekle başlar; yani terbiyeyi. Bilgeliğin sözlerine kulak verelim:

“Ey budalalar, budalalığı ne zamana dek seveceksiniz? Alaycılar ne zamana dek alay etmekten zevk alacak? Akılsızlar ne zamana dek bilgidenden nefret edecek? Uyardığımda yola gelin, o zaman size yüreğimi açar, Sözlerimi anlamanıza yardım ederim.” (Özdeğişler 1:22–23)

Eğer bilgeliğin üzerimize yağmasına ihtiyaç duyduğumuz bir zaman varsa, o zaman şimdidir! Kişisel olarak asla soracağımızı düşünmediğim soruların cevaplarını özlemle bekliyorum. Altüst olmuş gibi görünen bir dünyada, yeniden Kutsal Yazılar’a, yani yeryüzünü kuran sözlere geri dönmeliyiz.

Özdeğişler 8. bölümde bilgeliğin sesi konuşur ve RAB korkusunu kötülükten nefret etmek olarak tanımlar: “RAB’den korkmak kötülükten nefret etmek demektir. Kibirden, küstahlıktan, Kötü yoldan, sapık ağızdan nefret ederim.” (a.13).

Mezmunur 34 şöyle der:

“Gelin, ey çocuklar, dinleyin beni:
Size RAB korkusunu öğreteyim.
Kim yaşamdan zevk almak,
İyi günler görmek istiyorsa,
Dilini kötülükten,
Dudaklarını yalandan uzak tutsun.

Kötülükten sakının, iyilik yapın;
Esenliği amaçlayın, ardınca gidin.” (a. 11–14)

Bu ayetler yoldan çıkmış konuşmaların ve yalan söylemenin nasıl kötülük ürettiğini vurgular.

Eyüp Kitabı’nda RAB korkusu bilgelikle eş tutulur: “İnsana, ‘İşte Rab korkusu, bilgelik budur’ dedi, ‘Kötülükten kaçınmak akıllılıktır.’ ” (28:28).

Başka pasajlarda RAB korkusu O’nun sözünden titremek olarak tanımlanır. Bunun yanı sıra, O’nun kutsallığını ve kendi muhtaç durumumuzu anladığımızda kendimizi Tanrı’nın merhametine bıraktığımız alçakgönüllülük tutum olduğuna inanıyorum.

İsa da RAB korkusundan zevk aldı. Yeşaya, Tanrı’nın Ruhü’nün İsa’nın yaşamında nasıl görüneceğine ilişkin peygamberlikte bulundu:

“RAB’bin Ruhü, bilgelik ve anlayış ruhu, Öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu Onun üzerinde olacak. RAB korkusu hoşuna gidecek. Gözüyle gördüğüne göre yargılamayacak, Kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek.” (11:2–3)

Eğer yollarımızın ve düşüncelerimizin çarpıklığını kabul edersek, bize temel davranışımıza göre karşılık vermez. Bizi eksikliğimize göre değil, bize olan adamant sevgisinin yüksekliğine göre ölçer.

Kötülük

“Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinişin, iyiliğe bağlanın.”
(Romalılar 12:9)

Sevmek ve tiksiniş birer bilinçli seçimdir. Herkesi sevmek zor, ama Tanrı’yla mümkündür. Her şeyi sevmek samimi değildir ve fiilen imkânsızdır. Günümüzde kötülük olması kaçınılmazdır. Bunu anlıyorum. Ancak bu durum kötülüğe yenileceğimiz ve sessizliğe gömüleceğimiz anlamına gelmez. Tarafısız olmanın zamanı değil.

Yoksullaşanları severken yoksulluktan tiksinişmeliyiz.

Savaştan nefret etmeli, ancak savaşın yarattığı dulları, yetimleri ve mültecileri sevmeliyiz.

Kötülükten nefret etmek nefret dolu olmaya izin değildir. Biz terörist değiliz... Hristiyanız. Kötülüğü iyilikle yenmek için meshedilmiş kişileriz. Bu nedenle yalan söylemeyiz ve kötüye iyi demeyiz. Sadece sözcüklerle tartışmayız. Gerçeği yaşarız, konuşuruz ve yaşam biçimi-mizle gerçek uğruna mücadele ederiz.

Kilise bunu her zaman iyi yapmadı.

Ben de iyi yapmadım. Bunu daha iyi yapmak istiyorum.

Uzun zamandır, ne ve hatta kim (İsa) için olduğumuzdan daha çok karşı olduğumuz şeylerle tanınıyoruz. Teraziyi yeniden dengeye getirme çabasıyla, kilise dünyanın her şeyi onaylama ve bunu sevgi olarak tanımlama trendini benimsemiş görünmektedir. Bir kez daha, herkesi

Gerçekte, al-
çağgönüllülükte
ve sevgide iler-
leyelim ve inşa
edelim.

severiz. Ama bunu bir savaşın ortasında olduğumuzu, yani her şeyi sevemeyeceğimizi bilerek yapalım. Charles Spurgeon'un yazdığı gibi, "Düşmanlarımızı sevmek zorundayız, ama Tanrı'nın düşmanlarını sevmek zorunda değiliz. Onların düşman olarak tamamen çökmesini dilemeli, ama insan olarak lütufkâr bir dönüşle Tanrı'nın affına kavuşmasını, O'nun dostları, izleyicileri ve hizmetkârları

olmalarını dilemeliyiz."³

Eleştirel olmakla suçlanmaktan o kadar korkuyoruz ki, sessizleştik. Eşiyle ilk anlaşmazlığını iyi idare edemedikten sonra, bunu yapmayı öğrenmeye kararlı olmak yerine sessizliği seçen o kadın gibi olamayız. Bu kadının sessizliği en nihayetinde ilişkilerine zarar verecek ve büyümesine engel olacaktır. Geçmişin başarısızlıklarına gömülme yerine, gerçekte, alçağgönüllülükte ve sevgide ilerleyelim ve inşa edelim. Bunu yapmaya, Tanrı'nın nefret ettiği şeylere duyduğumuz sempatilerden tiksinişerek başlarız.

Sevgiyle gerçekte yaşamaya başladığımızda, başkaları da sevgiyle

gerçeği konuştuğumuzu duyacaklar. Bu hayatidir, çünkü ...

Gerçek olmadan sevgi bir yalandır.

Neyden Nefret Ediyorsunuz?

Nefret ettiğiniz şey muhtemelen sizi korkutan şeydir. Ben yılanların, örümceklerin ya da akreplerin pek de hayranı değilimdir. Üçünden de nefret ederim, ama en kötüsü yılanlardır. Bir akrep görsem onu öldürürüm. Bir tanesi en küçük oğlumu henüz dört yaşında soktuğundan beri akreplerin yeminli düşmanıyım. (Uyarı: sizi sokabilmek için ölü taklidi yaparlar.) Örümcekler benim için biraz daha zordur. Hareket etme biçimleri beni korkutur. Örümceği öldürmeleri için John'u ya da oğullarımdan birini çağırırım. Ancak evde erkek olmadığında, ben işe giririm. Yılanlar ise farklı bir hikâyedir. Bir yılanı ayakkaıyla öldüremezsiniz. En azından ben öyle düşünüyorum, ama hiç denemedim.

Bodrumumuzun bir köşesinde yazıyorum. Masamın üzerindeki rafın üstünde bir pala duruyor. Kendimi çok fazla korkutmadan, eğer yalnızsam ve evimde bir yılan görürsem saldırmaya karar verdim. Elime palayı alacağım ve ağzımda sesli bir dua ile onu öldüreceğim! Bunu yapmaya kararlıyım, çünkü evimde bir yılanın dolaşmasına ve yumurtalarını bırakmasına izin veremem. Neden? Çünkü sevdiğim insanlar bu evde yaşıyorlar.

Nefret ettiğim başka şeyler de var. Hepimizi tehdit eden şeyler. Çocuklara yapılan cinsel tacizden nefret ediyorum. Her yaştan bir insanın seks ticaretine konu edilmesinden nefret ederim. Ve bu ikisinden nefret etmeyen kimseye rastlamadım. Bu korkunç işlerin hem kurbanları hem de faillerini parçaladığını biliyoruz. Bunların zalimliği ve sapkınlığı, bunlara iştirak edenleri en derinden yaralar ve kırar. İnsanları sevdiğimiz için, bunlardan nefret etmemiz makuldür. Ancak cinsel taciz ve insan ticaretinden nefret etmemiz yetmez. Pornografiden de nefret etmeliyiz.

Neden?

Pornografi cinsel taciz ve seks ticaretinin ardında yatan katalizördür. Bir yandan pornografiyi severken, beğenirken ya da hatta hoş görürken, diğer taraftan cinsel taciz ve insan ticaretinden gerçekten nefret edemeyiz. Taciz ve ticaret kurbanlarını gerçekten sevmek için, taciz ve insan ticaretinin katalizöründen, yani pornodan tiksirmeliyiz. İyi sevmek için, çocukları ve kadınları tuzağa düşürmek üzere insanların ruhunu saptıran şeyden nefret etmeliyiz.

Porno sevgiyi değersizleştirir, içtenliği bozar ve Tanrı'nın harika armağanı olan cinsel ilişkiyi rezil eder. Tanrı'nın özgür kılmak istediklerini köleleştirir. Bunu bildiğim için, pornografinin alabileceği her türlü formattan (dergi, film, basılı, ya da online) tiksirmeyi seçtim.

Pornografinin sevgiyi yaptığı şeyden tiksirmeliyim, çünkü yaptığı şey kötülüktür. Pornografinin evliliğe yaptığından tiksiniyorum. Yataklarında uzanırken kocalarının neden onlara dokunmadığını merak eden kadınlar hakkında pek çok hikâye dinledim. Kendilerini arzu edilmez bulurlar. Eğer biraz daha çekici olsalardı, kocaları onları isterdi. Sonra bir rakipleri olduğunu öğrenirler; yakınlıklarını bozan bir sanal seks hayaleti. Kocaları halihazırda dokunmak zorunda olmadıkları birine internet üzerinde tutkuyla bağlanmıştı.

Ne yazık ki, daha fazla sayıda kadın aynı yıkım döngüsünün tuzağına düşüyor. Yakın zamanlarda yapılan bir anket, her üç kadından birinin her hafta porno izlediğini ortaya koydu⁴ Huff-ington Post'un iddiasına göre "Porno siteleri her ay Netflix, Amazon ve Twitter'ın toplamından daha çok ziyaret ediliyor."⁵ Fight the New Drug örgütüne göre, "Sadece geçen yıl, Pornhub'da 91.980.225.000 video izlendi. Bu rakam gezegendeki her bir kişi başına 12.5 video anlamına gelir."⁶

Aman Tanrım!

Porno sevgi değildir. Pornografi, Yaratıcımız'ın güzelliğinde ve benzerliğinde yaratılmış insanları nesneleştirdiği ve değersizleştirdiği için zihinlerimize tecavüz eder. Sonra utanç gelir ve imajların tutsak aldığı kişileri ezer. Onları yavaşça ve kesinlikle tuzağa düşüren endüstriden nefret ederken tuzaktakileri sevmeliyiz.

Kötülükten nefret etmezsek, sevgimiz hakiki değildir.

Romalılar 12:9'un Passion çevirisi biraz daha şiirseldir:

“Yüreğimizin içsel hareketi her zaman birbirimizi sevmek olsun ve asla maske takmış bir aktör rolünü oynamayın. Kötülükten iğrenin ve iyi ve erdemli ne varsa onu bağrınıza basın.”

Sessiz kalma ayartısı oldukça baskın olabilir, özellikle de konuştuğumuzda cahil ya da aşırı diye adlandırılacağımızı bildiğimizde. Bu soruna karşı ne zaman konuşsam, kendi özel hayatlarında yaptıkları şeyin kimseyi ilgilendirmediyi iddia eden Hristiyanlar'ın saldırısına uğradım ve haklılar. Ama aynı zamanda, sessiz kalamam, çünkü pornografinin diğer yüzünü gördüm. Ticareti yapılan ve tacize uğrayan çocuklardan parçalanmış evliliklere ve cinsel bağımlılıklara kadar uzanan porno kurbanlarını gördüm. Konuştuğumda, sosyal medya hesaplarıma saldırıyor ve pornografik resim ve video bombardımanına uğruyorum.

Artık kötülüğe belli bir mesafeden gülümseyemeyiz. Dikkatimizi çekmesine izin veremeyiz ya da onun etrafında oyalanamayız. Sorun yaratmak istemediğimiz için sessiz kalamayız. Eğer tuzağa düştüysek, yardım istemeliyiz. İş sevgiyi korumaya geldiğinde, sessiz kalamayız. Kabullenme maskesini takamayız.

◆

**Kötülükten
nefret etmezsek,
sevgimiz hakiki
değildir.**

Örneğimiz İsa'yı İzlemek

Charles Spurgeon şöyle der, “İsa'nın sevdiğini biz de severiz; İsa'nın nefret ettiğinden biz de nefret ederiz; İsa'nın aradığını biz de ararız; İsa'nın sakındığından biz de sakınırız. İki bedende tek yürek olduğunda gerçek arkadaşlık vardır.”⁷

Spurgeon'un dediği gibi, İsa hem sevgide hem de nefrette örneğimizdir. İsa neyi seviyor? İnsanları. İsa tüm kayıp insanları sever

ADAMANT TAŞI

ve onları kurtarmayı amaçlar. İsa düşmanlarını sevdi ve onlara dost dedi. Tanrı'yla dostluk insanlardan nefret etmeyi içermez.

Peki, İsa neyden nefret eder? İsa, sevginin düşmanlarından ve her şeyden önce ikiyüzlü din anlayışından nefret eder. İkiyüzlülüğün anlamını incelediğimde, ikiyüzlü davrandığım alanları gördüm. İnsanların kurtulmasını istediğimden daha çok onlarla ilişki kurmayı istediğim durumları. Sevmek yerine sessiz kaldığım zamanları. Çabucak uzaklaşmak yerine uzaktan flört ettiğim şeyleri. Şimdi tiksинmeyi reddettiğim şeyler torunlarımızın hayatlarında normal hale gelecektir.

G. K. Chesterton der ki, "Hoşgörü, inancı olmayan adamın erdemidir." Korkarım ki, bir gün bizi ezip geçmekle tehdit edecek şeyleri hoş görmeyi seçtik. Her zaman nazik ve saygılı olmalıyız, ama hoşgörü sessizliği çabucak onaya dönüşebilir.

İsa neyin ardından gider? İsa bize dedi: "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir" (Matta 6:33).

Sakınmak nedir ve İsa neyden sakınır? Sakınmak, bir şeyden uzaklaşarak kaçınmak anlamına gelir. Aslında zaten tanımladığımız bir şeydir. Kötülükle birlikte oturmuyoruz, sapkınlığa göz kırpmıyoruz ya da boş şeyler hakkında konuşmuyoruz. Pavlus bunu iyi açıklar:

"Seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümlerinden Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar. (Elçilerin İşleri 26:18)

İnsanlardan sakınmıyoruz. Ruhlarımızı gölgeleyen şeylerden geri dönmeleri için dua ediyoruz.

Yeniden doğmadan önce, Mesih'in dostu olmaktan çok düşmanıydım. Taştan yüreğim etten bir yürek haline geldiğinde, O'nun yüreğine neyin acı verdiğini hissettim. İsa'nın önderliğini izlemek bir yaşam biçimidir. O'nun değer verdiği şeyleri ele geçirmek için eskiden değer verdiğimiz şeylerden şimdi yüz çeviriyoruz.

Bir asır kadar önce, Charles Spurgeon şöyle yazdı, “Şimdiki çağ o kadar küstahdır ki, eğer biri Kurtarıcı’yı seviyorsa fanatik, kötülüğün güçlerinden nefret ediyorsa bağnaz sayılır.”⁸

Günümüz için ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum. Kültürümüz artık küstah değildir, ahlâksızca yoldan çıkmıştır.

İnsanları özgür kılan gerçeği severken onları bağlayan yalanlardan nefret etmeliyiz.

Tanrı, içinde karanlığın bulunmadığı ışık olduğuna göre, O kötünün bulunmadığı iyidir. Bütünyle iyi olan bir Tanrı kısmen kötü olamaz. Işıkla karanlık arasında ortaklık yoktur, doğru ve yanlış arasında birlik yoktur ve putların Tanrı’nın tapınağında yeri yoktur. Peki ya İsa? İbraniler Mektubu Mezmur 45:6-7’deki Davut’un peygamberliğini alıntılar:

“Ama Oğul için şöyle diyor: ‘Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır, Egemenliğinin asası adalet asasıdır. Doğruluğu sevdin, kötülükten nefret ettin. Bunun için Tanrı, senin Tanrın, Seni sevinç yağıyla Arkadaşlarından daha çok meshetti.’” (İbraniler 1:8-9)

İsa doğruluğu sever ve kötülükten nefret eder. Biz O’nun öğrencileri olarak bundan farklı bir şey yapabilir miyiz? Zulme uğramanın bunun bir parçası olduğunu hatırlamamızın zamanı geldi.

“İnsanoğlu’na bağlılığınız yüzünden İnsanlar sizden nefret ettikleri, Sizi toplum dışı edip aşağıladıkları Ve adınızı kötüleyip sizi reddettikleri zaman Ne mutlu size! O gün sevinin, coşkuyla zıplayın! Çünkü gökteki ödülünüz büyüktür. Nitekim onların ataları da Peygamberlere böyle davrandılar.” (Luka 6:22-23)

Sezgi

Charles Spurgeon şöyle der, “Sezgi doğru ile yanlış arasındaki farkı ayırt etmek değil, doğru ile hemen hemen doğru arasındaki farkı ayırt etmektir.”⁹

Kulağa doğru gelen, ama yanlış hissettiren çok şey var. Derin bir

ADAMANT TAŞI

Kutsal Kitap bilgisine Kutsal Ruh'un eşlik etmesi gereken günlerdeyiz. Kutsal Yazılar bize çerçeveyi sağlar ve Her Şeye Gücü Yeten'in Ruhu bize yaşam sözlerini verir. Kutsal Ruh'un Tanrı'nın sözünü aydınlatmasına ihtiyacımız var, öyle ki, kimi nasıl seveceğimizi ve neyden nasıl nefret edeceğimizi bilelim. Bu amaçla, bu bölümü yazarken büyük ölçüde Kutsal Yazılar'a dayandım. Aslında bu sayfalarda yer veremeyeceğim kadar çok pasajlar vardı, bu nedenle yararlanmanız için Ek 1'de daha fazlasını listeledim. Lütfen dua edin ve Kutsal Ruh'tan kişisel yaşamınızda bu pasajların nasıl uygulanacağını göstermesini isteyin. Size ne düşüneceğinizi söylemek yerine, Kutsal Ruh'un sizi yönlendirmesini istiyorum. Sonraki bölüme geçmeden önce birlikte dua edelim mi?

Sevgili Göksel Baba,

Senin sevdiğin şeyleri Senin sevdiğin gibi sevmek istiyorum. İkiyüzlü olmak istemiyorum. Küstahça davranmak istemiyorum. Nefret ettiğin şeyleri bana öğretmeni istiyorum, öyle ki sevgin yaşamımda serpilsin. Kutsal Ruh, bu ayetlerin üzerime üfle ve onları benim için kişiselleştir. Tutsakları özgür kılan sözlerle sessizliği bozmam için bana cesaret ver. İsa'nın adıyla, amin.

7

GERÇEK UĞRUNA ADAMANT OLMAK

Gerçeği bulduğum yerde, kendisi gerçek olan Tanrım'ı buldum.

Aziz Augustine

Hepimiz yalan söylemiş olsak da, gerçeği arayışımız içimizin derinliklerine işlemiştir. Gerçek olmadan, her öğretinin ve duygusal arzunun rüzgarıyla sürüklenen dümensiz gemilere benzeriz ve bu durum kaçınılmaz olarak bizi yıkımın eşiğine götürür. Gerçeği ararken, O bizi ikna edecektir. Gerçek bir “şey” değil, bir “kişidir”.

Gerçek olan hakkında tartışmak yerine, gerçeğin neden önemli olduğunu hatırlamalıyız. Ve hatırladıktan sonra, gerçeği hayata geçirmeliyiz, çünkü gerçek diridir. Ruhlarımızı Rabbimiz ve Kurtarıcımız'a kaldırdıkça gerçeği hayat geçiririz. Çünkü O dedi, “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im” dedi. “Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez.” (Yuhanna 14:6).

Bu cümlelerin doğru olması için, her unsur kendi başına ayakta durmalıdır. Eğer İsa Yol ise ve *birçok* yoldan sadece biri değilse, o zaman O'nun aracılığı olmadan kimsenin Baba'ya gelemeyeceği doğru olmalıdır. Eğer İsa yalan söylediyse, kimliğini yanlış tanıttıysa ve Ba-

ba'ya giden birçok yoldan sadece biriye, o zaman gerçek olamaz. Eğer gerçek değilse, İsa'nın yaşam olması da imkânsızlaşır.

İsa ya kesin olarak söylediği kişidir ya da kesin olarak hiçbiri değildir. İkisi birden olması imkânsızdır. Benjamin Franklin'in sözleriyle "Gerçeğin yarısı çoğunlukla büyük bir yalandır." Her kısmi gerçeğin içinde yalan tohumu vardır. Eğer İsa gerçekten Yol ise, aynı zamanda Gerçek ve Yaşam da olmalıdır.

Ama bizim kültürümüz mutlakları itmeye eğilimlidir. Mutlakların kısıtlayıcı ve katı olduklarına inandırıldık. Gerçek yalanları dışlamadan yapamaz, ama bunu ödün vermez ve nazik bir biçimde yapar. Gerçek söylemekte yumuşak, ama ilkede aman vermez ve mutlaktır. Mutlak-

İsa ya kesin olarak söylediği kişidir ya da kesin olarak hiçbiri değildir.

lar temel niteliğindedir. Ve mutlaklar değişmezdir. Bu nedenle mutlaklar sert ya da kısıtlayıcı değil, koruyucudur. Değişmez gerçekler olan mutlak olmadan, kum üzerine ev yapmaya mâhkum oluruz. Mutlaklar, hayatın fırtınaları vurduğunda ya ayartılar cezbettiğinde bizi koruyan ve demirleyen ilkeler ve inançlardır.

Bütün Yollar Roma'ya Çıkmaz

Antik dönemlerde insanlar "Bütün yollar Roma'ya çıkar" deyişini söylerdi, çünkü o çağlarda Roma Kenti Roma yol sisteminin kalbiydi. Ancak zaman geçip Roma İmparatorluğu ulu gücünü yitirdiğinde, bu söz geçerliliğini kaybetti. Bu söz zamanla bütün yolların eninde sonunda aynı yere çıkacağı anlamına gelen mecazi bir söylem oldu. Roma için bir zamanlar geçerli olan bu tespit Tanrı'nın Egemenliği'ne uyarlanamaz.

Tanrı'nın gerçeği, insan gücünün ve düşüncesinin dengesinin aksine asla değişmez ve farklılaşmaz. Gerçek zamandan bağımsızdır, aslına ebedidir. Tanrı'ya giden yol kapıdan, yani İsa Mesih'ten başlar. Eğer başka seçenekler olsaydı, Tanrı neden biricik Oğlu'nu gönderirdi ki?

Sırf sadece en iyi seçenek olsaydı gönderir miydi? Tek yol bu olmadıkça oğullarımın hiçbirini feda etmezdim. Sadece İsa bizim kefaretimizdir. Tüm yollar İsa ile kesişse bile, bütün yolların kurtuluşa götürdüğüne inanmak ölümcül bir hatadır. Kutsal Yazılar'da şöyle der:

“Bunun için de Tanrı O’nu pek çok yükseltti ve O’na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa’nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı’nın yüceltilmesi için İsa Mesih’in Rab olduğunu açıkça söylesin.”
(Filipililer 2:9–11)

“Yer altındakiler” sözü cinler alemini ifade eder. Gün gelecek, İsa’yı Kurtarıcı olarak tecrübe etmeseler bile onlar da İsa’nın yüceliğini açıkça beyan edeceklerdir.

Belki de tüm gerçeğin göreceliği olduğunu ve aşırıya kaçmak için bir neden olmadığını düşünüyorsunuz. Belki benim için gerçek olanın sizin için gerçek olmadığına inanıyorsunuz.

Eğer aklınızda bu varsa, o zaman aynı şeyden bahsetmiyoruz demektir. Mutlak gerçek dediğim zaman benim için doğru olan, ama sizin için yanlış olan şeylerden söz etmiyorum. Örneğin, yarı Sicilyalıyım. Evliyim. Anneyim ve büyükanneyim. Bütün bu nitelikler benim için şimdi doğru, ama herkes için doğru değil. Bu nedenle, bunlar gerçek değil, sadece doğrulardır. Tersine, benim için on yıl önce doğru olan bir şey şu anda doğru olmayabilir.

Bir şeyin doğru olmasına rağmen gerçek olmamasına bir başka örnek, pencereimin dışında tertemiz bir Kolorado mavisini görüyorum. Kesin olarak şunu söyleyebilirim, “Gök mavi!” ve birkaç saat için bu söz doğru olacaktır. Ama gerçek değildir, zira gerçeğin kalıcı olması gerektiği koşulunu sağlamaz. Güneş battığı zaman, gök artık mavi değildir. Bu nedenle, öğleğin doğru olan şey gece yarısı doğruluğunu yitirir. Korkarım ki, pek çok bakımdan ruhlarımızın gece yarısındayız.

“Doğru” hayatlarımızdaki sıfatları, dönemleri ve unsurları tanımlar. Bir dönemde doğru olan bir sonrakinde mutlaka doğru olmaz.

ADAMANT TAŞI

Bu türden “gerçekler” bize özgü dünyalarımızın sınırlarında yaşar ve değişime maruz kalır. Sadece bazılarına uyarlanan herhangi bir şey nihai gerçek olamaz. Doğru göreceli olabilir, ancak gerçek asla göreceli değildir.

Eğer gerçek konusunda dikkatli olmazsak, mevcut kültürümüzde bir kayıp haline gelir. Bu nedenle hepimizin antik metinleri bilmesi gerekir, böylece bir konu hakkında toplumun etkisinden ve kendi duygularımızdan bağımsız olarak gerçeği ayırt edebiliriz. Gerçek, bakış açısına bağlanırsa, buna görecelik denir. Görecelik, farklı zamanlarda farklı insanlar için farklı şeylerin doğru olduğuna inanmaktır. Bu tanıma göre, gerçek sürekli olarak değişecektir.

Görecelik ideolojisi gerçeğin asıl anlamını baltalar. Bir şeyin gerçek olması için, her zaman doğru olması gerekir. Eğer böyle olmasaydı, bir kimse yalan söyleyebilir ve bu yalanın kendi gerçeği olduğunu söyleyebilir. Gerçeğin ne olduğuna algının belirlenmesine izin verilemez. Eğer izin verilseydi, her birimiz farklı lenslerden bakıyor olurduk. Ruhlarımızı Yaratıcımız’ın bakış açısına demirleyecek değişmeyen bir Adamant taşına ihtiyacımız vardır. Hristiyanlar olarak, gerçeğin göreceli olduğuna inanamayız, çünkü Gerçeğin bizim akrabamız, kardeşimiz, Köşetaşımız, Rabbimiz ve Adamant taşımız İsa Mesih olduğuna iman ediyorum. Tanrı’nın Sözü (İsa) bizi değiştirip dönüştürürken, görecelik bizi uyumlulaştırır.

Gerçeğin kendisi olmak, gerçeği söylemekten, hatta kendini doğru tanımlamaktan çok daha farklı bir konudur. Herhangi birimiz tamamen gerçeğe uysak da, asla gerçeğin kendisi olamayız.

Gerçeği söyleyebiliriz.

Gerçeği yaşayabiliriz.

Gerçeği sevebiliriz.

Gerçekten nefret edebiliriz.

Gerçeği inkâr edebiliriz.

Gerçeğe iman edebiliriz.

Ancak sadece Mesih gerçek olduğunu iddia edebilir.

Budha'nın pek çok doğru sözü vardır, ama gerçek olduğunu iddia etmemiştir. Budha gerçeğin peşinde olan biri olduğunu beyan etti. Aynı şekilde, Muhammed de doğru şeyler söyledi, ama gerçek olduğunu iddia edemedi.

İsa, "Ben gerçeğin peşindeyim" ya da "birçok gerçekten biriyim" demedi. O "Gerçek Ben'im" dedi. Ve bütün yollar Roma'ya (kurtuluşa) çıkar dediğimiz zaman, İsa'ya yalancı demiş oluruz.

Gerçek Nedir?

Peki gerçek nedir? Zamanın başlangıcından beri, insanlık bu soruyla boğuştu. Cevabımızı Yuhanna İncili'nde geçen İsa'nın sözlerinde buluyoruz: "Onları gerçeğe kutsal kıl. Senin sözün gerçektir." (17:17).

Bu ayet Senin sözünde gerçek var demez, ki elbette vardır, ama Tanrı'nın sözü gerçektir der. İsa insan bedeni alan Söz'dür, bu nedenle yaşayan gerçeğin neye benzediğini ifade eder. Gerçek bizi kutsal kılar ve Tanrı'ya vakfeder, böylece O'nun kutsal amacı için ayrılırız. Gerçek olan İsa'nın haricinde kutsallık yoktur. Eğer Tanrı'nın sözü gerçekse ve İsa beden almış Söz ise, o zaman İsa Gerçektir. En nihayetinde gerçek öznel değildir; bir gün hepimiz gerçeğe tabi olacağız.

"Tanrı'nın her sözü güvenilirdir,

O kendisine sığınan herkese kalkandır.

O'nun sözüne bir şey katma,

Yoksa seni azarlar, yalancı çıkarsın." (Özdeğişler 30:5-6)

Birçok kişi bilgelikle ilerlediğimize, daha yüksek muhakeme biçimlerine evrildiğimize ve Kutsal Yazılar'ı yeni baştan yorumlama zamanının geldiğine inanıyor. Küresel bir kargaşa yaşanırken bunu nasıl hayal edebiliriz? Her gün bir başka zulüm haberi duyuyoruz.

Eğer bilgeliliğin ölçüsü bizsek, o zaman yeryüzü bizi tartmış ve kusurlu bulmuş gibidir. Aydınlanmış olduğumuzu hayal etmek yerine, Tanrı'nın ışığını istememiz gerekir.

ADAMANT TAŞI

“Gönder ışığını, gerçeğini,
Yol gösterebilir bana,
Senin kutsal dağına,
konutuna götürsünler beni.” (Mezmun 43:3)

Işık ve gerçek sadık rehberlerdir. Tanrı ışıktır, tüm gerçeğin kaynağıdır. Işık aydınlatır ve gerçek ayakta kalır. Gerçek işaretçilere ve işaret levhalarına benzetilebilir ve ışık da yolumuzu nasıl bulduğumuzdur. Ama işaretçiler hareket ettiği zaman, insanlar yollarını kolayca kaybedebilirler.

“Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır.” (Matta 7:13-14)

İsa yaşama götüren dar Kapı’dır. Yol emin, ama çetindir. Seven bir Tanrı’nın herkesi dahil edeceği ileri sürülmüştür. Tanrı herkesi dahil etti. Herkesi davet etti. Yol açıldı, ama hangi yoldan gideceğimizi seçmek bize kaldı. İsa dar kapıdan girmemiz için bizi zorlamayacaktır. O’nu izlemenin bedeli hakkında yalan söylemeyecektir. Kolay değilken kolay olduğunu söylemeyecektir. O önümüzden gitmiştir ve izlememiz için bizi davet eder: “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin” (bkz. Markos 8:34).

Matta 7:13 bir başka kapıdan söz eder. Geniş bir girişi vardır ve enli ve kolay bir yola açılır. Kapının girişiyle bu ilgili sözler bizi kendimiz için yaşamaya, hayallerimizin ardınca gitmeye teşvik eder. Geniş giriş, yanımızda dilediğimiz kadar taşımaya izin verir. Yıkıma götüren bu kapı çok daha popülerdir.

Bu dünyada sanki karanlık bir aynaya bakıyor gibiyiz ve bu yüzden Tanrı’nın bizi çağırdığı yüce ve kutsal yaşamın ardından giderken yoldaşımız olarak ışığa ve gerçeğe ihtiyacımız vardır. Işık, kendi anlayışımızın gölgeli dünyasında yaşadığımız karanlığı defeder.

Gerçeğin rahatsızlık verici ya da popüler olması, onun gerçekliğini değiştirmez. Gerçek ebedidir, Her Şeye Gücü Yeten’in Sözü’nde ve yas-

alarında örülmüştür. Gerçek, kendisini bir fikir anketine ya da popülerlik yarışmasına tabi kılmaz.

Gerçeği Söylemek Yanıltıcı Olabilir

Hepimiz yalan söyledik. Bazılarımız gerçeği söylediğini düşünerek yalan söyledi. Bazı zamanlarda, ne yaptığımızı biliyorduk ve düpedüz yalan söyledik. Hepimize yalan söylendi. Bilmeden yalan söylediğimiz gibi, başkaları da bize gerçeği söylediklerini sanarak istemeden yalan söylediler. Ve yalanların bilinçli olarak söylendiği zamanlar da vardı. Sadece hepimiz yalan söylemedik ve hepimize yalan söylenmedi, ama ayrıca yalanlara da inandık. Tamam, bunu kişisel yapacağım. Yalanlara inandım.

Yalan söylemek için çokça sebep vardır. Yalanlar insanları acı çekmekten korumak için söylenir. İnsanlar korktuklarında yalan söylerler. Kayıpları önlemek için yalan söylenir. İnsanlar bir ilişkiyi, bir varlığı ya da mevkiyi kaybetmemek için yalan söylerler. Yalanlar ayrıca bu şeyleri elde etmek için de söylenir.

Gerçek için yaratıldınız. Bu nedenle o an ne kadar korkutucu olursa olsun, her zaman kendimize karşı gerçek olmalıyız. Kendimize yalan söylemek bizi hasta hissettirir. Hayatımın bazı alanlarında kendime yalvarca yalan söyledim. Ancak sonunda bizi gerçeğin koruyacağını unutmamalıyız.

Sadece kendimle ilgili yalanları benimsemekle kalmadım, ayrıca başkalarıyla ilgili yalanları da dinledim. Başta doğru olduğundan kesinlikle emin olduğum ama sonradan hatalı olduğumu keşfettiğim zamanların sayısını hatırlamıyorum.

Eğer kendi imkânlarımla baş başa kalsam, muhakeme kapasitem mantıksal ve iyi düşünülmüşten duygusal ve tamamen gülünce kadar değişebilir. Duygularım itiraf edeceğimden daha çok defa sezgilerime

Yalanlar gerçek
söylenene dek
yayılr.

üstün geldi ve bir yalanın emirlerine tutsak etti. Bir yalan gizlendiği yerden çıkarılıp gerçeğin ışığında incelenene kadar, kontrolsüzce büyür. Yalanlar gerçek söylenene dek yayılır.

Gerçekte Yaşamak

“İsa kendisine iman etmiş olan Yahudiler’e, «Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak» dedi.” (Yuhanna 8:31–32)

Tanrı'nın gerçeğinde yaşadıkça (Tanrı'nın sözü), en nihayetinde gerçeği bileceğiz ve yaşadığımız gerçek bizi özgür kılacak. Yalanlarda yaşadığımızda nasıl kesinlikle bağlanıyorsak, gerçekte yaşamak da tutsaklığımızın bağlarını kopartır. İsa, herkesin düğün şölenine davet edilmesi gibi bizi gerçeğe davet eder.

“Gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın.’ Böylece köleler yollara döküldü, iyi kötü kimi buldularsa, hepsini topladılar. Düğün yeri konuklarla doldu. Kral konukları görmeye geldiğinde, orada düğün giysisi giymemiş bir adam gördü. Ona, ‘Arkadaş, düğün giysisi giymeden buraya nasıl girdin?’ diye sorunca, adamın dili tutuldu. O zaman kral, uşaklarına, ‘Şunun ellerini ayaklarını bağlayın, dışarıya, karanlığa atın!’ dedi. ‘Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.’ Çünkü çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır.” (Matta 22:9–14)

Herkes gerçekte yaşamaya davet edilir, ama bir giysi kuralı vardı. Düğüne kendi kirli paçavralarımızla değil, Mesih’i ve O’nun doğruluğunu giyinmiş olarak geliriz. Kuzu bizim düğün giysimiz, Adamant yolumuz ve bizi örten Köşetaşımızdır.

Gerçek, saldırgan olabilir. Thomas Paine şöyle der, “Güçendirmeye cesaret edemeyen dürüst olamaz.” Bir yalanın eşliğinde sonsuzluğa girmektense gerçek tarafından gücendirilmeyi yeğlerim. Aynı şekilde, yalan söylemektense insanları gücendirme riskini alırım.

İsa en yakın öğrencilerini gücendirdi. Yuhanna İncili'nde şöyle okumaktayız:

“Öğrencilerinin birçoğu bunu işitince, ‘Bu söz çok çetin, kim kabul edebilir?’ dediler. Öğrencilerinin buna karşı söylendiğini anlayan İsa, ‘Bu sizi şaşırtıyor mu?’ dedi.” (6:60–61)

Neden şaşırp gücendiler? Çünkü İsa olduka yoğun bir gerçek bombası atmıştı. Birkaç ayet önce şunu beyan etmişti, “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz” (6:53).

Tamam. Bu söz onların referansının tamamen dışındaydı. İsa bu cümlenin o anda onlar için bir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Ancak daha sonra tamamen anlamlı geleceğini de biliyordu. Sanıyorum, hepimizin kendimize sorması gereken soru şu olmalıdır, Anlamadığımızda dahi İsa'yı (gerçeği) izleyecek miyiz?

—◆—
Anlamadığımızda
dahi İsa'yı
(gerçeği)
izleyecek miyiz?

Bu sorunun pek çok düzeyde cevaplandırılması gerekir. Bunu anne babalar, arkadaşlar, eşler, önderler, tüketiciler ve en önemlisi yaşayan Tanrı'nın hizmetkârları olarak cevaplandırmalıyız.

Örneğin, eğer sağlıksız bir ilişkideysem ve bunu asla ele almıyorsam, o zaman sağlıksız davranışlara kapı açarım. Sessiz kalmak Hristiyanca değildir; kafa karışıklığıdır. Sağlıklı yüzleşmeler ve sohbetler olduğunda büyüme şansı elde ederiz. Eğer hiçbir şey söylenmezse ve dinamik devam ederse, hınc birikecek ve aniden diğer kişinin gelişini fark etmediği bir yarık açılacak. Kötü bir girdiden nadiren iyi bir sonuç elde ederiz. Aynı şey sıfır girdi için de doğrudur.

Eğer bir şey ele alınmıyorsa, onaylanıyordur. Meseleleri ele almıyorsak, karşımızdakine “geleceğimizi inşa etmek için seni ya da ilişkimizi yeterince umursamıyoruz” demiş oluyoruz. İlgilendiğimizde paylaşırız. Geleceğe yönelik uygun iletişim kanalları inşa etmek için söyleyeceklerimizi işitilecek bir biçimde söyleriz. Eğer Mesih'in bedenini gerçek-

ten umursuyorsak, eylemlerimizin ve eylemsizliklerimizin, sözlerimizin ve sessizliğimizin her zaman gerçeği onurlandırmasına dikkat etmemiz gerekir.

Cesaret ve İnançla Yaşamak

Tanrı elini üzerimize koyduğunda, bu yaşamımızda belli olur. Tanrı'nın sözü cesaretle duyurulmakla birlikte imanla hayata geçirildiğinde, değişim için atmosfer oluşur. Değişim gelir. Gerçeği sadece işitmeyiz... gerçeği yaşarız. Kutsal Ruh bizi uyandırdığında, dikkat eder, dik durur ve içimizde taşıdığımız gerçeğin kutsal olduğuna dair daha büyük bir farkındalığa kavuşuruz. Tanrı'nın sözü hayatlarımız aracılığıyla duyurulduğunda, Kutsal Ruh inançlarımızı çelik gibi güçlendirir.

İşitecek kulakları olanlar gerçekte yaşamak için bilgelik ve cesaret alırlar. Tanrı'nın sözü iyi toprağa düşer ve her şeyden önce hayatlarımızda ürün verir. Bu hasat ilk önce bizim içimizde gerçekleşir ve bundan sonra aracılığımızla başkalarında gerçekleşebilir.

Geçenlerde genç, güzel ve cesur bir imanlı kız kardeşle mesajla sohbet ettim. Müthiş ruhsal armağanlara sahip tanınmış kişilerin darmadağın hayatlar sürdürdükleri gerçeği hakkında ne düşündüğümü sordu. Özel hayatları zinadan, alkol kullanımına ve finansal suçlara dek her şeyle kirlenmişti. Hayat biçimimizin sahip olduğumuz armağanlardan daha yüksek sesle vaaz ettiğine inandığımı açıkladım. Tanrı'nın armağanları, gerçeğin egemen olmasına izin verdiğimizde yetişen Ruh'un ürünü ile kuşatılmalıdır.

Gerçeği bildiğimizde, ondan habersizmiş gibi davranamayız. Eğer gerçeği bilmiyorsak, onu aramaya çağırılırız. Onu Tanrı'nın sözünde ararız ve İsa'nın yaşamında görürüz. Ve bir kez keşfedildiğinde, kendi kendine söylediği yalanlara tutsak bir kültürün içinde gerçek arayışının sağır edici feryadına kulaklarımızı tıkamaya devam edemeyiz. Şimdi bile insanlar özgürlük sandıkları şeyin aslında zincirler olduğunu keşfediyorlar. İsa, yalanlar dünyasında gerçeğimizdir.

Gerçek hem aslan hem kuzudur.

Gerçek adamanttır, yalanlardan etkilenmez ve zamanın ırmağıyla sürüklenmez.

Gerçek, bir fısıltıda bağıırışta olduğu kadar yüksek seslidir.

Gerçek, insan düşüncesiyle ne güçlenir ne de zayıflar.

Gerçek katıdır, ama asla kaba değildir.

Gerçek tartışmaz, çünkü son sözdür.

Gerçek zamandan bağımsızdan fazlasıdır; ebedidir.

Gerçek inanç üretir.

Gerçeğin sözünü yaşayarak gerçeğin değerinin düşmesine adamant taşı gibi karşı koyarız. Gerçek, kişisel hayatlarımızda belli olmalıdır. Birçok kişi yalanların huzursuzluğunda yaşarken sessiz bir rahatlık içinde yaşamayı seçemeyiz.

Sevgili Göksel Baba, Senin gerçeğin hayatımda belli olsun. İnançlarımın cesaretinde yaşamak, gerçeğini konuşmak ve gerçeğinde yaşamak için sana güç vermeni istiyorum. Sözlerim yumuşak ve sertlikten uzak olsun. Hayatımın her unsuru Senin gerçeğini sevgiyle ifade etsin.

8

SÖZDE ADAMANT OLMAK

Bir taşı attığınızda, sonra onu yeniden geri getiremezsiniz,ama onu yerden alıp fırlatmakla sorumlusunuz,çünkü eylemin kökeni içinizdeydi.

Aristo

Sözlerimiz dünya denilen bir denize atılmış taşlara benzer şekilde ses dalgaları yaratırlar. Başkalarının yüreklerine ve kulaklarına girişimiz çoğaldıkça, sorumluluğa ve hikmete olan ihtiyacımız da artar.

Geçenlerde Pasifik'te dev bir çöp girdabı olduğunu duydum. Bir habere göre yüzölçümü Meksika'dan daha büyük; bir başka kaynak ise Teksas eyaletinin yanında cüce gibi kaldığını söyler. Buna "Kuzey Pasifik Çöp Yaması" adı veriliyor. İki buçuk milyon kilometre karelik bir alana yayılı olan bu çöp deryasının 8.3 milyar ton ağırlığında olduğu hesaplanıyor. Bu kadar büyük bir plastik yığını okyanusta yüzüyor ve okyanus akıntılarıyla birlikte ilerliyor. Plastiğin doğada çözülmesi yaklaşık 400 yılı bulur, bu nedenle okyanustaki plastik miktarının 2050 yılına kadar deniz yaşamının toplam ağırlığını geçeceğine dair çok ciddi kaygılar var. Plastik küçük parçalara ayrıştıkça, martılar ve pek çok farklı deniz

ADAMANT TAŞI

canlısı tarafından tüketilir. Plastik parçaları en nihayetinde insanlarca tüketilen balıklara da nüfuz eder. Deniz yaşamını yok etmesinin ve potansiyel olarak insanları zehirlemesinin yanı sıra, bu çevre felaketi bir gün gemi trafiğini de zorlaştırabilir. Demek istediğim şey, plastik gerçekte yok olmaz ve zaman geçtikçe, parçacıklar giderek daha fark edilemez ve tehlike hale gelir.¹

Bu devasa boyuttaki plastik atık ile zararlı, boş ve kirli sözlerimiz arasında bir benzerlik kuramadan yapamadım. Leonardo da Vinci, Aristo'nun görüşünü hatırlatır:

“Eğer bir havuza taş atarsanız ... kıyıya vuran dalgalar taşın düştüğü noktaya geri giderler; ve diğer dalgalarla buluştuklarında asla birbirlerinin yolunu kesmezler... Küçük bir havuzda tek ve aynı darbe ileri ve geri birçok harekete yol açar.”²

İleri ve geri. Sözlerimiz Mesih'in davasını ileri mi götürüyor yoksa diğerlerinin gerilemesine mi neden oluyor? Keşke taşlarımız sadece küçük havuzlarla sınırlı olsaydı! Ama ne yazık ki, bir su evrenine düşerler ve orada dalgalar yaratırlar. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, taş ne kadar uzağa atarsak atalım, etkisi geri geliyor ve kıyılarımızda hissediliyor. Eğer söylediğimiz şeyler Tanrı sevgisi hakkında olursa, iyilik dalgaları harekete geçer. Ama eğer dedikodu ve iftira taşları atarsak, o zaman bize geri dönen dalgalar aynı türden olacaktır.

Sözler Yaratıcı'dan gelen kutsal bir enstrümandır. Hiç kimse herhangi bir zamanda hissettiği bir şeyi düşünceler denizine atma ve ondan sonra da kötü seçilmiş mesajları ayıklama sorumluluğu başkalarına verme hakkına sahip değildir. Böyle yapmak gerçekte etrafı kirletmekten farksızdır. Sözcükler bir kez dışarı çıktı mı... artık dışardadır. Sözlerimizle yaptığımız şeylerden bizler sorumluyuz. Bu sorumluluk yazdığımız, konuştuğumuz, paylaştığımız ve ilan ettiğimiz şeyleri içine alır. Lütuf Yeni Antlaşma'nın uyarılarını ortadan kaldırmamıştır. Yakup'u dinleyin:

“Kardeşlerim, biz öğretmenlerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretmen olmayın.” (Yakup 3:1)

Öğretmek sözü aktarmayı, anlatmayı, açıklamayı, göstermeyi, eğitmeyi, netleştirmeyi, talimat vermeyi ve sergilemeyi içerir. Bu ayet sadece öğretmenlere özgü değildir. Eğer bu şeylerden herhangi birini yapıyorsak, uyarı bizim için de geçerlidir. Sosyal medyadaki paylaşımlar, blog yazarlığı ve yerel kiliselerimizde öğretim hizmeti gerçek ruhuyla, hikmetle ve ilişkisel ve teolojik mesuliyet ile yapılmalıdır. Yazdığımız, öğrettiğimiz ve söylediğimiz herşey Kutsal Yazılar'ın öğüdüyle uyumlu olmalıdır.

Fikir mi Kanı mı?

Sözde adamant taşı gibi olmak düşünce ile gerçek arasında ayırım yapabilme kabiliyetini gerektirir. Fikirlerin biçimlenmesi çok kolaydır ama bunları kendimize saklamak çok zordur. Eğer dikkatli olmazsak, fikir alışverişi bağımlılık yapabilir. Parmak uçlarımızda herkesin düşündüklerine ve hissettiklerine erişme imkânı var. Aynı zamanda, içimizde yeşeren her fikri saniyeler içinde düşünce okyanusuna koyma imkânına da sahibiz. Herkesin ne söylediğini duymak, özellikle de bize konuşuyorlarsa heyecanlı olabilir. Ama sizi uymalıyım: görece yabancı kişilerin fikirlerine üzerinizde çok fazla güç vermeyin.

Yabancıların dikkatsiz sözlerle sizi yaralamasına izin vermeyin. Sanal topluluğunuzun size gerçek olandan daha fazla yaklaşmasına izin vermeyin. Dağları tırmanmak için doğduğunuz, telefonlarınıza gömülmek için değil. Yüzyüze iletişim için doğdunuz, emoji için değil. Tanrı'nın sözünü sosyal medyada beğenmek ve yeniden paylaşmak suretiyle aksettirmek yerine O'nu söyleyin. Bunların hiçbiri yanlış değil, ama yeterli olmaktan çok uzaktır. Sizler katılımcı olmak için yaratıldınız.

Derinliklerde daha başka bir şeye açlık çekerken kıyaslama tuzağına düşmeyin. Yaratıcınızla temas kurmak üzere çağrıldınız. Yüceler

Fikirlerin
biçimlenmesi
çok kolaydır,
ama bunları
kendimize
saklamak çok
zordur.

ADAMANT TAŞI

Yücesi'yle yakın bir sohbeta davet edilmişken neden yabancıları dinleyesiniz? Tanrı sizi huzuruna davet etti. Kutsal Ruh orada, kıyaslamadan ve dikkat dağınıklığından uzak biçimde içinize yaşam üfleyecek, sizi ayaklarınızın üzerinde durduracak ve ağzınızı Sözü'yle dolduracak. Hayatınızda Tanrı'nın Ruhu'na yer açın.

Kanılardan daha çok fikirlerin var olduğu bir zamanda yaşıyoruz ki, bu zor bir durum. Fikirler bizi itip kakarken kanılar bizi sabitler. Kanılar inanç sistemlerine bağlıdır. Fikirler okyanusta süzülen sayısız plastik şişe gibi serbestçe akarlar. Fikirler bir şey ya da bir kimse hakkındadır ve kültüre uygun meylederler. Hristiyanlar olarak Kutsal Yazılar'ı temel alan kanılara sahip olmalıyız ve bu kanılar fikirlerimizi biçimlendirir. Fikirlerin kanılarınızı kökünden sökmesine izin vermeyin.

Mert

“Uyanık kalın, imanda dimdik durun, mert ve güçlü olun.”
(1. Korintliler 16:13)

Mert olmak ne demektir? Adamant demektir. Sabit, ödün vermez ve yenilmez.

Dışa dönük, girişimci, hisli ve algılayan bir kişilik tipine sahip olduğumdan, bu benim için zorlu bir şeydir. Normal halim hem kendimin hem de başkalarının duygularını hayatımın şoför koltuğuna koymaktır. Herkesin haklı olmasını, iyi hissetmesini, mutlu olmasını, işitilmesini ve dahil edilmesini isterim. Aynı zamanda, sabah kahvemden sosyal adalet konularına kadar her şey hakkında oldukça sabit fikirli ve tutkulu olabilirim. (Evet, çok yorucu!) Tanrı'nın sözü olmasaydı, ipimi kopartırdım. Tanrı sözü olmadan kuyruksuz bir uçurtma gibi bir an süzülürken bir an yere çakılırdım. Fikirlerimin kanılarıma tabi olacağına bilinçli olarak karar vermeliyim. Eğer tabi değilse, popüler kültürün her türlü hevesi bana pusu kurabilir.

Sosyal medya hem zayıf yönlerimizi hem de güçlü yönlerimizi

büyütebilir. Yıllar önce, Facebook’a kendimi kaptırdım. Belki de kendimi yeterince iyi açıklayamadığımı ve daha net ifade edebileceğimi düşünüyordum, bunu yapabilirsem benimle tartışanlar için ışık yancaktı. Ancak hiçbir yere varmıyordum, çünkü bilmeden bir trol ile tartışmaya girmiştim. (size gerçek olduklarını söylemiştim!)

Durdum, çünkü oğullarımdan biri konuşmayı takip etti, telefonu elimden aldı ve bana durumu açıkladı, “Anne, onlar anlamak istemiyorlar. Senin büyük bir kalabalığın önünde kavga etmek istiyorlar. Sana saldırmak için senin platformunu kullanıyorlar. Onlarla konuşmayı bırak! Onlar bloke et.”

Birisini nasıl bloke edebilirim ki diye düşündüm. Bunun anlamı neydi? Bu durumda platformumu ve ziyaretçilerimi korumak için yapılacak bir hamleydi. Sosyal medya ile düşman medya arasında büyük bir fark vardır.

Bu benim için bir vahiy değerindeydi.

Tartıştığımız konu ebedi öneme sahip değildi. Özde bir kanı olmaksızın ziyade bir fikir meselesiydi. Hepimiz bir sosyal medya kalabalığının bir bireye ya da bir konuya çullandığını görmüştüzdür. Bunun sonucunda, güçlü kanılara ve yumuşak fikirlere sahip olmayı öğrendim.

Sosyal medya kesinlikle kitlelerin meydan okumasının en büyük olduğu alanlardan biri. Bir ilan paylaşmaya ve sonra gitmeye izniniz var. Söz söyleme armağanınızı kutsamak, güçlendirmek, yüreklendirmek ve yönlendirmek için kullanın. Aynı şeyleri yapan insanları izleyin. Onaylamaya değer vereni onaylayın, sağlıklı olanla etkileşim kurun, soruları saygıyla sorun, ama insanları değil Tanrı’yı hoşnut etmek için yaşayın. Kutsal Yazılar’da önceden uyarıldık:

“Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır.” (2. Timoteos 3:1)

Kral James çevirisinde ise son günlerin “tehlikeli” olacağı söylenir. ESV çevirisinde “Şunu anlayın... zor zamanlar geliyor” der. Message çevirisinde ise “Saf olmayın. İlerde zor günler var” diye çevrilir.

Bana kalırsa çetin zamanlar şimdiden başladı. Düşüş her zaman

yapının ve gerçeğin sistematik olarak baltalanmasıyla başlar. İsa'nın gerçeğinde yürümekte adamant hale geldikçe, kanılarımıza dayalı sözlerimizde de adamant olmayı öğrenelim. Pavlus'un ilk kiliseye verdiği mesajı kendimiz için alalım:

“Tanrı'nın sevdiği kardeşlerim, sizleri O'nun seçtiğini biliyoruz. Çünkü yaydığımız Müjde size yalnız sözle değil, kudretle, Kutsal Ruh'la ve büyük güvenle ulaştı. Nitekim aranızdayken sizin yararınıza nasıl yaşadığımızı bilirsiniz. Siz de büyük sıkıntılara karşın, Kutsal Ruh'un verdiği sevinçle Tanrı sözünü kabul ederek bizi ve Rab'bi örnek aldınız.” (1. Selanikliler 1:4-6)

İsa'nın
gerçeğinde
yürümekte
adamant
hale geldikçe,
kanılarımıza
dayalı
sözlerimizde de
adamant olmayı
öğrenelim.

Bize söz söyleme ayrıcalığını veren Tanrı'yı dinleme ve O'na itaat etme zamanı geldi. Çok uzun zaman önce Babil Kulesi'nde dilleri karıştıran Tanrı bizleri susturabilirdi, ama bunun yerine, bizi konuşma armağanıyla eğitmeyi seçti.

Without Rival adlı kitabımı yazarken, tarafsız hissedemeyeceğim bir konu olan cinsiyet hakkındaki bir bölüm üzerinde çalışıyordum. İlk taslağımda, başka bir önderin çarpıtmalarına sistemli olarak karşı çıkıyordum ve her taşın altını kaldırmaya ihtiyacım olduğuna emindim. Yazdıklarım ileri geri gitmeye başlayınca fikirler ormanında kaybolduğumu fark ettim, bu nedenle bölümün

taslağını güvendiğim bir arkadaşşıma gönderdim.

Sevgi dolu bir yaklaşımla sözlerimin bir ağız kalabalığına dönüştüğünü söyledi. Bir noktada yazı yazmaktan içimdekini kusmaya geçiş yapmıştım ve böyle yaparak okuyucularımı kavgaya çekiyordum. Hangi kırsımların çıkarılması gerektiğini belirtti... bölümün neredeyse yarısıydı. Dinledim. Düzelttim. Bunu yaptığıma memnun oldum. Hiçbirimiz fikir-

ler evreninde sürüklenmeyi riske edemeyiz. Hepimizin hayatında duymak istemediğimiz şeyleri bize söyleyecek insanlara ihtiyacımız vardır. Bunlar, gerçek bir ilişkiye sahip olduğumuz kişilerdir. Erişebileceğimiz ve telefon numaralarımızın olduğu kişiler. Bağımlı olduğumuz kişiler. Evet, söyledim. Eğer yetki altında değilsek, gerçekte yetkimiz yoktur. Belli sayıda izleyicimizin olması hiç birimize yetki bahşetmez. Sıkıca dokunmuş bir mesuliyet çemberi verir.

Fikirlerin kontrolsüzce uçtuğu ve sözcüklerin hem yabancılara hem de arkadaşlara füze gibi atıldığı bir kültürde yaşıyoruz. Bütün bunlar Yakup Mektubu'nda verilen öğüde doğrudan karşıdır (Herkes dinlemekte çabuk, konuşmakta yavaş, öfkelenmekte de yavaş olsun.[1:19]). İnsanlar çoğunlukla dünyaya ne saldıklarını fark etmeden sözcüklerinin kanatlanmasına izin verirler. Erişimin kolaylaştığı ve mesuliyetin azaldığı bu çağda, sözcüklerimizin nerelere ulaşacağını bilmenin ya da etkilerini ölçmenin yolu yoktur. Ölçemediğimiz şeyi gerçekte zapt edemeyiz.

Belli başlı forumlardan uzak dururum, çünkü Kutsal Yazılar bizi uyarıyor, "Saçma, cahilce tartışmalara girmeyi reddet. Bunların kavga doğurduğunu bilirsin" (2. Timoteos 2:23). Eğer yeterli bilgiye sahip değilsem, konuya eğilmeme gerek yoktur. Eğer sorumlu değilsem, gerçekten bir tepki vermem gerekir mi? Fikirlerim bir şey ya da bir kimse hakkındaki duygularıma bağlı olarak gelgite uğrayabilirler. Bir şey hakkındaki fikirlerimin, kanılarımı etkisizleştirmesine izin vermemeye çalışıyorum (mümkün olduğunda).

Fikirlerle değil, gerçekle ilerlemek için, Kutsal Yazılar'ın ortaya koyduğu gerçeği bizzat tanımalıyız ve gerçeği ayırt etmek için bazen yardıma ihtiyacımız vardır. Bir arkadaşım eline geçen bazı şeyleri okuduğunu ve yazara karşı duygusal olarak yakınlık hissettiğini bana söyledi, bunun üzerine bunu kocasına açmış. Kocasını okuduklarının üzerinden satır satır geçmiş ve yazının

Hepimizin
hayatında
duymak
istemediğimiz
şeyleri bize
söyleyecek
insanlara
ihtiyacımız
vardır.

ADAMANT TAŞI

Kutsal Kitap gerçeğinden yazarın deneyimine geçiş yaptığı yerleri ona işaret etmiş. Elçi Pavlus bile Petrus'un Yahudiler'in arasında bir türlü, diğer uluslardan imanlıların arasında başka türlü davrandığını görünce onunla yü-zleşti. Hepimizin bize gerçekleri söyleyen birilerine ihtiyacımız vardır.

Sözlerin Gücü

Sözler yaşam ya da ölüm üreten tohumlardır. Sözler bina edilen ya da öldüren taşlardır. Kutsal Yazılar'ı sevdiğimizi söyleyip sözlerimizle onunla çelişmeyelim. Sözcükler değerlidir ve tehlikelidir.

Ortadoğu'da taşlamak suretiyle öldürmek (recm) bir tür idam cezası idi ve öldürme suçundan tek bir kişi suçlanamayacağı için benim-sendi. Taşlamak, Batı dünyamızda da olmaktadır. Ancak bizde farklı türden bir taşlama uygulanıyor. Taş atmıyoruz... sözleri fırlatıyoruz. Ve söz atışına ne kadar çok kişi katılırsa, o kadar az suçluluk hissediyoruz. Eğer herkes bir şeyler diyorsa, o zaman kimse suçlu değildir, değil mi?

Kültürümüz bu tür bir mantığı kabullenebilir, ama biz kabul edemeyiz. Dha yüksek bir amaca ve standarta bağlıyız. Bu dünyanın vatan-daşları değiliz. Ebedi bir krallığın elçileriyiz. Bu dünya anlamasa da, bizler sözcüklerin gücünü anlıyoruz. Başkalarını taşlamayı göze alamayız, çünkü bizler daha iyisini biliyoruz ve daha iyisini bilenler daha iyi olanı yapma gücüne sahiptir.

Eğer bu fikirler evreninde yol alacaksak, Tanrı sözünün ışığı ve Ruh'un yönetimi gereklidir. Yalanlar, karışıklık kisvesi altında çoğalır. Tüm cevaplar bende değil ve size özgü durumlar adına konuşmam benim için imkânsız. Size nasıl davranacağınızı söylemek istemiyorum; sizi kaynağa yönleltmeli ve dinleyip öğreneceğiniz konuma getirmeliyim.

Dedikodu

Söylediklerimize dikkat edelim ve Tanrı'yı kederlendirmekten vazgeçelim. Dedikodu asla Tanrı'yı yüceltmemiştir ve bazen sosyal me-dya dedikodudan ibarettir. Tanrı'nın Ruh'u'nu ilk kez kederlendirdiğim-

de, anında sezdim. Kimsenin bana bunu söylemesine gerek kalmadı. Biliyordum. Ne dediğimi hatırlamıyorum. Ne hissettiğimi hatırlıyorum. Ansızın karnımda rahatsız edici bir kıpırtı oldu... neredeyse yaklaşan bir tehlikeye karşı bir önsezi gibiydi.

Çocukken anne babama yalan söylediğim zaman hissettiğime benzeyen bir histi. Bunu hissettiğimden bu yana yıllar geçmişti. Aslında, son on yılı ne istersem söyleyerek geçirmiştim. Daha önce biri hakkında küçültücü sözler söylediğimde hiç rahatsızlık duymamıştım. Sadece gördüğümü ya da duyduğumu tekrar etmiyor muydum? Tüm günahlarım bağışlanmışken neden böyle hissediyordum?

Hristiyan inancımın başlangıcında anlamadığım şey, Kutsal Ruh'u bana her konuda öğüt vermeye davet ettiğim zaman her şeyin değişmiş olmasıydı. Tanrı bu işi ciddiye alır!

Birçoğumuz asla kasıtlı olarak soygun yapmayız, adam öldürmeyiz ya da bir başkasına lanet etmeyiz, ama dedikodu yaparak bu üçünden de suçlu olabiliriz. Dilimin hayatımda her şeyden daha çok başımı belaya soktuğunu biliyorum. Dikkatsiz sözlerle eşimin yüreğini itiraf etmek istediğimden daha çok kederlendirdim. Çok zayıf ya da çok güçlü sözlerle çocuklarımı üzdüm. Sesimi yükseltmeye hakkım olmadığı konular hakkında konuştum. Konuşmam gerektiği zamanlarda sessiz kaldım. Ayrıca başkalarının sözcüklerinin de bana düşündüğümden daha çok sıkıntı verdiğini biliyorum.

Şifa Veren Sözler

Sözler gezegendeki en yapıcı ve en yıkıcı şeylerden biri olabilir. Başkalarının sözleriyle nasıl kesin olarak yaralandıysam, Tanrı'nın sözünden de kesinlikle şifa aldım. Bu şifa diğerlerinin hayatım üzerinde Tanrı'nın sözünün gerçeğini söylemesiyle gerçekleşti. Tanrı sözünü okuma ya da dua zamanlarında bir Kutsal Kitap metni ya da ayeti aniden beni ele geçirdiğinde gerçekleşti. Bir an içinde her şey değişir ve gözlerim açılır. Yaratıcımız'ın hikmetini işittiğimizde ve ona iman ettiğimizde, doğru şeyi kolay yoldan öğrenme şansına erişiriz.

ADAMANT TAŞI

“Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.” (Yakup 1:27)

Bu ayeti seviyoruz. Ama bir önceki ayetteki sözleri ne sıklıkta duyuyoruz?

“Dindar olduğunu sanıp da dilini dizginlemeyen kişikendini aldatır. Böylesinin dindarlığı boştur.” (Yakup 1:26)

Kirli Sözler

Yaptığınız şeyleri söylediklerinizle lekeleme riskine girmeyin. Yakup, eğer yanlış olanı söylerken doğru olanı yaparsak, dindarlığımızın aldatıcı ve değersiz olduğunu söyler. Neden? Çünkü hiçbir şey yüreğimizin durumunu sözlerimizden daha çok ortaya koymaz.

Özür dilerim, arkadaşlar. Yapmamız gereken bir iş var.

Yakup Mektubu şöyle devam eder:

“Çünkü hepimiz çok hata yaparız. Sözleriyle hata yapmayan kimse, bütün bedenini de dizginleyebilen yetkin bir kişidir. Bize boyun eğmeleri için atların ağzına gem vururuz, böylece bütün bedenlerini yönlendiririz.” (3:2–3)

Yaptığınız şeyleri
söylediklerinizle
lekeleme riskine
girmeyin.

akıntılarına geçer.

İsa, yalnızca Babası'nda duyduklarını söyleyen yegâne kusursuz Kişiydi. İsa'nın kardeşi Yakup burada ilginç bir mecazi anlatım kullanır. Söylediğimiz – ya da söylemediğimiz – sözler ile hayatlarımızın gidişatı arasında bir bağıntı vardır. Daha sonra yolları kat etmekten denizlerin

“Düşünün, gemiler de o kadar büyük olduğu, güçlü rüzgarlar

tarafından sürüklendiği halde, dümençinin gönlü nereye isterse küçücük bir dümenle o yöne çevrilirler.” (3:4)

“Bunun gibi, dil de bedenin küçük bir üyesidir, ama büyük işlerle övünür. Düşünün, küçücük bir kıvılcım koca bir ormanı tutuşturabilir.” (3:5)

Ortamı tutuşturmayalım ya da kendimizi ve kardeşlerimizi yoldan çıkarmayalım.

2. Dünya Savaşı sırasında, dikkatsizce yapılan konuşmaların potansiyel tehlikesine karşı insanları uyarmak için yaygın olarak “gevşek dudaklar gemileri batırır” ifadesi kullanılırdı. İnsanların, casuslar tarafından kullanılacak stratejik bilgileri ağızlarından kaçırmamaları için dikkatli olmaları gerekiyordu. Savaş zamanlarında, kimin dinlediğinden asla emin olamayız.

Tanrı, hayatınızda sözlerinizle batırabileceğiniz bir şeyi başlatmak mı istiyor? Atınızı yanlış yönde mi sürüyorsunuz?

Belki umduğunuz bir terfi ya da fırsat vardır.

Belki iyileştiğini ve yenilendiğini görmek istediğiniz bir ilişki vardır.

Belki sözlerinizin ve eylemlerinizin baltaladığı dualarınız var.

Belki dinleme döneminde konuşmaktasınız.

Belki tonunuz yanlış.

Belki doğru bir konuşmayı yanlış kişilerle başlattınız.

Belki bir öğrenme döneminden geçiyorsunuz.

Belki cevaplardan çok sorularınız var.

Matta 12:36–37 bize şunu vaat ediyor, “Size şunu söyleyeyim, insanlar söyledikleri her boş söz için yargı günü hesap verecekler. Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız.”

Söylediklerimize ve İsa’nın söylediklerine nasıl karşılık verdiğimizize göre yargılanırız. Sözlerimin O’nun yaşamını onurlandırmasını istiyorum. Günün sonunda, dinsel turistleri çekmek değil, öğrenciler yetiştirmek istiyorum.

Doğru Sorular, Yanlış Dinleyiciler

Birden çok erkekle birlikte yaşadığım için TV kumandasını elime almak çok zor olabiliyor. Geçenlerde tatile çıkmıştık ve ailecek televizyonda seyredilebileceğimiz bir şey ararken kumandadan sorumlu adam *Baba* filminden bir sahnede durdu. Sicilyalı kökenime hürmeten, sahnede geçen sözü paylaşıyorum: “Ailenin dışında hiç kimseye asla ne düşündüğünü söyleme.”

“Asla” sözcüğü galiba sadece mafya dünyasında etkisini koruyor, ancak burada hikmetli olan bir şey var. Sağlıklı aileler düşüncelerimizi paylaşmamız için hâlâ en iyi yerlerdir. Kusursuz aile yoktur, ancak sağlıklı olanlar tüm üyelerinin büyümesine adanmıştır.

Belki şöyle düşünüyorsunuz, *Ama, Lisa. Ailedekilerin hiçbiri Hristiyan değil.* Ailenizi daha geniş bir açıdan düşünmek için özgür hissetmenizi istiyorum. İman ailesi içinde olayları çözümlenmekte serbestsiniz. Aile, sizin yanınızda duran insanlardır. Birlikte tapındığınız kişiler, küçük grubunuz ya da birlikte çalıştığınız imanlı iş arkadaşları bile aileniz olabilir. Sosyal medya aileniz değildir. Sosyal medya girdiler bakımından iyidir, ama çözümlenme bakımından değildir.

Filmde şu replik de geçti: “Aska aileye karşı olan birinin tarafını tutma.”

İman ailemizin sorunları var. Kadınları güçlendirmek konusunda kilisemizin büyümesi gerekiyor mu? Evet! İşler daha iyiye gitti mi? Ele alınması gereken başka konular var mı? Evet! Ama Tanrı'nın gelininin karşısında taraf tuttuğumuzda ne kazanacağız?

Geçenlerde, kadınları kilise önderleriyle ilgili şikayetlerini paylaşmaya davet eden bir tweet vardı. Viral oldu. Birçok kadın sesini duyurmak için atışmalara dahil oldu ve olay bir meydan kavgasına dönüştü. Kiliseyle geçirdikleri tecrübenin iyi olduğunu söyleyenlerin engellendiğini fark ettim.

Bu konuşmanın olması gerekiyor muydu? Evet. Ancak sosyal medyanın bir çözümü dile getirmek için harika bir ortam olsa da soruna

işaret etmek için doğru yer olduğundan kuşkuluyum.

Eğer cevabınız varsa, her sosyal çatıdan bunu ilan edin! Ama şikayet etmek, eleştirmek ya da stratejik yaklaşım istiyorsanız, doğru kişilerin dikkatini çektiğinizden emin olun. Sosyal medyada çalışırken masanızda kimlerin oturduğunu bilmek imkansızdır. Doğru soruları doğru kişilerle tartışalım.

Kiliseye sosyal medyada ya da başka halka açık forumlarda kötüleyen platformlar, kötü davrandığına inanılan bir gelini ifşa etmeye benzer. Kutsal Yazılar dünya sisteminin zaten bizden nefret ettiğini söylerken bunun bir faydası olur mu? Bizim tartışmalarımızla ilgisi olmayan karar aşamasındaki insanlara bir faydası olur mu?

Halka açık olarak kendimizi alçaltmalı ve iyi sevemediğimizi kabul etmeliyiz. Bundan sonra, birlikte ayağa kalkmalı ve olanı itham etmek yerine ne olabileceğini konuşmalıyız. Çoğu zaman doğru bir konuşmayı yanlış kişilerle yapıyoruz. Bunu yaptığımızda hepimiz budala durumuna düşüyoruz.

Yıkıncılar değil,
bina edenler
olalım.

Viral

Bazen internette bir şey viral olduğunda, insanlar etkilenmek yerine enfekte oluyorlar. Paylaştığımız şeylerin paylaşan kişi için bir isim yapmak yerine kalıcı bir etki bırakmasına dikkat edelim. Diğerlerinin yaptıkları şeylere saldırmakta yavaş olalım. Tapınma yerlerini yıkıncılar değil, bina edenler olalım. Ben de kadınlara yöneltilen önyargıların bir kurbanı oldum. Neredeyse altmış yaşındayım ve bazıları tarafından hâlâ ayartıcı ve cüretkâr olmakla suçlanıyorum. Bir azınlığın boş yorumlarıyla tartışmak için bina ettiğim şeyi durdurmayı reddediyorum. Eleştirmek için değil, hizmet etmek için, yıkmak için değil, inşa etmek için meshedildim. Sizler de öyle!

Doğru cevaba ulaşmak için, masanın etrafına doğru kişileri to-

plamalıyız. Bunun anlamı tartışmaya her ırktan daha genç ve daha yaşlı kadınları davet etmemizdir. Bu tartışmalar gerçek topluluklarımızda yapıldığında, kızlarımızın sorularından, annelerin cevaplarından ve deneyimlerinden ve büyükannelerin hikmetinden ve bakış açısından yararlanırız. O zaman kolayca kopmayacak üç katlı bir bağ kurmuş oluruz.

Sözlerimizi Ölçmek

Sosyal medya iyi olan birçok şey için bir araç olabilir. Parmak uçlarımızda teşvik var. Bilgi hızlıca yayılabilir. Kişisel bir ihtiyaçtan ulusal bir krize kadar her konuda dua isteği yapılabilir. Birçoğunuz bu kitabı yazarken benim için dua etme inceliği gösterdiniz. Pek çok durumda sosyal medya yararlı, teşvik edici, bilgilendirici ve hatta eğitici olabilir.

Sosyal medyanın ayrıcalığını ya da mesuliyetini hafife almıyorum. Bazı zamanlar hatalar yaptım ve sözlerimi ölçmekte başarısız oldum. Bunu söylemekle birlikte, sözlerimi dikkatlice seçtiğim halde hâlâ yanlış anlaşılabilmediğimi de keşfettim. Bunun nedeni gerçekte kiminle konuştuğumuzu bilmememizdir ki, etkili iletişimin anahtarlarından biri budur. Herkesin işitmek ve görmek için kullandığı farklı filtreleri vardır.

Bana yaşamlarına erişme onurunu verenlere hizmet etmek için sosyal medyayı kullanmaya çalışıyorum. Bazı paylaşımlarım eğlence için ve gülünç, ama diğerleri ciddi. Hayatın ritmi böyle. Bazı günler sosyal medya dansını diğer günlere göre daha iyi beceriyorum. Fikirlerimi sınırlandırmayı öğrendim (fikirlerim olmasına rağmen). Mümkün olduğunca, Kutsal Yazılar'la ya da hayat tarzıyla çelişen sözler söylememek için çaba sarfediyorum. Bir kimse ya da bir şey hakkında güzel bir şey söyleyemediğim zaman sessiz kalıyorum. (Hiç kolay değil.)

Yüreklerimizi korumamızın en iyi yollarından biri hayatlarımıza girmesine izin verdiğimiz sözlere dikkat etmektir. İnsanların nezaketten uzak davrandıkları zamanlar vardır. Sosyal medyada zorbalığın ve trollerin yarattığı kirliliği deneyim ettiğinize eminim. Bir gün içerisinde, sessiz kalmam gereken bir dişi aslandan sapkın kadına kadar her adla

çağrılabilirim. (Ve bunlar sadece iyi olanları) Bütün bunlarda kalın derili ve yumuşak yürekli olmayı öğrendim.

Sosyal medyada herkese açık olan büyük duygusal karmaşa nedeniyle, hayatıma girmesine izin verdiğim kişisel dramları bilinçli olarak kısıtlıyorum. Günümüz ortamında 2. Timoteos 2:23–26 ayetlerine yeniden bakalım:

“Saçma, cahilce tartışmalara girmeyi reddet. Bunların kavga doğurduğunu bilirsin. Rab’bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkese şefkatle davranmalı, öğretme yeteneği olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalıdır. Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar. Böylelikle ayılabılır, isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak eden İblis’in tuzağından kurtulabilirler.”

Her şey ya da herkes bir yanıt hak etmez. Bazen verilen bir yanıt akılsızlıklarını geçerli hale getirir. Bize kötü davranıldığını herkesin bilmesi gerekmez. Bundan daha büyüğüz. Acımızı suratlarını gizleyen kalabalık bir jüri yerine Babamız’ın Yüksel Kurulu’na götürmemiz gerekir.

Popüler mi Etki Sahibi mi?

Geçenlerde, Kutsal Ruh’un bana şunu sorduğunu sezdim, “Lisa, popüler mi yoksa etki sahibi mi olmak istersin?”

“Etki sahibi” diye yanıt verdim.

Bu dikbaşlı dünyada başarıyla yol almak için, kendimize düzenli olarak bu soruyu sormalıyız: popüler mi yoksa etki sahibi mi? Belki bu kitabı okuyorsunuz, çünkü iyilik yönünde etki eden bir olmaya çağrılısınız. Bunun anlamı bazen popüler olmayan bir duruş sergileyeceğiniz anlamına gelir. Biraz daha fazla anlayış kazanmak için, bu terimleri tanımlayalım ve farklılıkların üstünü çizelim.

Popüler terimi beğenilen, yaygın olan, kabul edilen, moda uygun, bilindik ve rağbet gören anlamına gelir. Popülerliğin bizi kontrol etmesine

ADAMANT TAŞI

izin vermediğimiz sürece popüler olmakta sorun yoktur. Liseye giden herhangi birisinin bileceği gibi popülerliğin kendine özgü iniş çıkışları vardır.

Popülerlik etkiden daha çabuk oluşturulur ve kaybedilir. İnsanları teşvik edebilir ve popülerlik kazanabiliriz. İnsanlara duymak istedikleri şeyleri söyleyerek popüler olabiliriz. Duymamaları gereken şeyleri söyleyebilir ve gene popüler olabiliriz.

Diğer taraftan, etki sahibi olmak güçlü, önemli, ikna edici, etkili ve öncü olmak anlamındadır. Tüm pratik nedenlerle etki sahibi olabilir, ancak gene de kültürümüzün popüler çevrelerinde görece tanınmayabiliriz. Eminim ki, cennete gittiğimizde göklerdeki mahkemedен en etki sahibi olan birçok kişinin dünyanın sokaklarında tanınmadığını keşfedeceğiz. Bunlar gizlice sözü ekmekten zevk alan, yüzlerinin selfisini çekmek yerine yüz üstü kapanarak Tanrı'yla zaman geçiren kişilerdir. Bu nedenle, yüreğimde etki sahibi olmayı hedefledim.

İdeal olarak her ikisi biden olmak harika olurdu. Bu karmaşık dansı parlak biçimde yapmayı başaran birkaç arkadaşım var. Ama bu kişiler popüler olma arzusuyla hareket etmediler; sadece sadık olmayı istediler. Mesih'in tanığı olmayı arzulayan herkesin başlaması gereken yer tam olarak burasıdır. Sadık ve etki sahibi olmak demek, sözlerimizi dikkatle seçmek ve lütfetme armağanında olduğu gibi konuşma özgürlüğümüzü de günaha araç etmemektir.

Devletimiz bize istediğimizi ifade özgürlüğü vermiş olsa da, en nihayetinde daha yüksek bir krallığa hesap veriyoruz. Yüceler Yücesi'nin hikmetine ve görüşüne sınırsız bir erişim bizlere bahşedilmişken, neden fikirlerimizde serbest olalım ki? Tanrı'nın Sözü fikirleri ve niyetleri ortaya koyar, sadece niyetsiz fikirleri değil. Hayatım boyunca sözlerin bolluğunda her zaman bir şeylerin ters gittiğini deneyim ederek sıklıkla şu özdeyişin ne kadar doğru olduğunu gördüm.

“Çok konuşanın günahı eksik olmaz, Sağduyulu kişiye dilini tutar.”
(Özdeyişler 10:19)

Sosyal medyanın her zaman sağlıklı bir yer olmadığını ve kesinlikle

bir aile ortamı oluşturmadığını kabul ettiğinizi umuyorum. Orada sadece insanların bize göstermeyi seçtikleri şeyleri görebiliriz. Bunun anlamı bazen onların sadece en iyi hallerini, bazen de sadece en kötü hallerini gördüğümüzdür. Bazen söyledikleri ve gösterdikleri her şey bir yalandan ibarettir. Ne kadar çok insanın sanki benmişim gibi davranıp var olmayan bir yetimhane için para istediğini size anlatamam.

Sanala Karşı Hakiki

Dürüst olmak gerekirse, hakiki bir topluluk yerine sanal bir tanesine yatırım yapmak çok daha kolaydır. Akıllı telefonda cümleler yazmak arkadaşlar ve aile ile zorlu konuşmalar yapmaktan daha kolaydır. Blog yazarlığı anında dikkat çeken ve olumlu geri bildirimler üreten sözler ekmemize izin verirken, hakiki topluluğum sabırlı olmamda ısrarcıdır, zira hakiki konuşmalar farklı biçimde ilerler. Büyük bir fark diğerlerinin konuşmasına izin verme gerekliliğidir.

Sanal topluluklar iyi ya da kötü, sağlıklı ya da zararlı olabilirler. Sağlıklı sanal topluluklar hakiki topluluklara dahil olmamızı ve ilişkiler kurmamızı teşvik ederler. Eğer sizinki bunu yapıyorsa, bu sağlıklı bir tavidir.

Hiç bu kadar fazla sayıda cazip ve ikna edici blog yazarları olmamıştı. Sağlıklı yemek ve önderlik görüşleri gibi bazı konularda birkaç blogu takip ediyorum. Bununla birlikte, fikirlerimi etkilemelerine izin verdiğim kişileri çok dikkatle seçiyorum. Bir kimseye ya da bir şeye karşı sorumlu olduklarını bilmek istiyorum. Popüler olmak mutlaka sorumlu olmak anlamına gelmez.

Yalnız ve mücadele içinde olduğumuzda, kolaylıkla aynı şekilde yalnız ve mücadele eden çevrelerin içine çekiliriz. Belki doğum sonrası depresyonla ya da yeme bozukluğuyla mücadele ediyoruz. Bağlantı kuruyoruz, çünkü ortak bir zemin var. Yalnız olmadığımızı ve birilerinin bizi anladığını bilmek iyidir. Bu bağlantılar bizi sağlığa ve en gerçek güç kaynağımıza yönelttiği sürece sağlıklı ve şifa verici olabilir. Başkalarının bizim yerimize

Popüler olmak
mutlaka sorumlu
olmak anlamına
gelmez.

düşünmelerine izin verdiğimi zaman, bu topluluklar çarpık hale gelir.

Belki internet üzerinde biriyle başlangıçta sağlıklı başlayan bir şekilde bağlantı kurduk. Sevimli kişiliklerini, zayıflıklarını ve inanılmaz saflıklarını severiz. Başkalarının sadece düşünmeye cesaret edeceği şeyleri yüksek sesle söylemelerine bayılırız. Sözlerinin böyle duyguyla örülü olmasını beğeniriz. Ama eğer kendimizi topluluğa ve Kutsal Yazılar'a demirlemezsek, kısa süre sonra bir konu hakkında hissettiği şeyler bizim hislerimiz haline gelir. Cevaplar için nereye gideceğimizi bildiğimiz sürece onların sorularını paylaşmamızda sakınca olmaz.

Örneğin, bir kadın kocasıyla seks yapmaktan zevk almadığını paylaşıyorsa, biz de sadece kendi aldığımız zevki mi sorguluyoruz yoksa yakınlık kurmanın yollarını mı arıyoruz?

Belki bir blog yazarının evliliği sona erdi. Evliliğin sonu şiirsel ifadelerle yazılmış ve halihazırda yeni bir başlangıca, yeni bir ilişkiye yelken açılmıő. Boőanmayı iki ruhun parçalanması olarak görmek yerine, blog yazarı bunu gerçeğin ve sevginin bir zaferi olarak sunuyor. Kendi kocalarımız yerine sanal bir insanla duygusal olarak yakınladığımızda, kendi evliliklerimizi onların deneyimleri iőışında görme tehlikesine gireriz. Kocalarımızı terk etmenin gerçekten de yapılacak en dürüst ve cesur hamle olup olmayacağını merak ederiz.

Tamam, dur düğmesine basalım. Gerçekten mi?

Evlilik Tanrı'nın huzurunda yapılan bir antlaşmadır. Eğer evliliğinizi beğenmiyorsanız, onu güzelleştirin. Telefonunuzu bir kenara koyun, bilgisayarınızı kapatın ve yalandan kıyaslamaları arkanızda bırakın. Birbirinizle zaman geçirin.

Çocukların risk altında yaşadığı ya da eşinizin ihanet içinde olduğu bir evliliği sürdürmeniz için size asla vaaz vermem. Sadece artık "hissetmediğiniz" durumlara yönelik olarak konuşuyorum. Böyle bir durumda, ayrılmak ilk başta iliőkinizi büyötmek için çabalamaktan daha kolay görünür. Ama Tanrı'nın bizleri sevgide adamant, değişmez ve yenilmez insanlar haline dönüştürme sürecinde seçtiği yol kolay olanı değildir. Bizi sözde ve güçte bina etmek ister.

Halka Açılmayın

Mesih'in bedeni içerisinde anlaşmazlıklar yaşanması yeni bir olgu değildir. Korint'e yazdığı ilk mektubunda Pavlus şöyle der:

“Sizden birinin öbürüne karşı bir davası varsa kutsallar önünde değil de, imansızlar önünde yargılanmaya cesaret eder mi? Kutsalların dünyayı yargılayacağını bilmiyor musunuz? Madem dünyayı yargılayacaksınız, böyle önemsiz davaları görmeye yeterli değil misiniz?” (6:1-2)

Bugün bir kimseyi mahkemeye vermek özel bir meseleyi halka açmaya benzetilebilir. Kutsal Yazılar'ın önümüze koyduğu yol bize haksızlık edenlere önce bire bir, sonra da bir arkadaş eşliğinde gitmemizdir. Benimsediğimiz tutum yumuşak huyluluktur ve konuşmanın hedefi yenilenme ve gerçektir. Sosyal medyayı bir adalet sistemi olarak kullanmak Kutsal Kitap'a aykırı bir kabustur. Kalabalıkların masumiyete ya da hatta doğruluğa saygısı yoktur.

Pavlus'un Timoteos'a mektubu günümüz için geçerli acil bir mesaj olarak karşımızda durmaktadır.

“Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övünge, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı olacaklar. Hain, aceleci, kendini beğenmiş, Tanrı'dan çok eğlenceyi seven, Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaklar. Böylelerinden uzak dur.” (2. Timoteos 3:1-5)

Tanıdık geldi mi? Kendilerini seven ve para düşkünü. Bakın. Övünge ve kibirli. Bakın. Küfürbaz, anne baba sözü dinlemez ve nankör. Bakın. Listedekilerden hiçbirini dışarda bırakmam. Pavlus, böyle bir kültürün normalleşmesi halinde tehlikeye düşecek şey hakkında Timoteos'u uyarır:

ADAMANT TAŞI

“Bunların arasında evlerin içine sokulup günahla yüklü, çeşitli arzularla sürüklenen, her zaman öğrenen, ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyen zayıf iradeli kadınları adeta tutsak eden adamlar var.” (2. Timoteos 3:6)

Bu ayeti okumak özellikle de bir kadın için zor olabilir. Pavlus’un uyarısına kulak vermek için, hepimizin derin bir nefes alması ve Kutsal Ruh’un bize bu söz ü açmasına izin vermeliyiz. Sanırım bu ayetin sağlıklı topluluğun ve Tanrı vergisi amaçlarının dışında yaşayan kadınları tarif ettiğini söylemek doğru olacaktır. Herhangi birimiz (erkek ya da kadın) tecrit edilmiş ve işe yaramaz hissettiğimizde, bizden faydalanmak isteyenlere kolayca av oluruz.

Hepimiz dünyanın sıradanlığından daha fazlası için yaratıldığımızı biliriz. Sıkıntı ve bunalım başkaları aracılığıyla vekaleten yaşamaya yönlendirebilir. Bloglara yorum bırakabilir, sosyal medyada saatler geçirebilir ve bize ait olmayan bir dramaya takılabiliriz. Dürüst olalım: fikirleri paylaşmak dua etmekten daha kolaydır. Bir şey inşa etmeye çağrıldığımızı bildiğimiz halde fırsat olmadığı zaman, fırsatçılara karşı zayıf düşeriz.

Diğer taraftan, bazen aşırı yük aldığımızda ve ruhlarımıza bakmak için zaman yaratmadığımızda değişken ve muhtaç hale geliriz. Aşırı derecede meşguliyet içinde yaşadıkları için tamamen tükenen erkek ve kadınların öykülerini o kadar çok duydum ki. Sonra da internet üzerinden ilişkilere başlıyorlar.

İlk tepkim, bunun için kimin zamanı var? Eşinizle konuşmak için nadiren zaman buluyorsunuz; nasıl oluyor da yabancılara makaleler yazıyorsunuz? Sonra bir internet ilişkisinin bir kaçış olduğunu anladım. Sorumlu olmak zorunda olmadıkları yapmacık bir yer. Yer açmak için hayatlarını düzeltmek yerine, kendilerini sabote ederler.

Bazı zorlu aile konuşmalarının zamanı geldi. Laptopu kapatın. Telefonu bırakın. Çocuklarınızla konuşun. Eşinizle ilgilenin. Bir arkadaş ile kahve içmeye çıkın. Onlarla telefonda konuşun. Gerçek olana yatırım yapmak için zaman ayırın.

Evet, kilise kızlarının ihtiyaçlarına kulak vermelidir. Kadınlar acı çekiyor. Yıllık kadınlar toplantısı iyidir, ama yeterli değildir. Kadınlar bana çalışmaktan ve asla yapmamaktan yorulduklarını söylüyor, ama hayal kırıklıklarımızı internete taşımak da bir şey yapmak değildir. Çalışmayan şeyleri kınamak yeterli değildir. Mesih'in bedeni için sağlıklı bir altyapı kurmanın bir parçası olalım. Birlikte yiyen ve çalışan İsa'nın ilk izleyicilerinin örneğini izleyelim. Tüm dünyaya giderek öğrenciler yetiştirmek kendi çevremizden başlar.

Birçok kilisede kadınların izni var, ama konumu yoktur. Bunu değiştirmek için, oturmalı ve doğru kişilerle doğru konuşmaları yapmalıyız. İnternet ilişkileri kurmak harikadır, ama bir yazar, vlogger ya da Facebook "arkadaşı" gözlerinizin içine bakamaz. Twitter'deki biri sizi kollarıyla saramaz. Yakınımızda ve kişisel insanlara ihtiyacımız var. Çok fazla sözcükle İsa'ya muhtaç olan birçok kişiyi nesnelleştiriyoruz.

Bu bölüm üzerinde çalışırken, Özdeyişler ve Vaiz kitapları söz bakımından adamant hale gelmemiz için bir kılavuz işlevi gördü. Ek 2'de sözcüklerinizi ve zihninize girenleri seçmenize yardımcı olmak için elli tane özdeyişi biraraya getirdim. Böylece hayatınızı hikmetli biçimde düzenleyebilirsiniz.

◆

**Tüm dünyaya
giderek
öğrenciler
yetiştirmek kendi
çevremizden
başlar.**

Sevgili Göksel Baba, Ağzımdan bilgelik aksın ve dilim iyiliği öğütlesin (Özdeyişler 31:26'dan uyarladı). Taşındığım kaygılar hakkında cennetten esinlenmiş konuşmalar yapabileceğim ailemi bana göster. Gelinini yıkamaya ve hazırlamaya adanmış olduğunu unuttuğum için beni bağışla. Sözlerimi yıkmak yerine yapmak, yaralamak yerine şifa vermek, eleştirmek yerine peygamberlik etmek için kullanayım. Amin.

ADAMANTA DÖNÜŞMEK

Tapınmak tüm doğamızın Tanrı'ya teslim olmasıdır. O'nun kutsallığıyla vicdanın uyanması, gerçeğiyle zihnin beslenmesi, güzelliğiyle hayal gücünün arınması, yüreğin sevgisine açılması ve iradenin O'nun isteğine boyun eğmesidir.

William Temple

Geçenlerde üç torunumu mahallemizde kiraz toplamaya götürdüm. Sadece bir gözüm gördüğü için mi yoksa üç küçük çocuğun peşinden koşturmayı unutmuş olduğumdan mı bilmiyorum, ama bir süre sonra torunlardan biri tehlikeye düştü. Sophia'nın ulaşması için dallardan birini aşağıya çekerken, aniden "Lizzy!" diye bağıarak cadde yönüne işaret etti. Arkamı dönünce iki yaşındaki Lizzy'nin caddeye doğru badi badi yürümekte olduğunu gördüm. Dalı bıraktım ve ona doğru var gücümle koştum. Bir araba onun yürüdüğü noktaya ilerliyordu.

"Dur! Lizzy, geri dön!" diye bağırdım. Lizzy döndü, gözleri haylazlıkla parlıyordu. Sevimli bir gülücük attı ve yürüyüşe devam etti. Bunun bir kovalamaca olduğunu düşünmüştü. Kollarımı sallayarak kendimi yaklaşan arabanın önüne attım. Şoförün Lizzy'nin ufak bedenini göremeyebileceğinden korkarak arabaya durması için el işaretleri yaptım,

zira Lizzy'nin yavaşlamaya niyeti yoktu.

İkinci şeride geçmeye hazırlanırken onu yakaladım. Onu kollarıma alıp kıpırdaşan bedenini küt küt atan kalbime sıkıca bastırdım. Yolun ortasında durduk, önümüzde akan trafiğin azalmasını bekledikten sonra karşıya geçerek kardeşlerinin yanına vardık.

Lizzy kıkırdamayı sürdürdü, onun için kesinlikle büyük bir macera olmuştu. Ne de olsa, iki yaşındaki bir çocuk araba çarpmasının ne olduğunu nasıl bilebilirdi? Beş yaşındaki ablası Sophia da araba çarpmasını bilmiyordu, ama yanlış olduğunun farkındaydı ve elbette ben de böyle bir kazanın tehlikeli ve potansiyel olarak ölümcül olduğunun farkındaydım. Günün geri kalanında Lizzy'yi ya kucağımda taşıdığımı ya da ellerini sıkıca tuttuğumu tahmin edebilirsiniz.

Eminim ki, hiç biriniz Lizzy'ye yaklaşımımı sorgulamayacaktır... yani onu kucağımda taşımamı ya da elini tutmamı. Hepimiz arabaların yol açabileceği zararların farkındayız. Bu bilgi akan trafiğe atlamama ve Lizzy'yi kendisinden kurtarmama neden oldu.

Bu bölümde, kaldırımda yürümenin güvenliğini bırakacağım ve yeniden iki yönlü trafiğin tehlikelerine atılacağım. Umarım yüreğimi işitirsiniz, çünkü eğer Rab'bin düşünme, yaşama ve sevme biçimimizi dönüştürmesine izin vermezsek, birçok insan O'nun sevgisini ve ışığını bizim hayatlarımızda asla görmeyecektir. Ferisiler gibi yaşama ve taşımak için parmaklarımızı oynatmadığımız yükleri bir kuşağına sırtına yükleme riskine girmek istemiyoruz (Matta 23:4).

**Tutsak edilmiş
herkese özgürlük
ilan etmek için
buradayız.**

Hikmet ve merhamet gerektiren günlerde yaşıyoruz. Tutsak edilmiş herkese özgürlük ilan etmek için buradayız. Bizler özgürlüğün aracılarıyız. Kimin serbest bırakılacağını seçen hapisane gardiyanları, zindancılar ya da yargıçlar değiliz. Tersine, günümüzün karmaşasına verilecek yanıt hapishaneye özgürlük yeri demekten geçmez.

Kütükler

“Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Çünkü nasıl yargılasanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği farketmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, ‘İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım’ dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.” (Matt. 7:1–5)

Eski bir vergi görevlisi olan Matta, başkaları tarafından yargılanmanın nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu. Bu pasajdan alınacak ders başkasını yargılamamak! Bu yorum iyi olmakla birlikte eksiktir. Söylenilenlere daha yakından bakalım. İlk iman ettiğimde, diğer Hristiyanlar tarafından çokça yargılandığımı hissettim ve buna karşılık olarak ben de onları yargıladım. Örneğin, kulaklarımda ikişer delik olması rezilet ve bir tür kendine zarar verme olarak görüldü. Buna karşılık onları dinci bağnazlar olarak tanımladım. Tanrı’ya şükür o zamanlar bir bloğa erişimin yoktu! Etiketlerim zihnimde gizli kaldı. Ve kimin yargısı daha ağırdı? Kendimi kılıcın üzerine atacağım ve benimkinin daha ağır olduğunu söyleyeceğim.

Çift delikli kulaklarım akıllarını karıştırmıştı, ama beni suçlayanları mahkum ettim.

Gözlerinde çöp vardı, ama benimkinde koca bir eğlence merkezi kurmaya yetecek kadar kütük vardı. Merteğim onların gözündeki çöpü görmemi engelledi. Bunu değiştirmek için birkaç şeyin olması gerekiyordu. İlk adım: bir merteğim olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Gözdeki kütük bir gözbağı gibidir... tüm gördüğümüz karanlıktır. Bunu biraz daha öteye taşıyalım; hiç kimse gözleri görmeyen birinin kendisini ameliyat etmesini istemez. Gözbağlarımızı çıkaralım ve kendi sorunlarımızla ilgilenelim, böylece başkalarını incitmeye devam etmek yerine yardımcı olabiliriz.

Gördüğünüz gibi, Matta 7. bölümdeki yargılayıcı arkadaşımız haklıydı; kardeşinin gözünde çıkarılması gereken bir çöp vardı. Ancak kendi durumunu görmez haldeyken kardeşinde yanlış olan şeyi işaret ettiği için İsa

Sorunlarımızı sahiplendiğimizde ve gerçeği yaşamayı seçtiğimizde dönüşüm başlar.

tarafından ikiyüzlü olarak tanımlandı. Bu durumda iken diğerlerine yardım etmek üretken değildir. Kilise parmağını dünyaya uzatırken, Tanrı sözünün tam güçle göğsümüze çarpmasına izin vermemizi istiyor.

Günümüzün kötülüklerinden sızlanmak bizi bir yere götürdü mü?

Kutsal Kitap, tutumumuzu değiştirdiğimiz zaman bir değişimin gerçekleşeceğini açıkça ifade eder.

“Adımla çağrılan halkım alçakgönüllülüğü takınır, bana yönelip dua eder, kötü yollarından dönerse, gökten onları duyacağım, günahlarını bağışlayıp ülkelerini sağlığa kavuşturacağım.” (2. Tarihler 7:14)

Tanrı halkının tutumuna bakar. Bu ayet bir tapınma ve tövbe tutumunu vurgular. Sevgi olmadan, korkunç biçimde hatalıyken gene de tamamen doğru olabiliriz.

Ülkemizin şifaya ihtiyacı var.

Bu şifa bizimle başlar.

Tanrı'nın halkı kendisini alçalttığında, dua ettiğinde, Tanrı'nın yüzünü aradığında ve kötü yollarından döndüğünde başlar. Bunun ne kadar güçlü olduğunu fark ediyor musunuz? Kimin iktidarda olduğu fark etmez. Hangi yasaların geçtiği fark etmez. Herkesi kötü yollarından döndürmek zorunda değiliz... sadece gözlerimizdeki kütükleri ortadan kaldıralım ve buna uygun hareket edelim.

Sorunlarımızı sahiplendiğimizde ve gerçeği yaşamayı seçtiğimizde dönüşüm başlar. Dönüşüm bildiğimiz gerçekle ölçülmez, ama yaşadığımız gerçekte yansıtılır. Sevgi, dönüşüm sürecimizde anahtardır. İman, umut ve sevgi etkenleri olmadan dönüşüm imkânsızdır. Bu sevgisizlik,

kutsallıktan ve dönüşümden uzaklaşılmasının nedenidir.

Ayrıca herhangi bir şeyin ya da bir kimsenin muhtemelen hatalı olduğunu söylemek de artık popüler değildir. Hatta kilise bile mutlakların olmadığı ve benim için yanlış olanın senin için doğru olabileceğini söyleme pozisyonunu benimsedi. Bu yeterli değil. İnançları olmayan bir nesil dönüşümsüz bir nesildir.

Değişmek istiyorum. Bu dünyanın benim değişmeme ihtiyacı var. Her yeni gün İsa'yı izlemek ve O'nun benzeysiğine dönüşmek için yeni bir fırsattır. Bana doğruluğunu giydirmek için üzerimi örten utancımı kaldıran Tanrı'ya çok minnettarım. İsa, utanç verici eylemlerimi doğru sayarak tutsaklığımı tasdik etmedi. Kirli giysilerime temiz de demedi, ama onları Sözü'nde yıkadı.

Utanç asla olduğumuz bir şey değildir, ama utancın hissettiğimiz bir şey olduğu zamanlar olur. Eylemlerimizin utanç verici diye adlandırılabilceği zamanlar vardır. Utanç verici biçimlerde davrandım. Bu beni utanç verici yapmaz. Utandığım şeyler söylediğim ve yaptığım anlamına gelir. Utancın Tanrı'dan uzaklaşmamıza neden olmasına izin verdiğimizde, kendimizi incir yapraklarıyla örtmeye ve çevremizdekileri suçlamaya kalkışırız. Utancın bizi Tanrı'dan ayırmasına izin vermeyi seçebilir ya da karanlıktan uzaklaşarak ışığı ve sevgisi sayesinde Yaratıcımız'la daha derinden bağ kurabiliriz.

Sevgisinin ve kutsallığının ışığında, Tanrı utancımızı en nihayetinde kaldırır.

Kötü davranışım ve günahım için bahaneler yaratarak utancımı kendim kaldırmadım. Geriye bakıp utanç verici işlerimin o şartlar altında onurlu olduğunu söyleyemem. Yalanlarla dolu bir hayattan vazgeçerek gerçekte yaşamayı seçtiğim zaman utancım kalktı.

Dönüşüm yalan söylemez ve çıplaklığımızı inkâr etmez.

Çıplağa giyiniksin demez.

İncir yaprakları ve ağaçların ardında Tanrı'nın varlığından gizlenmez.

Dönüşüm çıplaklığımızı kabul ettiğimizde başlar.

Kendimizi geçici süslerle ve dünyanın incir ağaçlarıyla örtmek için

ADAMANT TAŞI

yaptığımız başarısız çabaları itiraf eder.

Bunların bizi gerçekte asla örtmediğini kabul eder.

Tüm beyhude insani girişimleri bir kenara koyar ve Kutsal Baba-mız'dan bizi gerçeğe kuşatmasını ister.

Mesih'in yönetimi altına girdiğimizde, ışık çocukları olarak utanç verici tutkularımıza uygun yolları ve eylemleri bırakırız. Efesliler 4:21–25 bu değiş tokuşu şöyle tanımlar:

“Kuşkusuz İsa'nın sesini duydunuz, O'ndaki gerçeğe uygun olarak O'nun yolunda eğitildiniz. Önceki yaşayışınıza ait olup aldattıcı tutkularla yozlaşan eski yaratılışı üzerinizden sıyrıp atmayı, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışı giyinmeyi öğrendiniz.”

Üzerinizden sıyrıp atın! Kutsal Ruh'un lütfu, ölüm kefenlerine benzeyen düşmüş eski yaratılışımızı ve kirli öz doğruluğumuzu üzerimizden çıkarmak için bizi güçlendirir. Bir kimse neden eski ve kirli bir giysi üzerine yeni bir kıyafet giymek istesin? Er ya da geç, kirli giysinin lekeli ve pis kokusu yeni olanın içinden sızacak ve onu da bozacaktır. Ve hiçbirimiz ikisini birden üzerimizde taşımamızın rahatsızlığa katlanamaz. Düşüncelerimizi ve tutumlarımızı tanrısal ve kutsal olana doğru yenilerken eski yaratılışı sıyrıp atarız.

Daha iyisini tanıdığımızda, daha iyi yaparız..

Gerçeği tanıdığımızda (İsa'yı), gerçeği yapmak için güçleniriz.

Artık şehvetin özlemlerimizi çarpıtma hakkı yoktur. Açgözlülük ve zenginliğin aldattıcılığı artık zihinlerimizi peçeyle örtme hakkına sahip değildir. Eskiye yeni demek yerine, biz yenileniriz.

Hoşgörüyü Başka Bir Bakış

Kendi başına hoşgörü kavramı insani görünür. Ama içimizde hoş gördüğümüz şeyler değişmez; bilinçli olarak hoş görmemeyi seçtiklerimiz ise değişecektir.

Geçenlerde, oğlumun evindeydim ve torunlarımdan biri (ismini

vermeyeceğim) sıvı el sabununun kullanım alanını genişletmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü ve küçük kardeşine yedirdi. Dilinde hissettiği acı tatla irkilen kardeşi hemen babasına şikayet etti. Babası olayı işittiğinde, bu yapılan hoşgörü göstermedi. Sıvı sabunun kullanımı hakkında sevecen ama sıkı bir konuşma yaptı. Ellerle ağızların birbiriyle karıştırılmayacağı zaman gelene dek sıvı sabuna erişmesi engellendi.

Babası cimri mi davrandı? Elbette hayır! Ellerimizin dışını koruyan şey bedenlerimizin için pekala zehirleyebilir. Evindekilerin sağlığını korumaya çalışıyordu. Torunum bunu bilmiyordu, ama babası biliyordu. Daha iyi biliyorsak, diğerlerine bilgi veririz. Bir çocuğun güzel kokan her sıvının tüketilmeyeceğini anlamasını bekleyemeyiz. Gelecekte bunu yapmaları için önce onlara öğretmemiz gerekir.

Lütfen bu anda cesur olun ve bu gerçeği başkalarının kavramlarıyla düşünmeyin. Onu etrafınıza sarın.

Kendi hayatınızda neyi hoş görüyor ya da kabulleniyorsunuz?

Gelecekte daha az hoşgörülü ya da hoşgörüsüz olmanız gereken bazı alanlar nelerdir?

Dönüşmenize engel olan nedir?

Tanrı'yı Örnek Alın

Efesliler 5 bize şöyle nasihat vermektedir:

“Bunun için, sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın. Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün.”
(a. 1–2)

İçimizde hoş
gördüğümüz
şeyler değişmez;
bilinçli olarak
hoş görmemeyi
seçtiklerimiz ise
değişecektir.

Passion çevirisinde de bu ayetlerin ifade ediliş biçimini seviyorum:

Tanrı'yı izleyin ve her yaptığınız şeyde O'nu örnek alın, ancak o zaman sevgili çocukları olarak O'nu temsil edebilirsiniz. Ve Mesih'in bol sevgisine bağımlı olarak yürümeyi sürdürün, çünkü hayatını bizim için bir kurban olarak sundu. O'nun bize olan büyük sevgisi gökte ve yerde güzel kokulu bir tapınma ve şifa aroması olarak Tanrı'yı hoşnut etti.

Bu iki ayet tartışmaya açık çok az şey içeriyor. Pavlus şefkatin önemi hakkındaki konuşmasını henüz bitirir. Her birimiz Oğlu İsa gibi davranarak göksel Babamızı örnek almak isteriz. Bunun anlamı her şeyden önce sevgide yürümektir. İsa sevginin en saf ifadesiydi, ama İsa'yı örnek almak ayrıca saflıkta, teslimiyette ve itaatte yürümektir. Sonraki ayet yasadışı ve kirli olanla dopdolu bir çağda davranışımızın nasıl olması gerektiğini tanımlayarak devam eder:

“Aranızda fuhuş, pislik ya da açgözlülük anılmasın bile. Kutsallara yaraşmaz bu. Aranızda açık saçıklık, budalaca konuşmalar, bayağı şakalar da olmasın. Bunlar size yakışmaz. Bunun yerine şükredin.” (Efesliler 5:3–4)

Passion çevirisi Efesliler 5:3-4'ü şöyle ifade eder:

Bu sevgi fuhuş, pislik ya da açgözlülükle bağdaşmaz; çünkü sizler O'nun kutsallarısınız ve hiç kimsenin sizi bunlarla suçlamasına izin vermeyin. Konuşmanıza dikkat edin. Açık saçıklığı ve değersiz hakaretleri bırakın; bunlar utanç getiren ve budalaca sözlerdir. Bunun yerine yüreğinizi tapınmayla doldurun ve ağzınızdan birbirinizi Tanrı'nın iyiliğine hatırlatan sözler dökülsün.

Sanırım hepimiz kilisedeki insanların bazen çok hasis tavırlar sergilediğini biliyoruz. Bu ayetleri kendimizi arındırmak için benimsemek yerine, daha suçlu saydıklarımıza zulmetmek için kullanıyoruz. Sevgi ve mesuliyetin sınırları bulanıklaştı. Çoğunlukla, bunun nedeni insanların (Hristiyanlar) gerçeği iyi biçimde sevmemesi ya da yaşamamasıdır. Bunun değiştiğini görmek istediğinizi biliyorum.

Gerçeği iyi biçimde sevmemize ve yaşamamıza yardım etmek için, Romalılar Mektubu'ndan çıkardığım üç görüşü ortaya koymak istiyorum:

1. Tanrımız'ın gerçeği
2. Günümüzün gerçeği
3. Bizim gerçeğimiz

Çalışmamızın büyük kısmını üçüncü nokta üzerinde geçirmeyi planlıyorum. Yüreklarimizi inceleyeceğimiz ve kütüklerimizi kaldıracığımız yer orası.

Her Kutsal Kitap pasajını hem standart çeviriden hem de İngilizce Message çevirisinden alıntılacağım ki, birinde çok açık olmayan bir ifade diğerinde anlaşılır olsun. İlk olarak Tanrımız'ın gerçeğini ele alalım.

Tanrımız'ın Gerçeği

“Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur.” (Romalılar 1:19–20)

“Tanrı'nın temel gerçekliği yeterince açıktır. Gözünüzü açın, oradadır! Tanrı'nın yarattıklarına uzun ve düşünceli bakarak, insanlar gözlerinin göremediklerini de görmüşlerdir: örneğin sonsuz gücünü ve O'nun tanrısal varlığının gizemini. Bu nedenle kimsenin bahanesi yoktur.” (Message)

Gördüğümüz her şey görünmez Tanrı'nın varlığını beyan eder. Bilmediğimiz her şey bilinmeyenin gerçekliğini ifşa eder. Yaratılış, harikalar Tanrısı'nı ve sınırsız yaratıcılığını ortaya koyar. Eğer kimse bize bir Yaratıcı'nın olduğunu söylemeseydi bile, doğanın senfonisi gözlerimizi ve kulaklarımızı O'nun varlığına çekerdi. Yaratılan her şey, yaratıcısı olmayan Kişi'yi açığa çıkarır. Yalnızca Tanrımız yücedir. O, her şeyin

ADAMANT TAŞI

üzerinde ve tek olan Rab Tanrımız'dır. Mezmurlar'da Yüceler Yücesi Tanrı muhteşem tasvirlerle tanıtılır:

“Çünkü RAB uludur, yalnız O övgüye değer, ilahlardan çok O'ndan korkulur. Halkların bütün ilahları bir hiçtir, Oysa gökleri yaratan RAB'dir. Yücelik, ululuk O'nun huzurundadır, Güç ve güzellik O'nun tapınağındadır.” (Mezmur 96:4–6)

**Yaratılan her şey,
yaratıcısı olmayan
Kişi'yi açığa
çıkartır.**

Ve:

“Ateş yürüyor O'nun önünde, Düşmanlarını yakıyor çevrede. Şimşekleri dünyayı aydınlatır, Yeryüzü görüp titrer. Dağlar balmumu gibi erir, RAB'bin, bütün yeryüzünün Rab'bi önünde.” (Mezmur 97:3–5)

Bu ayetleri okuyup da bir şekilde içerdiği huşuyu kaçırmak olanaksızdır.

Günümüzün Gerçeği

Durup günümüzün gerçeğini düşündüğüm zaman, kendimi tekrar ve tekrar şu soruyu sorarken buluyorum, “Baba, ne oldu?” Romalılar Mektubu'nu okumaya devam ettiğimizde, aşağıdaki ayetler bir değişikliğin nasıl gerçekleştiğini ele alır:

“Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar.” (1:21–22)

Ve Message çevirisi:

“Olan şuydu: İnsanlar Tanrı'yı çok iyi tanıyorlardı, ama O'na Tanrı gibi davranmadılar, O'na tapınmayı reddettiler, kendilerini budalalığa ve anlayışsızlığa indirdiler. Böylece hayatlarında ne muhakeme kaldı

ne de yön. Her şeyi biliyorlarmış gibi yaptılar, ama yaşam hakkında cahildiler.”

Hayatlarımızı ifade ediş biçimlerimizle Tanrı'ya saygısızlık ettiğimizde ve O'nun kimliğini baltaladığımızda, kaçınılmaz olarak kendimizi cahil bir hayata indirgemiş oluruz. Bunun anlamı okuruz, ama asla gerçekten anlamayız. Tüm yaratılışın O'nun gerçeğini beyan etmesi ışığında, bir Yaratıcı olduğunu kabul etmemek güçtür, ancak Tanrı'yu kabul etmek O'nu tapınmaktan çok farklı bir şeydir. O'nun varlığını kabul etmek bir şey, ama diz üstüne gelmek tamamen ayrı bir şeydir. Tanrı'yu ancak O'na tapınırken tanıyabiliriz. Onurlandırmak için yarattığımız varlığa onur vermediğimizde, düşüncelerimiz çalışma düzeninden çıkar. Standart çevirideki sözcük seçimi budalalıktır; yararsız, boş ve kısır anlamına gelir. Bu ifade yararsız ya da bina etme yeteneğinden yoksun düşünmeyi tarif eder. Bu ayet Message çevirisinde şöyle ifade edilmiştir, “Her şeyi biliyorlarmış gibi yaptılar, ama yaşam hakkında cahildiler.”

Günümüzün gerçeği hepimizin üzerinde bir yükür. Bilgiye bu derece erişimi olan, ancak amaç bakımından muğlak bir nesil daha önce asla olmadı. Sağlıklı ilişkisel bağlantılar kurmakta çok ciddi zorluklarımız var. Hakiki ilişkisel bağlantılarımız uğruna sanal kişilikler geliştiriyoruz. Bir daldan diğerine kuşlar gibi uçup gitmeyi öğrendik ve başka bir yere çekilene dek bir yerde nadiren yeterince uzun kalıyoruz. Derin düşünme ve tapınmak için zaman ayırma kavramı neredeyse kayıp bir sanat haline geldi.

Romalılar Mektubu Tanrı'ya tapınmayı reddettiğimizde ve kendimizi başka şeylere verdiğimizde neler olduğunu açıklayarak devam eder:

“Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler. Bu yüzden

Derin düşünme
ve tapınmak
için zaman
ayırma kavramı
neredeyse kayıp
bir sanat haline
geldi.

ADAMANT TAŞI

Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin." (1:23-25)

Ve Message çevirisi:

"Tüm dünyayı elinden tutan Tanrı'nın yüceliğini yol kenarında alabileceğiniz ucuz heykelciklere değiştirdiler. Bu yüzden Tanrı şöyle demeye getirdi, "Eğer istediğiniz buysa, bunu alacaksınız." Çok geçmeden domuz ağılında, pislikle kaplanmış, hem içte hem dışta kirli yaşamaya başladılar. Ve bütün bunlar gerçek Tanrı yerine sahte bir ilahı yeğlemelerinden, onları yaratan Tanrı yerine kendi yarattıkları ilaha tapınmalarından oldu. Oysa Tanrı övülür, Tanrı bizi kutsar! Evet!"

Batı kültürü ebedi alemin yüceliğini satın alabildiğimiz, dokunduğumuz, kontrol ettiğimiz maddi şeylerin verdiği anlık zevklere değişmiştir. Bizi yücelten Tanrı'yı büyük oranda defettik ve bizi rezil eden yaratıklara tapınmaya yöneldik. Yüreklerimizi hırs ve açgözlülük putlarına çevirerek kendimizi cinsel ahlâksızlıkla kirllettik.

Bunun kısıtlı bir cinsel faaliyetle ilgili olduğu sonucuna varmadan önce, yazar Preston Sprinkle'in "People to Be Loved" adlı kitabında yazdıklarını göz önüne alalım: "Bu ayette "ahlâksızlığa" yapılan referans eşcinsel ilişkilerle sınırlı değildir. Eşcinsel olsun ya da olmasın, insanların işlediği evlilik dışı ilişki, zina, tecavüz ve diğer her türlü cinsel günahları içeren genel bir beyandır."¹

Benim suçum bu listede var. Fuhuş geçmişçi çok eskiye dayanan bir aileden geliyorum. Dürüst olmak gerekirse, her türden pornografi ve sapkınlık popüler olmuştur. Batı Dünyası bir domuz ağılında uyandı ve bu duruma nasıl düştüğünü merak etti.

Tanrı'ya sırt çevirdiğimizde, O'nun sınırlayıcı eli üzerimizden kalkar ve kendi yolumuzdan gitmek için serbest kalırız. Bu gerçek, çölde yolculuk eden İsrailoğulları'nın başına gelenlerden farksız değildir. Tan-

rı'nın gökten yağdırdığı man ekmeği mucizesini gözden kaçırdılar ve et yemek istediler. Etin vücutlarını güçlendireceğini düşündüler. Tanrı onlara bildircin verdi, ama bildircinla birlikte ruhsal kırılma geldi. Kendi yolumuzu talep ettiğimizde, çoğunlukla kendimizi kaybederiz. Pavlus'un yazdığı gibi:

Kendi yolumuzu talep ettiğimizde, çoğunlukla kendimizi kaybederiz.

“İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler. Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar.” (Romalılar 1:26–27)

Ve:

“Ardından daha kötüsü geldi. Tanrı'yı tanımayı reddederek kısa sürede insan olmayı da bilmediler. Kadınlar nasıl kadın olacaklarını, erkekler nasıl erkek olacaklarını bilmediler. Cinsel olarak karmaşa içinde birbirlerini suiistimal edip kirlittiler. Kadınlar kadınlarla, erkekler erkeklerle. Hepten şehvetle ve sevgisizce. Ve bunun bedelini ödediler, hem de nasıl ödemek. Tanrı'dan ve sevgiden yoksun, tanrısız ve sevgisiz sefiller oldular.” (Message)

Bu iki ayette çok miktarda kötülük var, ama her bir cümle Yaratıcı'mız'ın hikmeti olmaksızın hiçbirimizin insan olmayı bilmediği gerçeğine işaret ediyor. İnsanlığımızı Tanrı bilgisinde buluyoruz. Hangi ahlâksızlık türü olursa olsun (zina, açgözlülük, zulüm, fuhuş vs.) bizi kirlenmekten alıkoyacak şey Tanrı bilgisidir.

Ancak korkarım ki, kültürümüz temelleri unuttu. Birçok Amerikan filmi şiddeti yüceltiyor ve sonra evlerimizde, okullarımızda ve sokaklarımızda şiddet görünce şaşırıyoruz. TV programları ve tabii ki reklamlar her türden cinselliği körüklüyor. Olması gereken çok daha fazla bu

görüntülere maruz kalıyoruz ve bu durum önceki nesillerin günlük olarak asla mücadele etmek zorunda olmadığı ayartıları tetikleemektedir.

Halk eğitim sistemlerimiz ortaokul çağındaki çocukları muhtemelen kafalarının en karışık olduğu bir dönemde cinsiyetlerini kendilerinin belirlemesi yönünde teşvik etmektedir. Ortaokulun ne kadar zorlu bir dönem olduğunu unuttuk mu? (Aradan uzun zaman geçti, ancak ne kadar travmatik olduğunu hâlâ hatırlıyorum!)

Eğer bir kimse ortaokulda benden kendimi tanımlamamı isteseydi, tek boynuzlu at olduğumu söyledim. Bedenimde neler olup bittiğini ve neden memelerimin büyümediğini anlamaya çalışıyordum. Bu kafa karıştırıcı dönemde erkeklere bakmaktansa, soyunma odasında kızları süzmeyi tercih ederdim.

Bu dönemde hemcinslerimizi merak etmemiz normaldir. Herkes bedenlerinde neler olduğunu çözmeye çalışıyor. Neden bu süreci korumaya almıyoruz? Neden gençlerimizi cinselleştiriyoruz?

Delikanlılıktan erkeklığe ve genç kızlıktan kadınlığa geçen insanların kendilerini tanımlamalarını istemiyorsunuz. Okul yönetmeliklerinin ve kültürümüzün çocuklarımızı cinselleştirmesine ve ergenliklerini saptırmasına gerçekten izin verecek miyiz? Hatta bazı okullar o kadar ileri gidiyor ki, kızlarla erkeklerin hemcinsleriyle öpüştükleri cinsel görüntüler öğrencilere gösteriliyor ve eğer görüntülerden uyarılıyorsa onlara eşcinsel oldukları söyleniyor.

Hayır. Eğer cinsel olarak uyarılıyorsa, bunun nedeni Tanrı'nın bizi cinsel etkileşimlere cinsel tepki vermemiz için yaratmış olmasıdır, nokta. Cinsel bir şey gördüğümüzde, bedenlerimiz cinsel tepki verir. Evli ya da bekar, eşcinsel ya da değil, yaşlı ya da genç olmamız fark etmez. Eşlerimize ihanet edeceğimiz ya da ilişkiye girdiklerini gördüğümüz kişilerle ilişki kurmak isteyeceğimiz anlamına gelmez.

Evlilik antlaşması içerisinde erkek ve kadın arasındaki tutku onurludur. Evlilik dışında ise, onurlu olan şey onursuz hale gelir. İşte bu nedenle zina ve evlilik dışı ilişki antlaşma ihlalidir. Kutsal Kitap'ta doğal olmayan ve onursuz olarak tanımlanan tutkularından söz edilir. Bunlar

arasında eşcinsellik, ensest, pedofili, hayvanlarla cinsel ilişki vardır. Ve burada durmam gerekiyor. Romalılar 1. bölüm bize hepimizin günah işlediğini hatırlatır. Açgözlülük ve iftira da zina ve eşcinsellik kadar ke-
der vericidir.

Günahın Bedeli

Romalılar 1:27 bu zihin yapısına boyun eğenleri bekleyen bir ceza ya da bedelden söz eder. Şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki, bize ödeten asla Tanrı değildir. O bizi değişmeye, ölüm ve lanet yerine yaşam ve bereketi seçmeye davet edendir. Boşa harcanan bir yaşamın domuz ağılında uyanan biz müsrifleri Baba'ya geri dönmeye davet eder ve geri dönüşümüzde bizleri kaftan, yüzük ve şölen bekler. O bize şöyle söyleyen Tanrımız'dır, "RAB diyor ki, 'Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa Kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da Yapağı gibi bembeyaz olacak'" (Yeşaya 1:18). Ne yaptığımız ya da kiminle yaptığımız önemli değildir. O bizi aklayacaktır.

Ama hayatlarımızı putperestliğin, cinsel ahlâksızlığın ve açgözlülüğün kum zemini üzerine kurduğumuzda, hayatlarımız eninde sonunda çökecek ve çöküşün bedeli ağır olacaktır. Başka birinin, başka cinsiyetin, başka ilacın, başka arabanın, başka evin ya da başka bağımlılığın bizi sonunda tatmin edeceği umuduyla her şeyimizi harcarsak, kendimizi hüsrana hazırlarız. Günümüz insanları bütünlüğe o kadar hasret ki, en aşırı uçlara bile gitmeye razılar ve bunun bir nedeni de değişimimizi iyi bir örnek olarak sunmamamızdır.

Romalılar devam eder:

"Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışsız davranışlara teslim etti." (1:28)

Ne yaptığımız
ya da kiminle
yaptığımız önemli
değildir. O bizi
aklayacaktır.

ADAMANT TAŞI

Ve Message çevirisi:

“Tanrı’yı tanımaya zahmet etmedikleri için Tanrı da onlara zahmet etmedi ve yoldan çıkmalarına izin verdi.”

Biz yoldan çıkmış bir halkız. Sevecen bir Baba’nın sınırlamalarından kaçıp yıkıma mâhkum olduğumuzu keşfettik. Herkesin dilediğini yaptığı İsrail halkı gibiyiz. Romalılar Mektubu’ndaki sonraki birkaç ayet Tanrı’nın sınırlamadığı bir halkım neye benzeyeceğini ayrıntılarıyla tarif eder:

“Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular [Tanrı’ya tapınmayı reddeden herkes]. Kısırçılık, öldürme hırsı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. Dedikoducu, yerici, Tanrı’dan nefret eden, küstah, kibirli, övünge, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır.” (1:29–31)

Ve Message çevirisi:

“Ve sonra hepsi yoldan çıktı: sınır tanımaz kötülük, gasp ve vurgun, ihanet. Kısırçılıkları, zevk için cinayetleri, tartışma ve hileleriyle yeryüzündeki hayatı cehenneme çevirdiler. Onlara bakın: kötü ruhlu, zehirli, çatal dilli Tanrı karşıtları. Zorba, övünge, çekilmez gevezeler! Hayatları mahvetmenin yeni yollarını icat ederler. Yollarına çıktıklarında anne babalarını bir kenara atarlar. Akılsız, iki yüzlü, zalim ve soğuk kanlı kişilerdir.”

Tanrı’yı onurlandırmayı ve O’na tapınmayı reddeden bir kültürün neye benzediği hakkındaki bu yürek dağlayıcı listenin ardından Pavlus, tarifini 32. ayet ile sonuçlandırır:

“Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar.”

“Ve hiç de bilmiyor değiller. Çok iyi biliyorlar ki Tanrı’nın yüzüne tükürüyorlar. Ve bunu umursamıyorlar; daha kötüsü en kötü şeyleri en iyi yapanlara ödül dağıtırlar!” (Message)

Gerçek şu ki, hepimiz ölümü hak ettik. Ama yakın zamana kadar, başkalarından eski hayat tarzımızın yıkıcı davranışlarını (açgözlülük, ahlâksızlık, kibir, dedikodu, kıskançlık vs.) onaylamasını ya da hatta ödüllendirmesini istemeyi asla hayal etmedik. Mesih’i kabul ettiğimizde, Tanrı’nın lütfu bizi Tanrı’nın gazabı altına sokan bu davranışları ardımızda bırakmak için bizi güçlendirdi. Bizi geçmişte tehlikeye düşüren şeyleri onaylamak için lütufla ilgili Kutsal Yazıları kötüye kullanamıyoruz. Böylece günümüzün gerçeği sona erer. Şimdi büyük önem arz eden kısım geliyor.

Sevecen bir
Baba’nın
sınırlamalarından
kaçıp yıkıma
mâhkum
olduğumuzu
keşfettik.

Bizim Gerçeğimiz

Ancak en nihayetinde bizler günümüzün çocukları değil, sonsuzluğun çocuklarıyız. Bu nedenle, kendi gerçeğimizi ele alırken olabileceklere doğru ilerleyelim. Böylece önümüzde Romalılar 2. bölüm açılıyor:

“Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özüün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun. Böyle davrananları Tanrı’nın haklı olarak yargıladığını biliriz. Bu gibi şeyleri yapanları yargılayan, ama aynısını yapan ey insan, Tanrı’nın yargısından kaçabileceğini mi sanıyorsun?” (a. 1–3)

Ve Message çevirisi:

“Bu insanlar karanlık bir yoldan aşağıya iniyorlar. Ama eğer bu nedenle kendinizi yukarıda görüp başkalarına parmak uzatabileceğinizi

ADAMANT TAŞI

düşünüyorsanız, yeniden düşünün. Ne zaman birini yargıyorsanız, kendinizi mâhkum edersiniz. Başkalarını yargılamak kendi suçlarınızın ve kötü davranışlarınızın ortaya çıkmasının engellenenini iyi bilinen bir yoldur. Ama Tanrı kandırılmaz. O, her tür kalın sis perdelerinin içini doğrudan görür ve yaptıklarınızdan sizi sorumlu tutar. Yoksa siz sırf başkalarına parmak uzatarak tüm yanlışlarınızı Tanrı'nın gözünden kaçırabileceğinizi ve O'nun yargısından kaçabileceğinizi mi düşündünüz?"

Özür Yok

İşte gene karşımızda. Asla yargılama konumunda değiliz. Asla. Çok uzun zamandır, dönüşmüş yaşamlarımız aracılığıyla İsa'yı yüceltmek yerine kendi yanlışlıklarımızı Tanrı'nın gözünden kaçırmaya çalıştık. Sadece Tanrı, herkesin ve her şeyin Yargıcısıdır. Belki günahlarımızın doğası farklı, ama bu, Tanrı'nın bizi yaptıklarımızdan sorumlu tutmayacağı anlamına gelmez. Belki cinsel günah işlemedik... peki ya listenin geri kalanı? İftira, kıskançlık, çekişme, dedikodu, övünme ve açgözlülük gibi suçlardan ne haber? Bunlar da kilise de yaygın değil mi?

Hepimizin merhamete ihtiyacı var, o halde merhamet yayalım.

Hepimizin sevgiye ihtiyacı var, o halde sevgi yayalım.

Asla yargılama
konumunda
değiliz. Asla.

Hepimizin umuda ve potansiyelimizi gören insanlara ihtiyacı var. İnsanları sevmek ve merhamet yaymak her birimizi dönüşüm için hazırlar.

Pavlus dönüşümün nasıl gerçekleştiğini açıklayarak devam eder.

"Tanrı'nın sınırsız iyiliğini, hoşgörüsünü, sabrını hor mu görüyorsun? O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiğini bilmiyor musun?" (2:4)

Ve:

“Yoksa çok iyi bir Tanrı olduğu için, paçayı sıyırmana izin vereceğini mi düşündün? En iyisi en baştan iyice düşün. Tanrı şefkatlidir, ama etkisiz değildir. Şefkatiyle elimizi sıkıca tutar ve bizi köklü bir yaşam değişimine yönlendirir.” (Message)

Tanrı'nın iyiliği günahın tasdiki değil, her zaman gerçeğe dönmemiz için bir davettir. C. S. Lewis şöyle yazar, “Tanrı'nın sertliği insanın yumuşaklığından daha iyidir ve onun zorlaması özgürlüğümüzdür.”² Tanrı en nihayetinde gerçeğin yoluyla kesin olarak bizi özgürlüğe yönlendirmeyi arzular. İsa ölümden dirildi, öyle ki, cehaletimizden uzaklaşalım ve O'nun kurbanını onurlandıran bir biçimde yaşayabilelim (Elçilerin İşleri 17:30–31).

Elimizin sıkıca tutulması ve köklü değişikliğin olduğu bir yaşama yönlendirilme fikrine bakalım. Bunun sizin için anlamını bilmiyorum, bu nedenle Tanrı'nın elimi sıkıca tuttuğu günü anlatarak başlayacağım.

◆

**Tanrı'nın iyiliği
günahın tasdiki
değil, her
zaman gerçeğe
dönmemiz için bir
davettir.**

Yeniden Doğuş

Yirmi bir yaşında Purdue Üniversitesi'nin yaz okuluna katıldığım sırada yeniden doğdum. O zamana dek hayatım Romalılar'da tarif edildiği gibi karanlık bir yoldan aşağı iniyordu. Huysuz, inatçı, gelişigüzel ilişkilere giren ve isyankâr biriydim. Sonra bir gece Kutsal Kitap çalışmasına dönen bir pikniğin ardından gözlerimdeki pullar düştü. Elleri havada ilahiler söyleyen insanlar etrafımı sarmışken nereye bakacağımı bilemedim. Samimi bakışlarından ve havaya kalkmış ellerinden kaçmak için ilahi kağıdına bakıyordum. Bir sonraki ilahinin sözlerine göz gezdirdim, başlığı “Doğruluk kaftanı” idi. Dizelerin birinde Tanrı'nın bana bakmasının, ama benim yerime İsa'yı görmesinin mümkün olduğunu okudum.

ADAMANT TAŞI

Tam o anda Kutsal Ruh'un bana fısıldadığını hissettim, "Sana bakamam." Sözleri okurken ihtiyacım olan örtünün İsa olduğunu anladım. O ana kadar, sayısız bahane ve suçlama ile eylemlerime ve seçimlerime kılıf uydurmuştum.

O gece yeniden doğmak için dua ettim ve hayatımı Tanrı'nın Kutsal Ruhunun yönlendirişine teslim ettim. Yatakhanedeki odama geri döndüğümde, odamda yeni hayatıma uymayan şeyler olduğu hissine kapıldım. Hiç zaman kaybetmeden bu şeyleri koridorun sonundaki çöp kutusuna attım.

Kimse bunu yapmamı söylememiştir. Tanrı'nın Ruhunu ile dolduğumda, daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissetmeye başladım. Normal saydığım tüm o eylemler, sözler ve davranışlar şimdi çirkin ve zaman zaman keder verici geliyordu. Bu durum utancın ya da suçluluğun hayatıma egemen olması değildi. Yeni bir etkinin varlığı ve kutsal Tanrı'nın bilincine varmış olma.

John (gelecekteki kocam) bana sürekli olarak Elçi Pavlus'tan alıntılar yapmıştı. Yeni Antlaşma'nın bir versiyonu olan Yol'un bir kopyasının okul tarafından odama koyulduğunu hatırladım. O gece Pavlus'un kitabını bulmak için oldukça zaman harcadım. Kutsal Kitap'ı dikine koydum ve Pavlus'un kitabının açılması için dua ettim. Sayfalar ayrıldı ve 2. Korintliler 5:17 ayeti açılıverdi:

"Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur."

Bu sözlerin Pavlus'un ağzından çıktığını anladığımda, yazdığı tek bölümü bulmuş olduğumu düşündüm! Yıllar içerisinde ilk kez esenlik için uyudum.

Bir Şey Oldu

Ertesi sabah ruhumun diri olduğunu bilerek uyandım. Anneme olanları anlatmak için acele ederek ranzanın üstünden atladım. Ansızın şu soğuk sözleri duydum: "Gece hiçbir şey olmadı. Hiçbir farkın yok."

Dehşetle dona kaldım. Kendimi sorgulamaya başladım. Kimi kandırıyordum. . . ben Hristiyan mıyım? Sonra dün gece hissettiğim huzuru, uzun zaman sonra alkol kullanmadan nasıl deliksiz uyuduğumu, dua ettikten sonra Tanrı'nın sevgisinin şifa veren sıcaklığı bedenimi doldururken midemdeki düğümlerin nasıl da çözüldüğünü hatırladım.

İşte o zaman bu sesi tanıdım.

Yok edicinin sesiydi.

Beni yeme bozukluğuna sürükleyen sesin aynısıydı. Beni korku ve güven bunalımıyla boğan ses buydu. Beni tecrit etmiş ve suçlamış olan sestir bu. Beni günah işlemem için ayartan sestir.

Bu ses daha önce bana Hristiyan olmadığımı söylemiş miydi? Asla. Bir kez olsun, içimde sonsuzluktaki durumumla ilgili bir soru uyandırmamıştı. O anda yalancıların ve hırsızların bizde olmayana çalmak için gelmeyeceğini anladım. Bu sabah kurtulmuş olduğum ilk sabahtı ve işte bu nedenle ilk kez kuşku fısıltıları vardı.

Ama bu sözlerin bende tam tersi bir etkisi oldu. Geçen gece olanları baltamak bir yana, gerçeği tasdik etme işlevi gördüler.

Bir şey olmuştu! Neredeyse sesli güldüm. Düşmanın varlığı Tanrım'ın gerçeğini açığa vurmaya hizmet etti.

Geriye dönüş olmaması için çok fazla riski göze almak zorundaydım. Hayatımdaki bir değişim olduğunu ima edemezdim. Hemen o an ve orada her şeyimi Tanrı'ya adadım. İki hafta içinde su vaftizi oldum.

Bir ay sonra kış dönemi için Arizona'daki kızlar birliği evine döndüğümde, yaz mevsiminde neler olup bittiğini kız arkadaşlarımla paylaştım. Herkesin bundan hoşnut olmadığını ve elbette ikna olmadığını söylememe gerek yok.

Kapım Çalınıyor

Bir gün odamda tek başıma Kutsal Kitap'ımı sesli okurken, kordorda gürültülü ayak sesleri işittim ve ardından kapım hızlıca çalındı. Kapıyı açınca karşımda duran kız arkadaşlarımdan biri "Yüksek sesle

okuma!” diye bağırdı. Ağzında çıkan sözlere o da en az benim kadar şaşırmişti. O an kötü ruhların gerçekte var olduğunu anladım. Kız birliğindeki arkadaşlara duyduğum saygıdan, yangın merdiveninden çatıya çıkıp Kutsal Kitap’ımı sesli okumaya devam ettim.

Bu avantajdan yararlanarak, kampüsün, evimin ve geleceğimin üzerine Tanrı’nın vaatlerini ilan ettim. Birçok gece koridorlarda yürüyüp arkadaşlarım için dua etme ve onları karanlığın egemenliğinden ışık egemenliğine çağırma isteğiyle doluyordum.

Çok geçmeden kapımı başka çalanlar da oldu. İlk sınıftan kızlar bana ne olduğunu bilmek istedi. Önceden nasıl biri olduğumu duymuşlar, şimdi nasıl görüldüğümü görmüşler ve bende olana sahip olmak istiyorlardı. Campus Crusade’den aldığım bir broşürü elime aldım ve tüm broşürü sesli olarak kelimesi kelimesine onlara tekrar ettirdim.

Kızlar birliğindeki arkadaşlarıma ilk vaaz verdiğim zamanı hatırlıyorum. Beklenmedik bir zamanda oldu. Bir nedenden ötürü, uluslararası finansın iyi bir branş olduğunu düşündüm. İlk birkaç yıl yeterince kolaydı, ama üçüncü ve dördüncü yıllarda profesörler yetersiz kalanları açıklamaya başlıyordu.

Aynı dersleri alan birkaçımız vize sınavları için tüm gece çalışmaya karar vermiştik. Gecenin sonunda hepimiz kahvaltı masasında bir yandan tıkınıp diğer yandan birbirimize sorular soruyorduk. Geleceğin dört erkek çocuk annesi olarak işime çok yarayacak bir branş olan temel eğitim okuyan bir arkadaşım içeri girdiğinde kahve ve NoDoz ile kendime yeni gelmeye başlamıştım. Hepimize bir bakış attı ve berbat görüldüğümüzü söyledi. Ne dediğini anlamak için bir müddet duraksayıp çalışmamıza geri döndük. Ama durumu anlamadı. Sonra kendi yemek tepsisini alarak bize katıldı. “Lisa, sanki üzerinden araba geçmiş gibi görünüyorsun” manasına gelecek bir şeyler söyledi.

Tüm hatırladığımı bir titremeydi ve birden bire eski Lisa yüzeye çıktı. Ve son birkaç yıldır düşünmekte olduğum o soru ağzımdan çıkıverdi: “Neden sabahları tam bir [biiip] gibi davranıyorsun?”

Kahvaltı salonu buz kesti... yeniden doğmuş kız küfretmişti. Hristi-

yan olmadan önce, her zaman küfredirdim, ama yeni bir imanlı olarak sadece zihnimden küfretmeyi başarmıştım. Ama şimdi açığa çıkmıştı ve kız arkadaşlarımla çoğu ne yapacağını bilemedi. Ama bu kız biliyordu. Ayağa kalktı, parmağını bana doğrulttu ve “Biliyordum! Senin bir Hristiyan olman zaten asla mümkün değildi. Sen çok kötüsün!” diye bağırarak hışımla çıkıp gitti.

Ben ayağa kalkmaya başladım ve tatlı oda arkadaşım kolumu tutarak beni yatıştırdı ve “Ben de ona tam aynı şeyi söyleyecektim” dedi.

Gülümseyerek ayağa kalktım; tüm gözler şimdi üzerimdeydi. Sonra ki sözlerim “Hepinize bir özür borçluyum. Tamamen sınırı aştım” oldu.

Daha sonra, arkadaşlarımla çoğu o anda Hristiyan olduğumu gerçekten anladıklarını söylediler. Beni duşta dua ederken ya da çatıda Kutsal Kitap’ımı sesli biçimde okurken görmemişlerdi. Geceleri koridorda yürüyerek onlar için dua ettiğimi görmemişlerdi. Ancak o gün ilk kez kendimi alçalttığımı görmüşlerdi.

Eğer adamant dönüşüme örnek olacaksak hepimizin benimsemesi gereken alçakgönüllü tutum sizce de bu değil mi? Hepimiz hatalar yaparız, ama bahaneler üretmeye iznimiz yoktur. Daha iyisini yapmayı bildikçe, daha iyisini yaparız. Ve daha kötüsünü yaptığımızda, bunu sahipleniriz.

Charles Spurgeon şöyle demiştir:

“Bizzat acısını çekmedikçe günaha ikna olmayı vaaz edemezsiniz. Bizzat yapmadıkça tövbeyi vaaz edemezsiniz. Gerçek vaaz artezyen kuyusu gibidir; ruhun derinliklerinden kaynaklanır. Eğer Mesih içimizde bir kaynak yaratmadıysa, bizden dışarıya bir akıntı olmaz.”³

Bu sözü çok seviyorum. Gerçek vaaz artezyen kuyusu gibidir; diri suların pınarıdır. Merhamet her birimizin engelsizce akmalıdır!

—◆—
Hepimiz hatalar
yaparız, ama
bahaneler
üretmeye iznimiz
yoktur.

ADAMANT TAŞI

Sevgili Göksele Baba, elimi sıkıca tut ve beni köklü bir yaşam değişimine yönlendir. Hayatımın her parçasının başkalarına seni işaret eden bir mesaj olmasını istiyorum. Neye karşı olduğumla değil, senin ne için yaşadığınla tanınmak istiyorum. Neden olduğum karışıklıklar için artık bahaneler üretmeyeceğim. Hayatımda yaptığın işle çelişen alanlarda beni ikna et.

KUTSALLIKTA ADAMANT OLMAK

Kutsallık Tanrı'nın diğer tüm sıfatlarının kusursuzluğudur. Gücü kutsal güçtür, merhameti kutsal merhamettir, bilgeliği kutsal bilgeliktir. O'nu övgülerimizi almaya lâayık kılan unsur, diğer bütün sıfatlarından çok O'nun kutsallığıdır.

Jerry Bridges

Yirmili yaşlarımın başında *The Pursuit of Holiness* (Kutsallık Arayışı) adlı kitabı okuduğumu hatırlıyorum. Her bir sayfası içimde gerçekleşmemiş bir özleme hitap ediyordu. Tanrı'nın kutsal olduğunu anlıyordum, ama kutsallığın ardından gitme fikrini anlayamıyordum. Bunun gerçekleşmesiyle günlüğümde yazdıklarım değişti, tapınmadaki odağım değişti, hatta arkadaşlarımı bile farklı seçtim. Bunun nedeni bir başkasından daha iyi olduğumu düşünmem değildi. Aslında daha zayıf olduğumu ve kirli şeylerin hükmüne daha açık olduğumu biliyordum.

Bu nedenle bana açıklananları korumak için çok gayret ettim ki, Kutsal Olan benim aracılığım ile açığa çıksın. Eğilimim her zaman çılgınlığa yönelik oldu, ancak bu yaşam tarzının beni yavaş bir ölüme götürdüğünü keşfettim. Tepki olarak, uzun bir süre baskılayıcı biçim-

de uysallaştım ve kendimi kurallara ve görünüşün önemine kaptırmış buldum. İlk çocuğumu doğurmadan önce, onun bir an önce kutsal ve özgür olması için yüreğimde derin bir arzu duydum; bu, annesinin de aynı şeyi tecrübe etmeye ihtiyacı olacağı anlamına geliyordu.

Korkmayın! Kutsallık kavramını benimsemek, bizi sınırlayacak bir başka kurallar listesini ele almak değildir. Bunun tam tersine... kutsallık peşinde olmak özgürlüğümüzdür. Hristiyan yaşamında doğruluk itirafindan daha fazlası olduğunun güvencesidir. Kutsallık Tanrı'nın adamant bütünlüğüne bir davettir. İskoç ilahiyatçı Sinclair Ferguson şöyle der:

Tanrı'nın kutsallığı günahahtan ayrı olduğu anlamına gelir. Ama Tanrı'da kutsallık da bütünlük demektir. Tanrı'nın kutsallığı O'nun "Tanrılığıdır". Tanrılığın her türlü anlamında O'nun Tanrı olmasıdır. Tanrı'yla O'nun kutsallığında buluşmak, bu nedenle, O'nun insan değil, Tanrı olduğu keşfiyle tamamen alt üst olmaktır.¹

Tanrı günahahtan ayrıdır, ancak Mesih aracılığıyla bize nefesimiz kadar yakındır. O'nun kutsal varlığında durduğumuzda, bizden ne kadar çok farklı olduğunu idrak ederiz, ama aynı zamanda bizi ne kadar sevdiğinin derinden farkına varırız. Birçok bakımdan, kutsallıkta yürümeyi

**Kutsallık
peşinde olmak
özgürlüğümüzdür.**

seçmek O'nun doğruluk armağanına verdiğimiz karşılıktır. Bizi ışıkla örttü; neden bir kere daha çamurda yuvarlanmak için ışıkla örtünelim ki? O'nun ışığını görebilelim diye başlarımızı karanlıktan çıkarmak için bize Oğlu'nu veren Kral tarafından seviliyoruz. Neden herhangi birimiz yeniden gölgeler

alemini ziyaret etmek istesin?

Tanrı kutsaldır ve Tanrı kutsal olanı yapar.

Tıpkı sevgisi gibi, Tanrı'nın kutsallığı da adamanttır: yenilmez, mutlak, bölünmez, parçalanmaz, değişmez, sarsılmaz ve tutarlıdır.

O'nun kutsallığı boyun eğmez ve çekicidir; zira Tanrı'nın kutsallığı sevecenlikte olduğu kadar dehşette de güzeldir.

Tanrı kutsal ışıktır. Tanrı kutsal sevgidir. Tanrı kutsal bir yakıp yok eden ateştir.

Kutsallık Tanrı'nın akıl almaz doğasından ayrı tutulamaz.

Tanrı kutsallık içinde egemenlik sürerek huşu uyandıran kutsal Babamız'dır. Eski Antlaşma'dan Yeni Antlaşma'ya kadar Tanrı'nın kutsallığı ilan edilir:

“Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, Harikalar yaratan var mı?”
(Çıkış 15:11)

Ve:

“Ya Rab, senden kim korkmaz, Adını kim yüceltmez? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü.” (Vahiy 15:4)

Kutsallık Nedir?

Tanrı'nın bu adamant sıfatını irdelemeye devam etmek için önce onu anlamız gerekir. Kutsal sözcüğü kısmen “iyilikte kusursuz” ve “doğruluk” olarak tanımlanır. En genel anlamıyla kutsallık, üstün bir başkalığı, insanın genel davranışlarının dışında ve çok daha üzerindeki bir davranışı ifade eder. Tanrı her şeyiyle kutsal olduğundan, yaptığı her şeyde de kutsaldır. Kutsal Olan'ın davranışı kutsallıktır. Kutsal için kullanılan diğer sözcükler takdis edilmiş, adanmış, günahlardan arınmış, mübarek ve ilahidir.

N.T. Wright'ın sözleriyle “İnsanlar çoğu zaman kutsallığı olumsuz bir nitelik olarak, ahlâki kusur yokluğu olarak görürler; ama aslında olumlu bir şey olup Tanrı'nın suretinde olmanın ne anlama geldiğini pratikte öğrendiğimizde insan karakterinde görünen parlak yansımadır.”²

Bu sözü seviyorum. Kutsallık, Her Şeye Gücü Yeten'in çocuğu olarak yaşamının ne anlama geldiğini pratiğe döktükçe öğrenilir.

Tanrı lütfunda kutsaldır, gücünde kutsaldır, sadakatte kutsaldır, sevgide kutsaldır, gerçekte kutsaldır, bilgide kutsaldır, yargıda kutsaldır. Tanrımız her zaman kutsaldı, şimdi kutsaldır ve her zaman kutsal olacaktır. Ancak kutsal olmamış bizleri, şimdi bile muhtemelen kutsal davranmayan bizleri kutsal olmaya davet eder. Bu, bizim insani iyiliğimize göre girişeceğimiz bir davet değildir. Zira O'na ait olduğumuz için, bizlere O'nun kutsal doğasına ortak olma ayrıcalığı bahşedildi.

2. Petrus 1:3-4'te verilen vaat şöyledir:

“Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olabilirsiniz.”

Tanrısal gücü kutsallıkta ve Tanrı yolunda yürümek için ihtiyacımız olan her şeyi bize lütfetmiştir. Hiçbir şey eksik kalmamıştır. Kutsallığı uygulamaya geçirmek için gereken her şeyle donatıldığımız vaadine sahibiz. Mesih, bize hem örnek oldu hem de bu vaadi sağladı. Charles

Spurgeon şöyle der, “Tanrı, diğer her şeyden daha net olarak kutsallıkta görünür ve Rab İsa Mesih'in yaşamı böyle bir kutsallığın suretidir.”³

**Tanrı her
şeyiyle kutsal
olduğundan,
yaptığı her şeyde
de kutsaldır.**

İsa, Baba'nın kutsallığını ifade etti. İş kutsallığa gelince, İsa hem örneğimiz hem de başkâhinimizdir. O ve Baba bir olduğundan, İsa sadece Babası'nın söylediği ve yaptığı şeyleri söyledi ve yaptı. Tapınma yaşamı-

mız için örneğimiz budur.

İşte bu nedenle Pavlus bize sorar:

“Tanrı'nın tapınağıyla putlar uyusabilir mi? Çünkü biz yaşayan

Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: 'Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak.' Bu nedenle, 'İmansızların arasından çıkıp ayrılın' diyor Rab. 'Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim.' Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, 'Size Baba olacağım, Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.' ” (2. Korintliler 6:16–18)

Pavlus'un ilk sorusunun cevabı hayırdır. Uyuşamaz. Aramice'yi kullanan Passion Çevirisi burada daha ince bir noktadan şöyle sorar, “Tanrı'nın tapınağının cinlerle dostluğu olabilir mi?” Cevap kolaydır... olamaz! Pavlus yapılması gerekeni açıklar:

“Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim.” (2. Korintliler 7:1)

Geçenlerde Wesley Kilisesi'nin mevcut inanişına kurucusunun fikirleri ışığında meydan okuyan aydınlatıcı bir makale okudum. Aşağıda bir alıntı yapıyorum:

Wesley/Methodist geleneğine sahip Hristiyanlar'ın özellikle bağışlanma (aklanma) ve kutsallık (kutsallaşma) arasında bir seçim yapmayı reddetmesi gerekir, zira Wesley'in kendisi her ikisinin de Hristiyan yaşamının parçası olduğu konusunda adamant bir kaniya sahipti. Son kitabı “Discovering Christian Holiness: The Heart of Wesleyan-Holiness Theology”de Diane Leclerc son kuşakta Wesleyciler'in kutsallık mesajının çok iyi kâhyaları olmadığını iddia eder. Bir krize işaret eder ve bu kriz kutsallığın nasıl iletileceği üzerine bir kriz değil, daha yıkıcı bir sessizlik krizidir, yani “kutsallığı vaaz etme yokluğudur.” Bunun sonucunda Leclerc, “sarkacın ucu yasacılık tarafından günah karşısında zafere dair karamsarlık tarafına geçmiş” olduğunu görür. Öğrencilerimin çoğu bir Hristiyan'ın yaşamında günahın kaçınılmaz, yaygın ve kalıcı olduğuna inanmaktadır. Üzücüdür ki, farklı bir yaşam tarzından habersiz görünmekte.⁴

Bunu okuduğumda, umut canlandı. Kutsallık hem aklanmayı hem de kutsallaşmayı barındırır ve bunların biraraya gelmesi bütünlüğü sağlar.

Kutsal Yaşamak

Yaptıklarımızda Kutsallık

“Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmasin. İçinizde sizi rahatsız edecek ve birçoklarını zehirleyecek acı bir kök filizlenmesin. Kimse fuhuş yapmasın ya da ilk oğulluk hakkını bir yemeğe karşılık satan Esav gibi kutsal değerlere saygısızlık etmesin.” (İbraniler 12:14-16)

Çekişme kutsallığı ilerletmez. Tanrı’nın kutsal varlığı ayrılmışların ve bölünmüşlerin arasında durmaz. Kutsallığı içinde, özlem duysa bile gücenmişleri ve bağışlamayanları bereketleyemez. Her türden cinsel ahlâksızlık bizi tecrit eder. Ve Esav’ın büyük bir bedel karşılığı aldığı ders her birimize ardımızda bırakacağımız mirasa anlık iştahımızdan daha çok değer vermemizi öğretsin.

Tanrı her şeyiyle kutsal olduğundan, bizi de her yaptığımızda kutsal olmaya davet eder.

Düşündüklerimizde Kutsallık

“Bunun için şunu söylüyor ve Rab adına sizi uyarıyorum: Artık öteki uluslar* gibi boş düşüncelerle yaşamayın. Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı’nın yaşamına yabancılaştılar. Bütün duyarlılıklarını yitirip açgözlülükle her türlü pisiği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler.” (Efesliler 4:17–19)

Öğrendiğimiz gibi, beyhude yararlıının karşıtıdır. Zihinlerimiz bildiğine ve tecrübe ettiğine göre muhakeme eder; bu durum fiilen dönüşümün amacına karşı çalışabilir. Tanrı’nın yaşamına yabancıyken geliştirdiğimiz alışkanlıklara geri dönemeyiz. Bizi canlı hissettirecekleri umuduyla o zamanlarda putperestlik ve sefahate daldığımız için ölü-yorduk. Hassasiyetini kaybetmiş kişiler, tatmin bulmak tensel alemin

karanlığının daha da derinliklerine dalmalıdır. Efesliler Mektubu bize İsa'yı işaret etmek üzere devam eder:

“Ama siz Mesih'i böyle öğrenmediniz. Kuşkusuz İsa'nın sesini duydunuz, O'ndaki gerçeğe uygun olarak O'nun yolunda eğitildiniz. Önceki yaşayışınıza ait olup aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerinizden sıyrıp atmayı, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaradılışı giyinmeyi öğrendiniz.” (4:20-24)

İşte yine karşımızda. Eski yaradılışı, onun hayat biçimini ve eşlik eden tüm tutkularını bir kenara atarak yeni yaradılışa yol açmamız isteniyor. Yeni yaratılışı gerçek doğruluk ve kutsallıkta Kutsal Ruh'un bize açıklamayı arzulamaktadır. N. T. Wright Pavlus'un hapiste yazdığı mektuplar üzerine yaptığı yorumunda bunu doğrular:

“düşüncede ve ruhta yenilenmeyi” (a.23): sır buradadır. Eğer yürek doğruysa, düşüncüyü doğrultmanın zamanıdır. Sonra davranışı hizaya getirmek için irade gücü enerjisine sahip olacaksınız. Eski dışarı, yeni içeri!⁵

Ve düşünce ve ruhta nasıl yenileniriz? Her zaman sorulan soru bu, ancak benim buna cevabım her zaman insanların iştirmek istediği şey değildir. Düşüncelerimiz Tanrı'nın sözünün gerçeğine itaat ile yenilenir. Bu talimatı bağlamda kuşatmak için 1. Petrus'un içine dalalım.

Kutsallık İtaattir

“Bu nedenle zihinlerinizi eyleme hazırlayın, ayık olun. Umudunuzu tümüyle İsa Mesih'in görünmesiyle size sağlanacak olan lütfaya bağlayın. Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Kutsal olun, çünkü ben kutsalıyım.’” (1. Petrus 1:13-16)

Zihinlerimizi eyleme hazırlama buyruğu üzerinde çalışırken, bir başka yerde “belimize kuşak bağlamak” tabirine rastladım. Umudumuz lütfun gücüne sıkıca demir atsın diye zihinlerimizi Tanrı’nın Sözü ile yenilememiz ve silahlandırmamız için yapılan bir çağrıdır. Bu lütfü İsa Mesih’i izlemek için hem bir vahiy hem de bir istek getirmektedir.

İtaat neye ve kime itaat edeceğimizi seçmemizi gerektirir. Tutkularımıza mı yoksa hayatımıza biçim veren Tanrı’nın Sözü’ne mi itaat edeceğiz? Ruhlarımız istekli, ama bedenlerimiz zayıf ve günah işlemeye alışkın. Bu nedenle, her düzeyde itaate doğru bir yönelim yapmayı bilinçli olarak seçmeliyiz. Sözü okurken, alışkanlıktan ya da cehaletten ötürü hoş görüyor olabileceğimiz dünyaya uyum ve ödün alanlarını Kutsal Ruh’un açığa çıkarması için dua ederiz.

Tanrı kutsaldır ... biz kutsal olanı yaparız.

Bir kez bilirsek, biliriz.

Sizi yüreklendirmek için bunu paylaşıyorum; nadiren itaat etme hissiyatına giriyorum. İtaat ediyorum çünkü Tanrı’yı onurlandırmayı seçiyorum. Bizi çağıran kutsal olduğuna göre, biz de her davranışımızda kutsal olmalıyız. Tanrı her şeyiyle kutsaldır. Her yaptığımızda kutsal olmalıyız. Bunun anlamı şudur; başkalarının önünde sürdürdüğümüz yaşam görünmeyen Tanrımız’a teslimiyetimizi yansıtmalıdır.

Tanrı kutsaldır ... biz kutsal olanı yaparız.

“Gerçeğe uymakla kendinizi arıttınız, kardeşler için içten bir sevgiye sahip oldunuz. Onun için birbirinizi candan, yürekten sevin. Çünkü ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı’nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz.” (1. Petrus 1:22-23)

Gerçeğe uymak yüreklerimizi arındırır. Bu arınma sadece iştikle değil, uygulamakla gerçekleşir. Bizler kusursuz Kuzu’nun kurbanıyla kurtulur, zihinlerimiz Söz ile yenilenir ve yüreklerimiz gerçeğe itaat ile arınır. Bunlar aşamalı olarak gerçekleşir.

Gerçeğe uydukça, yüreklerimiz arınır ve birbirimizi daha derinden

sevebiliriz. Sevgi, yüreğin açacağı alandan daha derine gidemez. Tanrı'nın Sözü'nde kalmak gerçekten sevmek için derinliğimizi ve kapasitemizi artırır. Gerçeğe direnen bir yürek ancak yüzeysel sevebilir. Mesih, her gerçeğin ölümsüz tohumu ve adamant Köşetaşımızdır. Gerçeğin dışında, sevmek imkansızdır.

Tanrı'nın Sözü'nün ölümsüz tohumu sonsuza dek sürer. Kutsallığı takip etmek Tanrı'nın Sözü haricinde imkânsızdır. Bu takip bizim yorumumuza bağlı değildir. Tanrı'nın Sözü içimizde çalışınca, severiz ve kalıcı ürünler veririz, zira kutsal ve gerçektir. Gerçeğe uymanın bu alemde ölüm hissi vereceği zamanlar olacaktır. Ama unutmayın, arkadaşlar, yeryüzündeki günlerimiz ancak bir buğu gibidir. Gerçek yaşamlarımızı bu hayattan sonra keşfetmek üzere uyanacağız.

Kutsallık ebedi bir perspektif ile bağlantımızdır.

Kutsallık diğer dünyaya ait olmamızdır.

Bu ayetler bizi Köşetaş'na götürür ve diri Taşın parçası ve kutsal bir halk olmanın ne anlama geldiğini açıklar.

Kutsallık Tanrı'ya Onurlandıran Bir Hayat Kurar

“Bu nedenle her kötülüğü, hileyi, ikiyüzlülüğü, kıskançlığı ve bütün iftiraları üzerinizden sıyırıp atın. Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyerek kurtuluşa erişesiniz. Çünkü Rab'bin iyiliğini tattınız.” (1. Petrus 2:1–3)

Kurtuluş, günbegün içinde büyüdüğümüz karşılıksız (hak edilmenin aksine) bir armağandır. Sanki her birimize boş bir ev verilmiş gibidir. Evdeyiz (kurtulduk), ama bu evin içinde rahat yaşayabilmemiz ve başkalarını davet edebilmemiz için dekorasyona ve mobilyalara gerek vardır. Tanrı'nın iyiliğini tattığımız için iyilikte büyürüz. Ve Petrus'un söylediği gibi:

—◆—
**Tanrı'nın
 Sözü'nde kalmak
 gerçekten sevmek
 için derinliğimizi
 ve kapasitemizi
 artırır.**

“İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı’ya göre seçkin ve değerli olan diri taşa, Rab’be gelin.” (1. Petrus 2:4)

Kutsallık Bedenlerimizi Denetlememiz Demektir

“Tanrı’nın isteği şudur: Kutsal olmanız, fuhuştan kaçınmanız, her birinizin, Tanrı’yu tanımayan uluslar gibi şehvet tutkusuyula değil, kutsallık ve saygınlıkla kendine bir eş alması ve bu konuda haksızlık edip kardeşini aldatmamasıdır. Daha önce de size söylediğimiz, sizi uyardığımız gibi, Rab bütün bu suçlardan ötürü insanları cezalandıracaktır. Çünkü Tanrı bizi ahlaksızlığa değil, kutsal bir yaşam sürmeye çağırırdı. Dolayısıyla bu çağırışı reddeden kişi insanı değil, size Kutsal Ruhunu veren Tanrı’yu reddetmiş olur.” (1. Selanikliler 4:3–8)

Tanrı’nın isteği sadece kurtulmamız değil, ayrıca kutsanmamızdır Tanrı’yu tanıdığımız zaman, O’nun sözünün yaşamlarımızı idare etmesine izin veririz ve artık geçmişteki eğilimlerimize ya da kültürümüzün emrettiklerine göre yaşamayız. Selanikliler rastgele cinselliğin bolca bulunduğu bir kültür içerisinde yaşıyordu: metresler, ritüel seks, oğlancılık ve fahişeler kültürel normlarıydı. Bu günah kargaşasında güçlü durmak için, imanlıların birbirlerine tanrısal örnekler olmaları gerekiyordu. Pavlus, kültürleri nedeniyle Selanikliler için bahaneler üretmedi; Tanrı’nın lütfunun kutsallıkta yürümleri için onlara güç vereceğine inanıyordu.

İzleniyoruz. Nasıl yaşadığımız neye inandığımızı gösteriyor. Başkalarının tökezleyip günah işlemelerine neden olacak biçimde yaşarsak, Tanrı onlar adına ayağa kalkacaktır.

İkinci Timoteos’ta şöyle der:

“Büyük bir evde yalnız altın ve gümüş kaplar bulunmaz; tahta ve toprak kaplar da vardır. Kimi onurlu, kimi bayağı iş için kullanılır. Bunun gibi, kişi de kendini bayağı işlerden arıtırsa, onurlu amaçlara uygun, kutsal kılınmış, efendisine yararlı, her iyi işe

hazır bir kap olur. Gençlik arzularından kaç. Temiz yürekle Rab'be yakaranlarla birlikte doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardından koş.” (2:20–22)

Evdeyiz. O halde neden kendimizi evin Efendisi için mümkün olduğunca çok yararlı ve değerli kılmayalım?

Hayatımın birçok alanı uzun hazırlık süreçleri gerektirdi. Örneğin, evlilik üzerine konuşabilmem çok zaman aldı. Bu ve diğer alanlarda, henüz hazır değildim; henüz Efendimin amaçları için yararlı değildim. Bu alanlarda iyi işe hazır olmak yerine gelişme sürecindeydim. Aldığım tek ödül on yaşındayken aldım. Bu ödül en çok gelişim gösteren öğrenci ödülüydü. Aslında hayatımın hikâyesi neredeyse budur. Çoğunlukla gelişmenin kazanmak olduğunu unutuyoruz.

Genç neslin daha hızlı hazırlandığını görmek için tutkum var. Bunun anlamı gençlik tutkularından kaçmalarıdır. Kaçmak derken korku içinde oradan uzaklaşmak kastedilir. Şehveti, kibri, kıyaslamayı ve rekabeti ardınızda bırakın. Kaçmak tek başına yeterli değildir. Bir şeye doğru kaçmalıyız. Adamant doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardından koşarak kaçmalıyız. Genç erkek ve kadınların Rab'be temiz yürekle yakaranlar arasında olmasını istiyorum. Rab'bin adının her nesil için kutsal olmasını ve güçlü bir kule sayılmasını istiyorum.

Kutsallık, Tanrı'ya bizim değil, O'nun koşullarıyla yaklaşmamız demektir. Kültürümüz Tanrı'nın lütfunu alıp onu bir günah işleme ehliyeti olarak kullanmak pratiğini benimsemiştir. Yahudiler'in Yasası'nda hem ahlâki yasalar hem de en iyi pratikler bulunurdu. Lütuf antlaşması asla ahlâki yasaları baltalama amacı taşımadı. Kutsallık ve sevgi ahlaki yasaları daha yüksek bir standarta çıkarır. Yeni Antlaşma'da zina, yüreğinde bir kadına şehvet beslemekle başlar; Eski Antlaşma'da ise zina fiilen kendisini ifade etmedikçe günah ortaya çıkmıyordu. Bir kez daha günümüze bakmak için N. T. Wright'ın hik-

◆
Kaçmak tek başına yeterli değildir. Bir şeye doğru kaçmalıyız.

ADAMANT TAŞI

metli sözlerini paylaşmak istiyorum:

“Modern dünyamızda cinsel arzu, tercih ve pratik, tek kuralın sadece insanların içlerinde yükselen her türlü isteği ifade etmelerine izin verilmesi gerektiği bir ahlâki serbestliğe dönüştürülmüştür. Pavlus için, daha doğrusu bütün Yahudi ve ilk Hristiyan ahlâk öğretmenleri için bunun anlamı şuna denktir; evcilleştirilmemiş, dizginsiz vahşi bir atın ya da eşeğin her yöne koşup çifteler savurmasına, binicisini ve çevredekileri tehlikeye atmasına ve hiçbir yararlı işe koşulmamasına izin vermek. Cinsellik, hikmetli Yaratıcı'nın güzel bir armağanıdır, ama tüm güzel armağanlar gibi bir sebeple verilmiştir; sadece tek amacın kendini memnun etmek olduğu bir dünyada hiç kimse cinsellik gibi güçlü arzuların ehlileştirilmesi ve eğitilmesi için sıkı çalışmak gerektiğini varsaymaz.”⁶

Kendini memnun etmek asla Mesih'i izleyenlerin hedefi olmamalıdır. İştahlarımızın ve cinsel arzularımızın bize efendilik etmesine izin veremeyiz. İsa tamamen insandı ve tıpkı bizler gibi denendi. Bunun anlamı, her birimizin mücadele ettiği aynı özlemleri deneyim etme kapasitesine sahip olduğudur. Ne var ki, günah işlemedi. Bu denemeler hayatınızda hangi biçimde görünürse görünsün, üzerinizde ege-menlik sürmesinler diye İsa onları yendi. Denemeyi alt etmenin kolay olacağını söylemiyorum. Zor olacak, özgürlük uğruna savaşmaya değer.

Kutsallık Gerçeği Söylemek Demektir

“Dünya sizden nefret ederse, sizden önce benden nefret etmiş olduğunu bilin. Dünyadan olsaydınız, dünya kendisine ait olanı severdi. Ne var ki, dünyanın değilsiniz; ben sizi dünyadan seçtim. Bunun için dünya sizden nefret ediyor” (Yuhanna 15:18–19)

Kaosun orta yerinde dik durmalı ve gerçeği beyan etmeliyiz. Kendimizi sonsuzluğun değerleriyle aynı hizaya getirmeyi seçtiğimizde nefret edileceğiz. Rab için kutsal olmak insanların her zaman sözler-

imizden memnun olacakları anlamına gelmez. İsa sonraki ayetlerde bir kez daha hatırlamamız için buyruk verir:

“Size söylediğim sözü hatırlayın: ‘Köle efendisinden üstün değildir.’ Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler. Benim sözüme uydularsa, sizinkine de uyacaklar. Bütün bunları size benim adımdan ötürü yapacaklar. Çünkü beni göndereni tanımıyorlar.” (a. 20-21)

Bize popülerlik değil, zulüm vaat edildi. Dünyanın söyledikleriyle uyumlu yürümek popülerdir. Gerçeğin öznel olduğu ve Kutsal Kitap’ın modasının geçtiğini söylemek popülerdir. İsa’nın acınızı anladığını söylemek popüler, ama kendi anlayışınıza dayanmanız yerine topallayarak yürümeniz için size güç vereceğini söylemek hiç popüler değildir. Tanrı’nın sözünün hayattaki nihai otoritemiz olduğunu söylemek popüler değildir. Aynı zamanda, bizim günaha verdiğimiz tepkiler değişse bile, O’nun değişmeyen Tanrı olduğunu söylemek de popüler sayılmaz.

“Eğer gelmemiş ve onlara söylememiş olsaydım, günahları olmazdı; ama şimdi günahları için özürleri yoktur.” (Yuhanna 15:22)

Günahı normalleştirerek ve bahane üreterek suçu ortadan kaldırmayız; sorunun köküne inmeli ve suç ve utancın kaynağını, yani ikircikli yürekleri ortadan kaldırmalıyız.

Mesih’in izleyicileri olarak, hırsızların ellerinin kesilmesine, zina edenlerin taşlanmasına ya da ensest ya da tecavüz suçu işleyenlerin idam edilmesine onay veremeyiz. Hedefimiz yasayı mecbur tutmak değildir; İsa’ya giden yolu işaret etmektir. Mesih’te bütün günahlar başlaşıyor ve her türlü mahkumiyet konumundan uzaklaşıyoruz. Ancak bir kimseyi sevmemiz onun suçlarını (açgözlülük, putperestlik, falcılık ya da ahlâksızlık) tasdik edeceğimiz anlamına gelmez. İnsan olarak değerli olduklarını tanımamız ve geleceklerinin aydınlık olmasını istememiz anlamına gelir.

Hiçbirimiz günahsız değiliz, ama bu bilgi yanlışlığı doğruya çevirmez. İsa’nın zinada yakalanan kadına onu yargılayacak bir kimsenin kalıp kalmadığını sorduğu o konuşmaya tekrar bakalım:

“Kadın, ‘Hiçbiri, Efendim’ dedi. İsa, ‘Ben de seni yargılamıyorum’ dedi. ‘Git, artık bundan sonra günah işleme!’ ” (Yuhanna 8:11)

İsa bağışlayıcı merhametiyle yetinmedi (“Ben de seni yargılamıyorum”); tövbe ve lütuf isteğini de ekledi (“Git, artık bundan sonra günah işleme!”). Kadının zina hayatını onaylamadı. “Kafana takma, tatlı kızım. Gelecekteki tüm günahların bağışlandı” (Bağışlanmış olsa da) diye bir şey söylemedi. “İhtiyaçların olduğunu anlıyorum” demedi. “Karanlık hayatını terk et ve ışığımda yürü” dedi.

“İsa yine halka seslenip şöyle dedi: ‘Ben dünyanın ışığıyım. Benim arımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur.’” (Yuhanna 8:12)

Işık uğruna karanlığı terk etmek yerine, çoğu zaman bakış açımızı değiştirir ve karanlık olana ışık deriz. Diğerlerine özgür yaşamlar sürme gücü vermek için empatik davranalım. Diğerlerini geçmişlerinin karanlığı arkalarında bırakmaya ve İsa’nın ışığının ardından gitmeye davet

—◆—
**Işık uğruna
karanlığı
terk etmek
yerine, çoğu
zaman bakış
açımızı değiştirir
ve karanlık olana
ışık deriz.**

edelim. Ancak bu konuşma en iyi biçimde sosyal medya üzerinde tartışılarak değil, özel olarak yapılır ve ben de bu nedenle sizinle birebir aktarıyorum.

“Kutsal olanı köpeklere vermeyin. İncilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler.” (Matta 7:6)

Eğer bir Kutsal Kitap öğrencisi olmasaydım, kutsallık kavramı için bir referans penceresine sahip olamazdım. Sevecen bir Baba bağlamının dışında kaldığında Tanrı’nın sözü

kulağa sert gelir. Ne düşüneceğimizi size söylemek istemem. Zaten etrafınızda bunu yapan birçokları var. Kendi başınıza düşünmenizi ve işitmenizi istiyorum. Bu nedenle bu Kutsal Kitap pasajlarını çalışmanızı

ve İsa'nın bizim için ettiği duanın sözlerinin içtenlikle yüreğinizde yankılanmasını istiyorum:

“Ben onlara senin sözünü ilettim, dünya ise onlardan nefret etti. Çünkü ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller. Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum. Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller. Onları gerçekte kutsal kıl. Senin sözün gerçektir. Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim. Onlar da gerçekte kutsal kılınsınlar diye kendimi onların uğruna adıyorum.”
(Yuhanna 17:14–19)

Sevgili Göksel Baba, Beni sözünle kutsallaştır ve gerçekte kutsal kıl. Her karanlık unsuru arımda bırakmam için beni güçlendir. Senin önderliğinin ışığında yaşamak ve sevmek istiyorum. Yaptığım her şeyde kutsal olmak ve böylece başkalarının sana ait olduğumu bilmesini istiyorum.

ADAMANT TAŞIYIM

Adamant taşından bir yapı, ateşten bir ruh.

Hiçbir tehlikeden korkmaz, hiçbir uğraştan yorulmaz.

Samuel Johnson

Adamanta doğru yolculuğumu anlatmaya başlamak için, zamanı on yıldan fazla geri almalıyım.

Her şey kitaplarımdan biri üzerinde benimle birlikte çalışması için yayıncımın tuttuğu serbest editörle yaptığım sert bir telefon konuşmasıyla başladı. İkimiz kitabın hem içeriğinin hem de tonunun üzerinden baştan sona geçmiştik. Ancak ne yazık ki, düzenlemiş olduğu bölümlerde artık kendi sesimi tanıyamaz hale geldim. Kendime güvensizliğimden ötürü, beni duvara yapıştırana kadar iteklemesine izin vermiştim. Artık daha geriye gidemeyeceğimi ve bana ne yazacağımın söylenmesine daha fazla itaat edemeyeceğimi anladım.

Bu kitabın bir mesaj olduğunu ve Tanrı'nın bana emanet ettiği bir görev olduğunu biliyorum ve en nihayetinde buna nasıl kâhyalık ettiğime ilişkin ben hesap verecektim. Kitaplar, sayfalar üzerinde sözcüklerin bir koleksiyonu olmaktan fazlasıdır. İçlerinde yazarın tonunu, duruşunu ve ritmini taşırlar. Neyi okuduğunuz kadar bir kitabı nasıl okuduğunuzun ya da nasıl işittiğinizin de önemli olduğuna in-

ADAMANT TAŞI

anıyorum. Eğer doğru bir Şey yanlış bir tutumla söylenirse, okuyucu verilmek istenen düŐünceyi kaçışabilir.

Bir nedenden ötürü, bu editör kitaptaki tonumu fkeliye ve duruşu- mu otoriterliğe çevirmiŐti. Halbuki benimsemek istediğim tavır bu değildi. Çoğu konuda diyalogların kurulduğu topluluklar oluŐturmamak isteyen bir Kutsal Kitap ğrencisiyim. Bir kız kardeŐ, anne ve Şimdiki dönemimde bir büyükanne olarak konuşmayı tercih etmekle birlikte en içten umudum sayfalar akıp giderken beni bir arkadaş olarak görme onurunu bana vermenizdir.

Editrm bu yaklaŐımıma katılmadı. Çok belirgin fikirleri olan gcl ve yetenekli bir kadındı. Tekrar ve tekrar isteğimi ona ima etmiŐtim, ama iŐitilmedim. Bu görüŐmede artık tüm imalar sona erdi. Bulunduğum konunun üzerine inci bir çizgi çektim ve düzenleme yaptığı her bir sözcüğün ve cümlenin üzerinden geçtim. John telefon konuşmasına kulak misafiri oldu.

Telefonu kapattım ve derin bir i çektim. TartıŐmadan sonra tamamen tükendim. John'un ofisinin tam karŐısındaki yemek salonunda çalışıyordum.

"Zorlu bir telefonda, ha?" diye sordu John.

"Evet," dedim.

"işler yoluna girecek mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim samimiyetle.

John, editörle yaptığım eski tartıŐmalarda genelde pes ettiğimi biliyordu.

"Ama, bu defa gerçekten... adamant taşı gibiydin." John, bir güven oyu olarak bu sözü kullanmıŐtı.

Başımı salladım.

Sonra ansızın kullanmayı seçtiği bu sözcüğün sanki derinliklerimde cansız duran bir Şeyi alevlendirdiğini hissettim.

Ayağa kalktım ve sözlerini tasdik ettim, "Ben adamant taşıyım!"

Ve sonra bu beyanı daha da vurgulamak için John'un ofisine yr-

düm ve tekrar ettim, “Ben adamant taşıyım!”

John başını sallayarak onayladı. “Tamam, o zaman çalışmana geri dön.”

İçime yaşam girdi.

Bilgisayarıma geri döndüm ve düzeltmekten vazgeçmiş olduğum bölümleri tekrar gözden geçirdim ve kitap içinde konuşan sesimi geri getirdim. Tanrı'nın kitap için belirlediği vizyonun ateşinin harlandığını hissettim. Çalışırken sanki sözcükler parmak uçlarımdan akıyor gibi geldi.

O öğleden sonra asistanım elinde bir paketle çıkageldi.

“Sıradışı bir hediye aldın,” diyerek masanın üzerine koydu. Kenarda durarak paketi açarken göstereceğim tepkiyi izlemeye koyuldu.

Köşelerinde altın renkli tomar şeklinde işlemler bulunan siyah dikdörtgen bir kutuydu. Açtığımda, kapağın iç tarafında süslemeli şeffaf bir küre belirdi. Kutunun içine ise altından kadifeyle çizgi çekilmişti ve ortada bir kağıt parçası duruyordu. Yanlış, kağıt demek haksızlık olur. Kenarları rengarenk parıltılarla süslenmiş bir parşömen parçasıydı. Yazıda bir evlilik davetiyesinde ya da başarı sertifikasında göreceğiniz türden bir fontu kullanılmıştı. Tarihi 12 Aralık 2005 idi ve “Adamant taşım, sevgili Lisam, adamant taşım” yazısının üzerindeki elmas sözcüğü geçiyordu.

Titredim. Birkaç saat önce kendime aynı tanımı yapmış olduğum gerçeği henüz etkisini sürdürüyordu. Tutulmuş bir şekilde, elimde tuttuğum şeyin sıradan bir mektup olmadığına derin farkındalığıyla oturdum kaldım. Nefesimi tuttum, bıraktım ve okumaya devam ettim.

Önümde Tanrı'nın hayatım üzerindeki sevgisinin gücünü beyan eden bir şiir vardı. Her mısra “Ben” sözcüğüyle örülüydü. Bu tek sayfada adamant sözcüğü beş kez geçiyordu. Sözcükler, Babam tarafından görüldüğümü hissettirecek kadar bana yakındı. Sayfanın sonunda isim belirtilmemişti. Sayfayı çevirdim, hiçbir şey yoktu.

“Kimden geldi?” diye sordum.

“Bilmiyoruz,” diye cevap verdi asistanım. “Üzerinde iade adresi olmadan sade bir şekilde sarılmış bir paket içinde geldi.”

Tanımadığım birinin Tanrı'yı dinlediğini ve bu sözleri bana yazmak için zaman ayırdığını anladığımda alçaldım. Kendimi sorguluyor ve bir kitap yazmak için mücadele ediyordum. Tanrı onu bereketlesin. Bu hediyeyi Kutsal Yazılar'ın doğrultusunda yürümem, korkusuzca yazmam ve kızkardeşlerime Tanrı'nın sorunlarla dolu bu dünyanın beklediğı cevaplar olsunlar diye onları yarattığını söylemem için bir işaret ve teşvik olarak kabul ettim.

Paketi kimin gönderdiğini asla öğrenemedim. Hal böyleyken, ku-

**Tanrı, sorunlarla
dolu bu dünyanın
beklediğı cevaplar
olmanız için sizi
yarattı.**

tuyu ve mektubunu masamın üst rafında sakladım. Bir dönüm noktasının anısıydı. Kağıtta yazılı sözler, Tanrı'nın bana ne konuştuğı ve nasıl konuştuğı konusunda adamant, yenilmez ve sarsılmaz olmaya karar verdiğim anı işaretliyordu. Gelecekte yetkimde kalacak ve taviz vermeyecektim.

Sonraki yıl boyunca mektupları kutuya koydum. (onları hatırladınız mı?) Çoğı kitaptan etkilenen genç kızlardan ve kadınlardan gelen tanıklıklardı. Kutu geniş değildi ve çabucak doldu. Sonra kapalı kaldı ve sonraki on yıl boyunca toz topladı.

Elmaslar

Geçenlerde her yerde elmaslar görmeye başladım. Yıl boyunca konuştuğum konferanslarından birçoğunun içinden akıp giden ortak bir tema gibiydi. Tüm dürüstlüğümlle, adamant taşları ile elmaslar arasındaki ilişkiyi unutmuştum. Dünyamızın durumu göz önüne alındığında, elmas kavramının etrafında kümelenen olayların gösterişli ve bir miktar yüzeysel olduğı düşüncesindeydim.

Ama işte bir "elmas" konferansına daha katılmıştım. Bir miktar rahatsız bir halde, toplantılar arasında odamda kendi kendime şikayet ederken ruhumda şu sözü işittim, "Sana elmasım, adamant taşım dediğimde bir zamanlar sevinmiştin"

Şok olmuş vaziyette şiiri hatırladım. Oturdum ve iPad'imdeki Kutsal Kitap programını açtım. Elmaslar ya da taşlar sözcüklerinin geçtiği ayetleri aramaya başladım. 1. Petrus 2. bölümdeki referansa rastladığımda, bir hazine avına yönlendirildiğimi biliyordum: “Tanrı’ya göre seçkin ve değerli olan diri taşa, Rab’be gelin” (a. 4).

Bir hafta içinde antik metinlerde adamant taşında söz eden referanslar buldum. Özellikle 1600’lerde yazılmış bir elyazması dikkatimi çekti. Hezekiel 3. bölüme referans veriyordu ve Hezekiel’i kastederek insanoğlunun alınının çakmak taşından daha sert bir kaya olacağını söylüyordu.

Biz yaşayalım diye alınını çakmak taşından sert kaya (adamant taşı) yapan Mesihsel referansı görünce gülümsedim.

Yazar daha sonra şimdiden aşına olduğumuz birçok terimle adamantı tanımlayarak sözlerini sürdürdü. Adamant taşların en sertidir; ateş onu yakamaz, ısı onun kabuğunu kıramaz, suların gücü onu aşındıramaz. Adamant küçülmez, korkmaz ve rengi solmaz. Adamant sabittir. Yazar düşüncelerini şu sonuca bağladı: “İyi vicdan Hristiyan’ı adamant taşı gibi yenilmez ve değişmez yapacaktır.”¹

Yollarımız ayrılırken, aldığım şiirin bir kısmını sizinle paylaşmanın doğru olacağını düşünüyorum, zira paylaşılması gereken vaatler içerdiğine hiç şüphem yok. Her bir mısra her birimize konuşan içten ve eşsiz bir çağrıdır.

Adamant taşım,
 Ne zaman BEN aklıdaysam gülümserim.
 Benim sesimi iyi işitir ve tanırısın.
 Yüceliğim karşında gülümsersin.
 Nasıl da derim, sen güçlüsün.
 Aslında, adamant taşım.
 Yüreğinde egemen olabilir miyim?
 BEN seni çok seviyorum.
 Büyük şefkatle konuşuyorum.

ADAMANT TAŞI

BEN nasılsam, sen öylesin. BEN etkilendim.

Yüreğimin üzerine seni mühürledim.

Güzel gülümsemen ve güçlü yüreğinle BENİ onurlandır.

Adamant taşım.

Gülümseyin, sevgililer. Tanrı'nın yüreği üzerine mühürlendiniz ve sözlerini size şefkatle söylüyor. O'nu yüreğinizin gücüyle ve günleriniz boyunca onurlandırın, cesurlar. O'nun adamant sevgisini başkalarına anlatın. Sözünün kraliyet yetkisiyle ve Kutsal Ruh'unun meshedilişiyle hayatınız üzerindeki elini onurlandırın.

O'nun yüreği üzerine mühürlendiniz.

Şiirselliği sürdürerek bölümün başında Samuel Johnson'dan alıntılıdığım mısraları yorumlamama ve kişiselleştirmeme izin verin. Mesih'in sevgilisi:

Adamant taşından bir iskeletin,
Ve ateşten bir ruhun var,
Hiçbir tehlike seni korkutmamalı,
Çünkü sıkıntılar seni yükseltir.

Adamant taşından yapımız şeffaf, ışık saçan, çekici, ancak elmas kadar serttir. Mesih'in yok edilemez işi sayesinde örtüldük. Mesih'in Ruhunu içimizde yaşarken biz de Adamant Taşımız Mesih'te yaşıyoruz.

Ve şimdi bu ateşten ruh hakkında konuşalım:

"Yahya ise hepsine şöyle yanıt verdi: "Ben sizi suyla vaftiz ediyorum, ama benden daha güçlü Olan geliyor. Ben O'nun çıkarılarının bağına çözmeye bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek." (Luka 3:16)

Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edildik. Yahya'nın vaftizi İsa'nın içimizde yapacağı işin dışsal bir gölgesiydi. Yeniden doğduğumuzda, cansız yüreklerimiz O'nun ebedi sevgisinin ateşli parlaklığıyla canlandı. Kutsal ateş olan Tanrımız O'nun sevgisinin içimizdeki ifadesini zayıflat-

acak her gölge kırıntısını tüketir. O'nun ateşi bizi sarar.

Zekeriya 2:5'te şöyle der, "RAB, 'Ben kendim onun çevresinde ateşten sur ve içindeki görkem olacağım' diyor." Bu ayetin hem Yerusalim'den hem de Siyon olan kiliseden söz ettiğine inanıyorum. Tanrı İsrail'e karşı nasıl ise, bize de öyledir. Aynı şekilde, Tanrı'nın ateşli, koruyucu varlığıyla kuşatıldık. Davut Mezmur 104:4'te "Rüzgarları kendine haberci, Yıldırımları hizmetkâr eden sensin" derken göksel ordulardan söz etti.

Zekeriya 13. bölümde ateş bir arıtma aracıdır:

"Kalan üçte birini ateşten geçireceğim, Onları gümüş gibi arıtacağım, Altın gibi sınavacağım. Bana yakaracaklar, Ben de onlara karşılık vereceğim, 'Bunlar benim halkım' diyeceğim. Onlar da, 'Tanrımız RAB'dir' diyecekler." (a.9)

Ateşte biz yakarız ve O karşılık verir. Bizi halkım diye çağırır ve biz Rabbin kişisel kurtuluşumuz olduğunu anlarız.

Yaratılış 15:17'de iman babamız İbrahim dumanlı bir mangalla alevli bir meşalenin sunduğu kurban parçalarının arasından geçtiğini gördü. Tanrımız bizden bölünmüş buzağı, keçi, koç ve kuş kurbanları istemiyor. Yüreğimizi O'nun kutsallık ateşine teslim etmemizi istiyor.

İkinci Timoteos 1:6'da Tanrı'nın hayatlarımıza yerleştirdiği armağan alevlendirilmesi gereken bir ateşe benzetilir. Onu yelpazeleyin, dost-larım. İlahi söyleyin. Dans edin. Okuyun. Dua edin. Paydaşlıkta kalın. Tanıklık edin. Bir çalışma grubuna katılın. Bir mentör bulun. Dinlenin, durun ve düşünün. Ancak asla hayatınızdaki armağanı ihmal etmeyin. Bu armağan elmastan daha değerlidir. Ona bir bahçeden daha iyi bakın. Ona zaman ayırın ve ihmal etmeyin.

Kişiselleştirilen dörtlüğün sonraki mısrası "Hiçbir tehlike seni korkutmamalı." Bizler dıştan korunuyor, içten arıtıyoruz. Bu şekilde konumlandığımızı göre, bizi herhangi bir şey nasıl gerçekten korkutabilir? Evet, şaşkınlıkla irkilmemiz ve hazırlıksız yakalanmamız mümkündür, ama bu farkındalık ile yaşarsak, korkmak ve ürkmek bir hayat

biçimi değil, gelip geçen aşamalar olacaktır.

Ve son mısra: “Çünkü sıkıntılar seni yükseltir.” Bunu tasvir etmek için, yeni bir arkadaşımın bana anlattığı bir öyküyü paylaşmak istiyorum.

Eğer hâlâ bilmiyorsanız söyleyeyim: kahveyi severim... hem de çok. Aslında esas tutkum espressodur. Koyu cazibesinin İtalyan genlerimin derinliklerine işlemiş olduğunu düşünüyorum!

Tanrı'nın size bir mesaj vermek için sevdiğiniz bir şeyi kullanabildiğini biliyor muydunuz? Ve kahvenin herhangi türünün bir hayranı olmasanız bile, bu kahve dükkanı öyküsünü seveceğinize inanıyorum.

Hayatınızdaki armağanı ihmal etmeyin.

Geçenlerde, Teksas'ta Amarillo'nun kent merkezinde kaldım. Bir kadınlar konferansında konuşuyor ve hafta sonu hizmetlerini bekliyordum. Ne zaman bir otele giriş yap-sam, en yakındaki kahve dükkanını sordum. Büyük bir keyifle sadece bir sokak ötede istisnai bir kahve dükkanı bulunduğunu öğrendim; ödül kazanmış Palace Coffee Company.

Cuma gecesi otele oldukça geç saatte varmışım, ama buranın met-hini iştittikten sonra Cumartesi sabahı için gerekenden bir saat öncesi-ne alarmı kurdum. Iphone'umun alarmı öter ötmeyi yataktan fırladım, dişlerimi fırçaladım, önceden hazırladığım kıyafetleri üstüme geçirdim ve bu harika yere doğru yürüyüşe geçtim.

Heyecanlı olduğumu söylemek abartı olmaz. Dükkan çok sevdiğim bir Teksas hipster tarzına sahipti ve müthiş Tek Yıldız eyaletinden gelin almış biri olarak ortama bayıldım. Menüye bir bakış attım ve resmen başım döndü.

Sıram geldiğinde, tezgaha yaslandım (sevimli baristanın ellerini tutmuş olabilirim) ve “Tüm özel içeceklerinizden bahseder misin?” diye sordum

“Mikro köpüklü cappuccino'muz var”

“Harika.” Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu nedenle daha derine indim. “Başka?”

“Benim favorim, lavanta lattemiz var,” diye teklif etti.

“Tamam” diyerek tercihini onayladım. Giderek artan heyecanımı dizginleyerek “Başka neler var?” diye sordum.

“İncirli ve ballı lattemiz de var.”

“Mükemmel!” Ona sarılmak için duyduğum isteği bastrarak cevap verdim. “Üçünü de istiyorum. Cappuccino ile başlayalım ve sonra lattelere geçelim. Ama hepsini şimdiden ödeyeceğim.” Adımı verdim, ödemeyi yaptım ve tezgâhın sonuna geçtim.

Bundan sonra olan şeye hazırlıksız yakalandım. Acaba kör noktamda mı kalmıştı yoksa içeceklerin cazibesine kapıldığım için mi fark etmemiştim bilmiyorum. Bir erkek sesi “Buralı mısınız?” diye sordu.

Arkamı döndüğümde beyaz saçlı, beyaz sakallı, temi yüzlü ve akademisyen görünümüne bey gördüm. “Buralı değilim. Kahve dükkanını işittim” diye mırıldandım. Kafein almadan önce sohbet etmekten kaçınıyorum.

“Ben buraya yeni taşındım,” dedi.

Şimdi elimde mikro köpüklü kapuçinomunu tutarak tarçın ve esmer şekere doğru yöneldim.

“Nerelisiniz?” diye sordu.

“Koloradolu’yum” diye cevap verdim içeceğimi sabırsızlıkla karıştırarak.

“Sizi buraya getiren ne?”

“Birkaç bin kadının toplandığı bir kadınlar konferansında konuşmacıyım.” Sonra bu etkinliğin tüm topluma açıldığını anlatmaya giriştim.

“Neden bunun haberini yapmıyoruz?”

Haberden bahsetmesine şaşırarak sordum, “Bilmiyorum. Siz kimsiniz?”

“Yerel gazetenin yeni baş editörüyüm. Bana katılmaz mısınız? Lütfen oturun.”

Bir anlığına panik yaşadım. Henüz kan akışıma kafein girmeden röportaj mı? Derin bir nefes aldım. Gözlerinde nezaket vardı, bu nedenle

oturduğum. Sorularını birbiri ardına sıralarken kahvem yudumladım.

“Ne tür bir konferans bu? Nerede düzenlenecek?”

Sözcüklerimde bir şeyler aradığı izlenimine kapıldım.

Konferans temasının kitaplarımdan birinden (Lioness Arising) esinlendiğini ve hizmet etmek üzere davet edildiğimi açıkladım. Her şeyi bilen baristaya kilisenin adresini sorduk.

“Yer altı tünellerinin kazılarıyla ilgili makaleyi okumuş muydun?”

Okumadığımı söyledim.

Yeni arkadaşım Roma’daki yer altı tünellerinde kilisenin ilk günlerinden kalma fresklerin gün ışığına çıkarıldığını anlattı. Kahveni içerken anlattıklarını dinledim. Bu fresklerden bazılarında, Priskila dahil birçok kadın erkeklerle yan yana hizmet ederken resmediliyordu.² Paylaştığı şeylerden keyif alarak başımı salladım. Sonra birden değişti. Geriye yaslandı ve kahvem keyfini çıkarırken bana bakarak işaret etti. “Sen o kadınlardan birisin!” diye ilan etti.

Sözleri bir şekilde beni tam göğsümden vurdu ve varlığımın özünde yankılandı. Birden bire tamamen ayıldım. Söylediği cümlelerin üzerinde yarattığı etkinin farkında olup olmadığına emin değilim. Sonra birbirimizin iletişim bilgilerini aldık ve sözünü ettiği makaleyi nerede bulacağımı söyledi.

Özür diledi, “Bu gece konferansa gelemem, ama hizmetinin haberi yapması için bir gazeteci gönderiyorum. Yarın sabah orada olacağım.”

Sonraki latemi alıp tekrar oturdum. Benimle geçmişini ve ailesiyle ilgili kısa bilgiler paylaştı. Ben de kendimden biraz bahsettim ve konferansa hazırlanmak için otele geri dönmemin vakti geldi. Geri dönüş yolunda merak etmekten kendimi alamadım, *Az önce neler oldu?*

Daha sonra, bana söylediği şeylerin sadece benim için olmadığını anladım. Tanrı, bu gerçeğin hayatın yer altı labirentlerinde gömülü kalmış tüm kadınlara beyan edilmesini istiyordu.

Arkadaşım, Tanrı tam dirilişini engelleyen taşları yuvarlama sürecindedir. Yıkıntıları ve döküntüleri temizliyor. Ve boşa harcadığını

ya da kaybolduğunu düşündüğün tüm o kırık parçaları. Başını kaldır, canım, ve bak; bütün bunları hayatının bir mozaiğini yapmak için kullandı. Yerdeki karmaşaya bakmakla o kadar meşguldün ki, hayatının üzerine dokuduğu manşeti gözden kaçırdın. “Sen o kadınlardan birisin!”

“Beni kime benzeteceksiniz ki, Eşitim olsun?”

diyor Kutsal Olan. Başınızı kaldırıp göklere bakın. Kim yarattı bütün bunları? Yıldızları sırayla görünür kılıyor, Her birini adıyla çağırıyor.

Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde hepsi yerli yerinde duruyor.” (Yşa. 40:25–26)

Hiçbir şey kaybolmadı, hiçbir şey boşa gitmedi, hepsi yerli yerinde duruyor. Toz, toprak ve kırık taşlardan meydana gelen katmanların altında öykümüzün yeni bir sayfası gömülü.

Daha sonra makaleyi okuduğumda, kolları kutsama ve karşılama amacıyla açık duran cübbeli kadınların bir mozaiğini gördüm.

Bir an için mezar kazıcılarını unutun. Sizi canlı canlı gömmeye kalkışarak toprak, moloz ve döküntüleri yağınlarla ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırın. Onlardan dönün ve sorun, “Düşmanın hayatımda gömülü olmasını istediği şey nedir?”

Tohum bir umut, hayal, dua, vaat ya da hatta göz yaşı biçimini alabilir. Tohum görüşünüzün dışında olabilir, ama Tanrı'nın aklından çıktığını bir an olsun düşünmeyin.

Ektiğimiz tohum ölmedikçe yaşama kavuşmaz ki! (1. Korintliler 15:36). Zorluklar bizim hazırlığımız olarak iş görür.

Birçok bakımdan ve birçok yerde Tanrı'nın kızlarının öyküsü gömülü kalmıştır; tıpkı Mesih'in güzel gelininin öyküsünün birçok bakımdan bulanıklaştığı gibi. Buna rağmen unutma, canım, saklı olan her şey bir gün ortaya çıkarılacak. Yer altı tünellerinin kazıları gibi, gelinin öyküsü de tekrar gün ışığına kavuşuyor.

Arkadaşım, Tanrı
tam dirilişini
engelleyen
taşları yuvarlama
sürecindedir.

ADAMANT TAŞI

Bizler o kadınlarız.

Biz O'nun geliniyiz.

O'nun elmaslarıyız.

O'nun paha biçilmez hazinesiyiz.

O bizim Adamant taşımız, gemi demirimiz, gerçeğimidir.

İçinden geçtiğimiz her çölde ardımızdan gelen Kaya'dır.

Yaşamınızı yükseltin ve yontulduğunuz kayayı onurlandırın. Sevgi dolu sadakatiyle sizi şaşırtmayı özlemle bekleyen sarsılmaz, yenilmez, değişmez, adamant Köşetaşımız'ın harikası içinde yaşayın. Bu fikirler evreninde O'na sadık kalın, çünkü sonsuzluk için belirlendiniz.

EK 1

6. BÖLÜM İÇİN İLAVE KUTSAL KİTAP AYETLERİ

Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrın RAB, kıskanç bir Tanrı'yım. Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım. Ama beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa sevgi gösteririm. (Mısır'dan Çıkış 20:4-6)

Kurallarımı çiğner, ilkelerimden nefret eder, buyruklarına karşı çıkar, antlaşmamı bozarsanız, sizi şöyle cezalandıracağım: Üzerinize dehqet salacağım. Verem ve sıtma gözlerinizin ferini söndürecek, canınızı kemirecek. Boş tohum ekeceksiniz, çünkü ürünlerinizi düşmanlarınız yiyecek. Size öfkeyle bakacağım. Düşmanlarınız sizi bozguna uğratacak. Sizden nefret edenler sizi yönetecek. Kovalayan yokken bile kaçacaksınız. (Levililer 26:15-17)

Hanani oğlu Bilici Yehu, Kral Yehoşafat'ı karşılamaya giderek ona şöyle dedi: «Kötülere yardım edip RAB'den nefret edenleri mi sevmen gerekir? Bunun için RAB'bin öfkesi senin üstünde olacak. Ancak, bazı iyi yönlerin de var. Ülkeden Aşera putlarını kaldırıp attın ve yürekten

ADAMANT TAŞI

Tanrı'ya yönelmeye karar verdin.» (2. Tarihler 19:2-3)

Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin,
Kötülük senin yanında barınmaz.
Böbürleneler önünde duramaz,
Bütün suç işleyenlerden nefret duyar,
Yalan söyleyenleri yok edersin;
Ya RAB, sen eli kanlılardan, Aldatıcılardan tiksiniyorsun.
Bense bol sevgin sayesinde Kutsal tapınağına gireceğim;
Oraya doğru saygıyla eğileceğim. (Mezmun 5:4-7)

Sağladığın zaferle büyük yüceliğe erişti,
Onu görkem ve büyüklükle donattın.
Üzerine sürekli bereket yağdırdın,
Varlığınla onu sevince boğdun.
Çünkü kral RAB'be güvenir,
Yüceler Yücesi'nin sevgisi sayesinde sarsılmaz.
Elin bütün düşmanlarına erişecek,
Sağ elin senden nefret edenlere uzanacak. (Mezmun 21:5-8)

Ey sizler, RAB'bi sevenler, kötülükten tiksiniyor.
O sadık kullarının canını korur,
Onları kötülerin elinden kurtarır.
Doğrulara ışık, Temiz yüreklilere sevinç sağlar.
Ey doğrular, RAB'de sevinç bulun,
Kutsallığını anarak O'na şükredin! (Mezmun 97:10-12)

Sakinirim her kötü yoldan, Senin sözünü tutmak için.
Ayrılmam hükümlerinden, Çünkü bana sen öğrettin.
Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma,
Baldan tatlı geliyor ağızıma!
Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum,
Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan.
(Mezmun 119:101-104)

6. BÖLÜM İÇİN İLAVE KUTSAL KİTAP AYETLERİ

Bu yüzden senin buyruklarını,
Altından, saf altından daha çok seviyorum;
Koyduğun koşulların hepsini doğru buluyorum,
Her yanlış yoldan tiksiniyorum. (Mezmun 119:127-128)

Ganimet bulan biri gibi
Verdiğin sözlerde sevinç bulurum.
Tiksindir, iğrenirim yalandan,
Ama senin yasanı severim. (Mezmun 119:162-163)

Çünkü senin için kötü konuşuyorlar,
Adını kötüye kullanıyor düşmanların.
Ya RAB, nasıl tiksinemem senden tiksinenlerden?
Nasıl iğrenmem sana başkaldıranlardan?
Onlardan tümüyle nefret ediyor,
Onları düşman sayıyorum. (Mezmun 139:20-22)

Doğruluk dürüst yaşayanı korur,
Kötülük günahkârı yıkar. (Özdeyişler 13:6)

Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte toplamayan
dağıtıyor demektir. (Matta 12:30)

Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: Düşmanlarınızı sevin,
sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik
dileyin, size hakaret edenler için dua edin. (Luka 6:27)

Kalabalık halk toplulukları İsa'yla birlikte yol alıyordu. İsa dönüp
onlara şöyle dedi: «Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını,
çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa,
öğrencim olamaz. (Luka 14:25-26)

Aynı şekilde sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, öğrencim
olamaz. (Luka 14:33)

Parayı seven Ferisiler bütün bu sözleri duyunca İsa'yla alay etmeye

ADAMANT TAŞI

başladılar. O da onlara Şöyle dedi: “Siz insanlar önünde kendinizi temize çıkartıyorsunuz, ama Tanrı yüreğinizi biliyor. İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı’ya iğrenç gelir.” “Kutsal Yasa ve peygamberlerin devri Yahya’nın zamanına dek sürdü. O zamandan bu yana Tanrı’nın Egemenliği müjdeleniyor ve herkes oraya zorla girmeye alıŐıyor. Yerin ve göğün ortadan kalkması, Kutsal Yasa’nın ufacak bir noktasının yok olmasından daha kolaydır.” (Luka 16:14-17)

İsa onlara, «Benim zamanım daha gelmedi» dedi, «Oysa sizin için zaman hep uygundur. Dünya sizden nefret edemez, ama benden nefret ediyor. Çünkü yaptıklarının kötü olduğuna tanıklık ediyorum. (Yuhanna 7:6-7)

EK 2

ÖZDEYİŞLER VE VAİZ'DEN DERSLER

Öğretilebilir olun ve gevezelik etmeyin

Bilge kişi buyrukları kabul eder,
Çenesi düşük ahmaksa yıkıma uğrar. (Özdeyişler 10:8)

Sözler yaşamı tazeleyip yenileyebilir ya da onu alan şeyi gizleyebilir

Doğru kişinin ağzı yaşam pınarıdır,
Kötülirse zorbalıklarını sözle gizlerler. (Özdeyişler 10:11)

Ağzını hakkını savunamayan için,
Kimsesizin davasını gütmek için aç. (Özdeyişler 31:8)

Ağzını aç ve adaletle yargıla,
Mazlumun, yoksulun hakkını savun. (Özdeyişler 31:9)

Ağızından bilgelik akar, Dili iyilik öğütler. (Özdeyişler 31:26)

Nefret tencereyi kaynatır, sevgi üzerine kapak koyar

Nefret çekışmeyi azdırır,
Sevgi her suçu bağışlar. (Özdeyişler 10:12)

Alaycı kişiler kentleri bile karıştırır,
Bilgelerse öfkeyi yatıştırır. (Özdeyişler 29:8)

Öyleleri var ki, dişleri kılıç, çeneleri bıçaktır,
Mazlumlarla yoksulları yutup yeryüzünden yok
ederler. (Özdeyişler 30:14)

Akılsızın ağızı onu belaya sokar

Akıllı kişinin dudaklarından bilgelik akar,
Ama sağıduyudan yoksun olan sırtına kötek yer. (Özdeyişler 10:13)

Bilge kişi bilgi biriktirir,
Ahmağın ağızıysa onu yıkıma yaklaştırır. (Özdeyişler 10:14)

Nefretini gizleyen kişinin dudakları yalancıdır.
İftira yayan akılsızdır. (Özdeyişler 10:18)

Bilgenin ağızından çıkan sözler benimsenir,
Oysa akılsız kendi ağızıyla yıkımına yol açar. (Vaiz 10:12)

Sözünün başi aptallık, Sonu zirdeliliktir. (Vaiz 10:13)

Akılsız konuştukça konuşur.
Kimse ne olacağını bilmez.
Kim ona kendisinden sonra ne olacağını bildirebilir? (Vaiz 10:14)

Sizi rahatsız etmesine izin vermeyin

Ahmak sinirlendiğini hemen belli eder,
Ama ihtiyatlı olan aşağılanmaya aldırmaz. (Özdeyişler 12:16)

Dürüst tanık doğruyu söyler,
Yalancı tanıkta hile solur. (Özdeyişler 12:17)

Düşünmeden söylenen sözler kılıç gibi keser,
Bilgelerin diliyse şifa verir. (Özdeyişler 12:18)

Gerçek her zaman yalandan uzun yaşar

Düşünmeden söylenen sözler kılıç gibi keser,
Bilgelerin diliyse şifa verir. (Özdeyişler 12:18)

Gerçek sözler sonsuza dek kalıcıdır,
Oysa yalanın ömrü bir anlıktır. (Özdeyişler 12:19)

Kötü ulak belaya düşer,
Güvenilir elçiye şifa getirir. (Özdeyişler 13:17)

Saf kişi her söze inanır,
İhtiyatlı olansa attığı her adımı hesaplar.
Bilge kişi korktuğu için kötülükten uzaklaşır,
Akılsızsa büyüklük taslayıp kendine güvenir.
Çabuk öfkelenen ahmakça davranır,
Düzenbazdan herkes nefret eder. (Özdeyişler 14:15-17)

Yumuşak yanıt gazabı yatıştırır,
Oysa yaralayıcı söz öfkeyi alevlendirir. (Özdeyişler 15:1)

Bilgenin dili bilgiyi iyi kullanır,
Akılsızın ağzındansa ahmaklık akar. (Özdeyişler 15:2)

Okşayıcı dil yaşam verir,
Çarpık dilse ruhu yaralar. (Özdeyişler 15:4)

Kurumlu sözler ahmağa nasıl yakışmazsa,
Soyluya da yalancı dudaklar hiç yakışmaz. (Özdeyişler 17:7)

ADAMANT TAŞI

Sevgi isteyen kişi suçları bağıŐlar,
Olayı diline dolayansa can dostları ayırır. (Özdeyişler 17:9)

Çenesini tutup susan ahmak bile
Bilge ve akıllı sayılır. (Özdeyişler 17:28)

Akılsız kişi bir Şey anlamaktan çok
Kendi düşüncelerini açmaktan hoşlanır. (Özdeyişler 18:2)

Bilge kişinin ağızından çıkan sözler derin sular gibidir,
Bilgelik pınarı da coŐkun bir akarsu. (Özdeyişler 18:4)

Akılsızın dudakları çekiŐmeye yol açar,
Ağızı da dayağı davet eder. (Özdeyişler 18:6)

Akılsızın ağızı kendisini mahveder,
Dudakları da canına tuzaktr. (Özdeyişler 18:7)

Dedikodu tatlı lokma gibidir,
İnsanın ta içine işler. (Özdeyişler 18:8)

Dinlemeden yanıt vermek
Ahmaklık ve utançtır. (Özdeyişler 18:13)

Kavgadan kaçınmak insan için onurdur,
Oysa her ahmak tartışmaya hazırdır. (Özdeyişler 20:3)

Dedikoducu sır saklayamaz,
Bu nedenle ağız gevşek olanla arkadaşlık etme. (Özdeyişler
20:19)

Annesine ya da babasına sövenin
Işığı zifiri karanlıkta sönecek. (Özdeyişler 20:20)

“Bu kötülüğü sana ödeteceğim» deme;
RAB’bi bekle, O seni kurtarır. (Özdeyişler 20:22)

Ağızını ve dilini tutan

Başını beladan korur. (Özdeyişler 21:23)

Alaycıyı kov, kavga biter;

Çekişme ve aşağılamalar da sona erer. (Özdeyişler 22:10)

“Bana yaptığını ben de ona yapacağım,

Ödeteceğim bana yaptığını» deme. (Özdeyişler 24:29)

Dinleyicilerini tanı

Akılsıza öğüt vermeye kalkma,

Çünkü senin sözlerindeki sağduyuyu küçümser. (Özdeyişler 23:9)

Akılsızlar zamanını ve dikkatini vermeye değmez

Akılsıza ahmaklığına göre karşılık verme,

Yoksa sen de onun düzeyine inersin.

Akılsıza ahmaklığına uygun karşılık ver,

Yoksa kendini bilge sanır. (Özdeyişler 26:4-5)

Bilge kişiyle davası olan ahmak

Kızır, alay eder ve rahat vermez. (Özdeyişler 29:9)

Eğer bir olaya dahil değilsen, dahil olma

Kendini ilgilendirmeyen bir kavgaya bulaşan kişi,

Yoldan geçen köpeği kulaklarından tutana benzer.

(Özdeyişler 26:17)

Dedikodu midenizi yakar ve hazımsızlık yapar

Odun bitince ateş söner,

Dedikoducu yok olunca kavga diner.

Kor için kömür, ateş için odun neyse,

ADAMANT TAŞI

ÇekiŐmeyi alevlendirmek için kavgacı da öyledir.
Dedikodu tatlı lokma gibidir,
İnsanın ta içine işler.
Okşayıcı dudaklarla kötü yürek,
Sırlanmış toprak kaba benzer. (Özdeyişler 26:20-23)

Yalancı dil incittiği kişilerden nefret eder,
Yaltaklanan ağızdan yıkım gelir. (Özdeyişler 26:28)

Böbürlenmeyin

Seni kendi ağızın değil, başkaları övsün,
Kendi dudakların değil, yabancı övsün. (Özdeyişler 27:2)

Altın ocakta, gümüş potada sınıdır,
İnsansa aldığı övgüyle sınıdır. (Özdeyişler 27:21)

Akılsız hep patlamaya hazırdır,
Bilgeyse öfkesini dizginler. (Özdeyişler 29:11)

EĞer budala gibi kendini yüceltirse
Ya da kötülük tasarladınsa, Dur ve düşün! (Özdeyişler 30:32)

NOTLAR

Bölüm 1 Adamant Taşı

1. N. T. Wright, *Matthew for Everyone, Part 2: Chapters 16–28* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 80.

2. Anthony C. Thiselton, *The First Epistle to the Corinthians: A Commentary on the Greek Text*, *New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids: Eerdmans, 2000).

3. Matthew G. Easton, *Easton's Bible Dictionary*, 1893.

4. John Muir, *My First Summer in the Sierra* (New York: Houghton Mifflin, 1911), 20.

Bölüm 2 Adamant gibi içten

1. Babylonian Talmud, Chagigah 15.1: And the Spirit of God hovered [merache-fet: from the Hebrew root “rachaf” (in the feminine form)] over the face of the water—like a dove which hovers over her young without touching.

2. C.S. Lewis, *Prince Caspian* (New York: HarperCollins 1951), 233.

Bölüm 4 Sevgide Adamant olmak

1. *2 Corinthians, The Passion Translation* (Racine, WI: BroadStreet Publishing, 2017).

NOTLAR

2. Composition/Song Title: Reckless Love. Written by Cory Asbury, Caleb Culver, and Ran Jackson © 2017 Bethel Music Publishing (ASCAP) / Watershed Publishing Group (ASCAP) (adm. by Watershed Music Group) / Richmond Park Publishing (BMI). All Rights Reserved. Used by Permission.

Bölüm 5 Sevdığımız Adamant

1. C.S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: HarperCollins, 1952), 132.

Bölüm 6 Nefrette Adamant olmak

1. Lewis, *Mere Christianity*, 112.

2. Gene Veith, "Sex as Sacrament, Abortion as Religious Ritual," *Cranach: The Blog of Veith*, June 24, 2016, <http://www.patheos.com/blogs/geneveith/2016/06/sex-as-sacrament-abortion-as-religious-ritual/>.

3. Charles H. Spurgeon, *The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 44: Sermons 2459–2602* (Delmarva Publications, 2013).

4. "Study Finds That 1 Out of 3 Women Watch Porn at Least Once a Week," *New YorkTimes*, October 22, 2015.

5. Alexis Kleinman, "Porn Sites Get More Visitors Each Month Than Netflix, Amazon, and Twitter Combined," *Huffington Post*, May 3, 2013, http://www.huffingtonpost.com/2013/05/03/internet-porn-stats_n_3187682.html.

6. "How Many People Are Watching Porn Right Now? (Hint: It's A Lot.)," *Fight the New Drug*, September 11, 2017, <http://fightthenewdrug.org/by-the-numbers-see-how-many-people-are-watching-porn-today/>.

7. Charles H. Spurgeon, *The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 60: Sermons 3387–3349* (Delmarva Publications, 2013).

8. <https://www.leadershipresources.org/blog/the-best-charles-spurgeon-quotes/>.

9. "Charles H. Spurgeon on Discernment" *Apologetics 315*, www.apologetics315.com, Feb 3, 2013.

Bölüm 8 Sözde Adamant olmak

1. Shaena Montanari, "Plastic Garbage Patch Bigger than Mexico Found in Pacific," National Geographic, July 25, 2017, <http://news.nationalgeographic.com/2017/07/ocean-plastic-patch-south-pacific-spd>.
2. Leonardo da Vinci, Notebooks (Oxford: Oxford University Press, 1952), 23.

Bölüm 9 Adamanta Dönüşmek

1. Preston Sprinkle, People to Be Loved (Grand Rapids: Zondervan, 2015), 88.
2. C. S. Lewis, Surprised by Joy: The Shape of My Early Life (Orlando: Har-court Brace & Company, 1955), 221.
3. Tom Carter, compiler. Spurgeon at His Best: Over 2200 Striking Quotations from the World's Most Exhaustive and Widely Read Sermon Series (Grand Rapids: Baker Books, 1988), 160.

Bölüm 10 Kutsallıkta Adamant olmak

1. Sinclair Ferguson, A Heart for God (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1987), 82.
2. N. T. Wright, Paul for Everyone: Galatians and Thessalonians (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 117–18.
3. Carter, compiler. Spurgeon at His Best, 100.
4. Kevin M. Watson, "Forgiveness and (Not Or) Holiness," Vital Piety (blog), August 26, 2013, <https://vitalpiety.com/2013/08/26/forgiveness-and-not-or-holiness/>
5. N. T. Wright, Paul for Everyone: The Prison Letters: Ephesians, Philippians, Colossians, and Philemon (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 53.
6. Wright, Paul for Everyone: Galatians and Thessalonians, 118–19.

Bölüm 11 Adamant Taşıyım

1. Charles H. Spurgeon, Treasury of David Vol. 3 (New York: Funk & Wagnalls, 1886), 278.
2. Ellie Zolfagharifard, "Vatican Unveils Frescoes Hinting That Women Held Power in the Early Church," Daily Mail, November 20, 2013.

Lisa Bevere her yaştan kadının kimliğini ve amacını bulması için otuz yıla yakın bir zamandan beri onları güçlendirerek hizmet etmektedir. *New York Times* en iyi satan yazarı ve uluslararası çapta bir konuşmacıdır. Aralarında *Fight Like a Girl*, *Lioness Arising*, *Girls with Swords*, ve *Without Rival*'ın da bulunduğu diğer kitapları dünya genelinde milyonlarca basmıştır. Lisa ve eği John, dünyayı dönüştürme hedefinden ödün vermeyen Mesih izleyicilerini geliştirmeye adanmış bir organizasyon olan Messenger International'in kurucularıdır.

RAKİPSİZ

Karmaşa ve kıyaslama çağında kimliğinizi ve amacınızı benimseyin

Başkalarını rakip olarak görmemizin ve kendimizi kıyaslama ve rekabet ile sınırlamamızın bir nedeni var. Kendimize ve birbirimize karşı cephe alacağımız umuduyla düşüncelerimize, isteğimize ve duygularımıza saldıran bir düşman var. Bu durum bizi yakın ilişkilerden soyutlayan, kimliğimiz hakkında karmaşa yaratan ve amacımızı sınırlandıran bir kısır döngüdür.

Rakipsiz adlı kitabında çok satan yazar Lisa Bevere, Tanrı'nın sevgisi hakkındaki bir vahyin bu sınırları nasıl parçaladığını paylaşıyor. Başkalarını rakip olarak görmekten nasıl vazgeçeceğinizi ve Yaratıcınız'la özlemini çektiğiniz derin bağlantıları, yani gerçek kimlik ve yakınlık vaadini içeren ilişkileri nasıl kuracağınızı öğreneceksiniz. Lisa, günümüze dair peygamberliksel görüşlerle dolu sağlam bir Kutsal Kitap öğretisi eşliğinde meydan okuyucu, esprili ve tutkulu bir yaklaşım sunmaktadır.

Rakipsiz bir yaşam sürmeye doğru bir adım atmanın zamanıdır.

**Pek çok dilde basılmış diğer öğretici kaynakları
aşağıdaki sitede bulabilirsiniz:**

CloudLibrary.org
CLOUD
LIBRARY

ELİ KILIÇ TUTAN KADINLAR

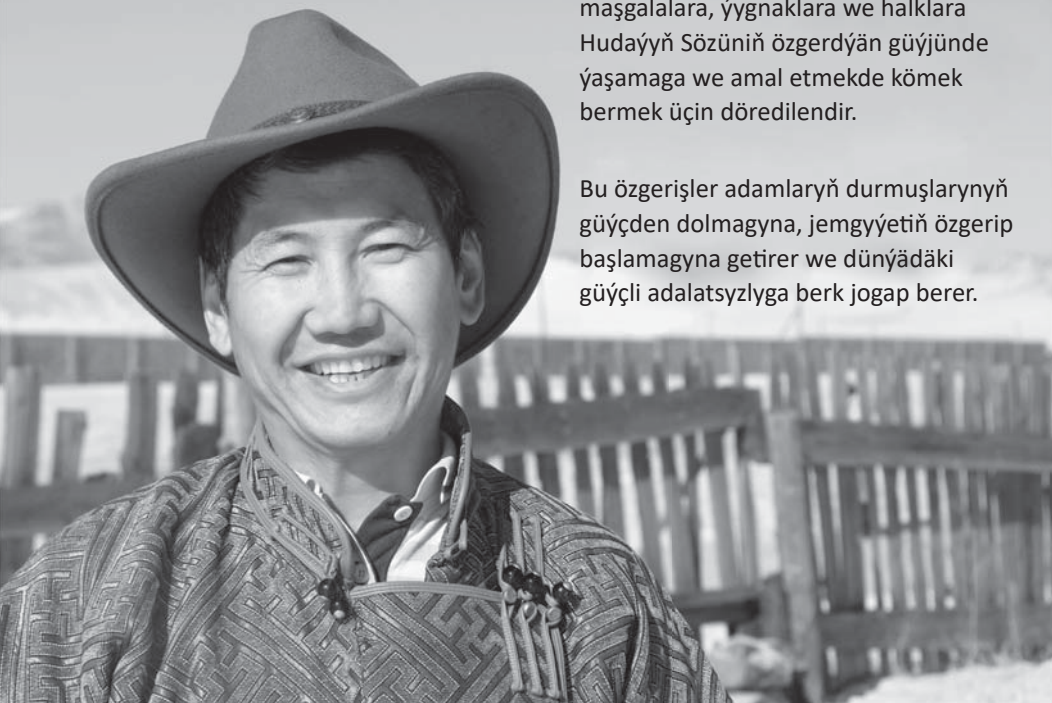
ÇARMIHINIZI BİR KAHRAMAN GİBİ TAŞIMAK

Eğer kadınların silahlanması gereken bir zaman varsa, şimdi zamanıdır. Dünya genelinde kadınlar önyargıların, insan ticaretinin, tecavüzün ve hatta cinsiyet kırımının hedefindedir. Lisa Bevere, bu saldırıların kadınların geçmişteki kimliklerinden çok gelecekteki sahip olabilecekleri kimlik hakkında daha çok şey söylediğini yazıyor. Eli Kılıç Tutan Kadınlar adlı bu kitabında düşmanın kadınları her düzeyde nasıl silahsızlaştırmaya çalıştığını açıklıyor. Kadınların yaratılış amaçlarına uygun olarak ayağa kalkmalarının, cesur, sezgi dolu, bağışlayıcı ve hikmetli olmalarının zamanı gelmiştir.

**Pek çok dilde basılmış diğer öğretici kaynakları
aşağıdaki sitede bulabilirsiniz:**

CloudLibrary.org CLOUD
LIBRARY

“Messenjer Interneşeni” adamlara, maşgalalara, ýygnaqlara we halklara Hudaýyň Sözüniň özgerdýän güýjünde ýaşamaga we amal etmekde kömek bermek üçin döredilendir.

Bu özgerişler adamlaryň durmuşlarynyň güýçden dolmagyna, jemgyýetiň özgerip başlamagyna getirer we dünýädäki güýçli adalatsyzyga berk jogap berer.

Cloud Library — bu onlaýn platformadyr. Ol dünýädäki ähli liderlere öz dillerindäki sifrlenen resurslary mugt ulanmaga mümkinçilik berýär.

CloudLibrary.org saýtynda siz Jon we Liza Biwerleriň 80-den gowrak dile terjime edilen resurslaryny tapyp, aňsatlyk bilen indirip bilersiňiz.

Elektron kitaplary, wideo-we-audiosapaklar, audiokitaplary, Mukaddes Kitaplary...

Has köp isleýäňizmi? Şu ýerde skannirläň:

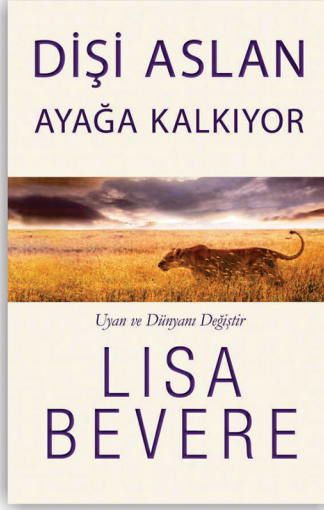

**CLOUD
LIBRARY**

DİŞİ ASLAN KALKIYOR

Uyan ve Dünyanı Değiştir

DİŞİ Asla Kalkıyor'da Lisa, bir Kutsal Kitap imgesi olan dişi aslanın yaşamını kadınlar için hem sert hem de yumuşak bir model olarak ortaya koymaktadır. Taze bir tutku, yiğitlik ve amaç keşfetmeniz için meydan okunacaksınız.

- Gücün fevkalade bir temsili haline gelin
- Gençleri ve susturulmuŐ olanları koruyun
- Her Şeyi değiştiren ortak bir kükreme yükseltin

John ve Lisa Bevere'nin diğer kaynakları aşağıdaki siteden ücretsiz olarak indirilebilir:

www.CloudLibrary.org

Pek çok dilde başka kaynaklar Youtube.com&Yuku.com ve diğer media paylaşım sitelerinde izlenebilir & indirilebilir.

“Önemli. Dolu. İkna Edici. Lisa Bevere Gerçek uğruna direnmeye ve ayağa kalkmaya olan inancından taviz vermiyor.

—Louie ve Shelley Giglio, Tutku Konferansları

GERÇEK NEDİR?

Zamanımızı tanımlayan soru budur. Ancak herkesin bir düşüncesi olmasına rağmen, görünen o ki gerçeği bulmak giderek daha güç hale geliyor. Belki de bunun nedeni *birini* aramak yerine *bir şeyi* arıyor olmamızdır.

GERÇEĞİN BİR ADI VAR

Zamandan daha eskide ve şu andan daha şimdide olan gerçek kültürel akımlarla değişen bir ırmak değil, değişmez, sarsılmaz ve yenilmez bir kaya ve olduğumuz ve olmaya hayal ettiğimiz her şeyin köşe taşıdır.

İlahiyat olarak derin, ama erişilebilir yakınlıkta olan *Adamant taşı*, yolunu şaşırmış bir dünyada size net bir yön duygusu vererek kabaran düşünceler denizinde canınız için bir çapa olacak.

LİSA BEVERE neredeyse otuz yılını kimliklerini ve amaçlarını bulmaları için her yaşta kadını güçlendirmekle geçirdi. Lisa New York Times en çok satan yazardır ve uluslararası tanınan bir konuşmacıdır. Aralarında *Fight Like A Girl*, *Lioness Rising*, *Girls with Swords* ve *Without Rival*'in bulunduğu önceki kitapları milyonlarca okuyucuya ulaştırmıştır. Lisa ve eşi John, Uluslararası Messenger hizmetinin kurucularıdır. Bu hizmet Mesih'in taviz vermez izleyicilerini yetiştirmeye adanmış bir organizasyondur.

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Bu kitabın yazar tarafından hediye edilmiştir.
Para ile satılmaz.

Daha fazlası için
buraya tıklayınız

CLOUD
LIBRARY